

Așa era luminat, altă dată, Hollywood-ul, în seara premierei unui film. Acum, premierele au loc pe camuflajul cel mai strict, iar spectatorii nu sunt admiși decât în număr limitat, de teama alarmelor.

îmbogățească, au recunoscut în proiectul lui Roosevelt atacul cel mai violent ce s'a produs vreodată împotriva faimosului standard de viață de peste Ocean.

Cunoscutul săptămânal „Life” scria despre acest proiect. Nici chiar Statele Unite care sunt destul de bogate, nu-și pot îngădui luxul de a avea în același timp unt și tunuri. E foarte greu să-l faci însă pe american să înțeleagă acest lucru...

Beneficiile de război au fost considerabil scăzute — dar se pare că numai teoretic — benzina a fost raționată și vânzarea cauciucurilor a devenit atât de reglementară încât automobilistii nu se vor putea reproviziona decât prin „bursa neagră”.

Măsura privitoare la utilizarea automobilelor a fost resimțită în întregul popor american deoarece, la patru locuitori, unul posedă un automobil. Iar gangsterii „bursei negre” cer pe un cauciuc, prețul unui automobil.

În fiecare zi lista obiectelor a căror vânzare este supusă reglementării și raționării se mărește nu se mai pot cumpăra mașini de spălat vase, mașini de prăjit pâinea, radiatoare electrice, frigorigere, etc.

Lipsa aluminiului în marea industrie de război a determinat guvernul să declanșeze adevărate expediții ofensive prin bucătăriile amelor. Cercetașii au fost mobilizați cu scopul de a strânge vasele de aluminiu din toate casele. Zelul lor a întâmpinat protestele și lamentările gospodinelor disperate.

Frumoasele bucătării electrice înzestrate cu veselă de aluminiu au suferit o grea lovitură orgoliul gospodinelor de peste Ocean a fost rănit. Ca o culme a nenorocirii, jurnalele au adus la cunoștința elegantelor menajere că vor trebui să se folosească singure de măști și de periile de șters parchetul, iar vasele și rufele le vor spăla prin mijloace manuale, deoarece

„Casa Albă” din Washington, în sălile și disperarea conducătorilor

CUM SUPORT

mijloacele electrice sunt economisite pentru industria de război.

În același timp cu raționalizarea folosirii automobilelor s'au mai raționat cumpărarea răcitoarelor, a aparatelor de radio, a mașinelor de scris și a diferitelor mașini electrice pentru spălat vasele, pentru frecat rufe, pentru călcat, etc.

Americanul care se respecta se simțea obligat să-și schimbe anual mașina și instrumentele cu care i se gătea mâncarea, chiar dacă acestea nu erau uzate.

Din cauza aceasta, Leon Henderson, directorul prețurilor, vrea să ucidă glasul ispititor al publicității. Sirena ce șoptește la urechea americanului care-și conduce Fordul pe șosea cuvinte ispititoare ca acestea. De vrei să cunoști bucuria vieții cumpără-ți un Plymouth — sirena aceasta nerușinată, care sfidează nenorocirile abătute asupra lumii, va fi asasinată.

Singura ispită îngăduită americanilor este aceea de a muri pe câmpurile de luptă pentru a apăra interesele câtorva privilegiați.

Intrebuințând mijloace publicitare ca pentru lansarea vedetelor de cinema, guvernul caută să determine pe cetățeni să cumpere bonuri de tezaur. În autobuze, în metropolitane, în hal-

Mirna Loy, care, împreună cu alte vedete din Hollywood, a fost obligată să dea sânge pentru răniți.

Constance Bennett, care a avut norocul să scape de la obligații de a da sânge, deoarece nu are suficiente globule roșii...

DATA cu intrarea Americii în război, populația continentului de dincolo de Ocean a fost nevoită să adopte un fel de viață cu totul străin de acela pe care filmele dela Hollywood l'au popularizat în toată lumea.

Viața de sacrificiu din timp de război, restricțiile și renunțările nu pot fi pe placul americanului. Atât timp cât Statele Unite schițau pași războinici, trimițându-și flotele în patrulare, americanul nu se simțea deloc amenințat în ceea ce privește nivelul lui de viață. De atunci lucrurile s'au schimbat total. După apariția „oribilului” Harold Ickes, care a raționalizat consumul benzinei pentru automobile, Leon Henderson este pe punctul de a deveni omul cel mai antipatic din America. Acest Henderson este dictatorul prețurilor, numit de președintele Roosevelt pentru a stăvili ridicarea neîncetată a costului vieții.

Înainte de a ocupa postul încredințat, Henderson era cunoscut sub porecla de „nerușinatul x” deoarece pe vremea când era student a împodobit o statuie a președintelui Lincoln cu o pălărie de paie, cu o lavlaieră și cu o pereche de ochelari.

Aventura aceasta a produs pe vremuri un scandal enorm și nerușinatul student a fost eliminat dela examene. De atunci însă a trecut vreme și Henderson s'a specializat în chestiuni economice.

Președintele Roosevelt, care a adresat negustorilor și marilor capitaliști americani câteva apeluri pentru menținerea prețurilor, a constatat alarmat că lumea nu lua în serios avertismentele sale nefiind lămurită asupra primejdiilor pe care le întâmpină economia Statelor Unite prin urcarea continuă a prețurilor.

La una din conferințele de presă dela Casa Albă, președintele a declarat următoarele: „Întregul efort de război american riscă să fie compromis, deoarece față de actuala tendință de urcare a prețurilor, putem prevedea că într'un an, Tezaurul va trebui să plătească 200 milioane de dolari pentru o comandă angajată la jumătate de preț. Dacă urcarea prețurilor continuă în același ritm, Statele Unite nu-și vor putea realiza programul de înarmare.”

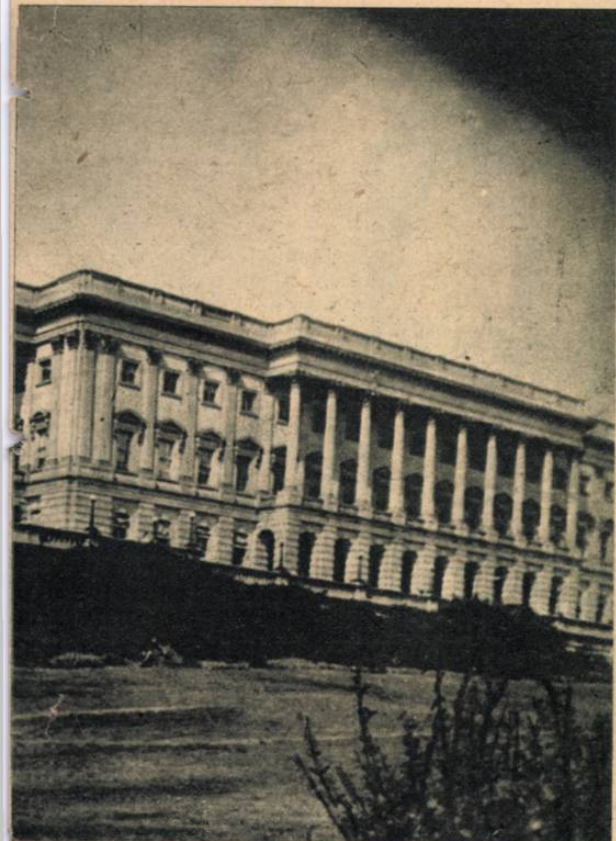
Cauzele urcării prețurilor sunt diferite. Trusturile americane sunt responsabile în mare parte. Societățile care dețin monopolul anumitor articole de primă necesitate își impun prețurile pentru a compensa pierderea clienților din alte continente. Pentru a pune capăt acestei stări alarmante de lucruri provocată de faptul că unii caută să se îmbogățească, în timp ce alții mor pe câmpurile de luptă, președintele a propus în Congres un proiect de lege foarte aspru.

Proiectul încearcă să stabilizeze prețurile, să „înghețe” sau să mențină salariile pentru a restrânge puterea de cumpărare a consumatorilor, fixând în același timp impozite mari și prețuri scăzute pentru produsele agricole.

Presa și americanul care vrea să se

Dreapta: Criteriul cel mai bun al rezultatului bătăliilor din Pacific, îl constituie nervozitatea și căderile dela bursa din New-York.

Primarul New-Yorkului, Fiorello la Guardia, care a fost numit șeful apărării pasive a marelui oraș cu o populație de 11 milioane de locuitori, n'a fost capabil să organizeze cu o armată de 27.000 de oameni stingerea luminilor pe străzi.

Cu prilejul primelor exerciții de apărare pasivă, dezordinea de la New-York a fost atât de mare încât șarmanul Fiorello a fost nevoit să comunice persoanelor care au rămas în sgârie nori că nu riscă nimic dacă nu vor coborî în adăposturi.

Imediat după ce a dat această îngăduință, primarul a comunicat că persoanele care vor rămâne în birourile sau locuințele lor pe timpul alarmelor vor fi pedepsite, amendate și date ca exemplu de neîndeplinire a datoriilor cetățenești. Un ordin absurd vestea pe directorii școlilor să trimită acasă copiii la prima alarmă. Puțin mai târziu aceiași directori au primit ordinul de a-i culca sub bănci în caz de atac aerian. Aceștia nici azi nu știu exact ce au de făcut.

Inconjurat de o armată de grațioase femei îmbrăcate în uniforme de culoare gris-fer, primarul general al New-Yorkului conduce desordinea obștească.

Femeile din serviciul apărării pasive care se pare o adevărată voluptate în a transmite ordinele cele mai contradictorii.

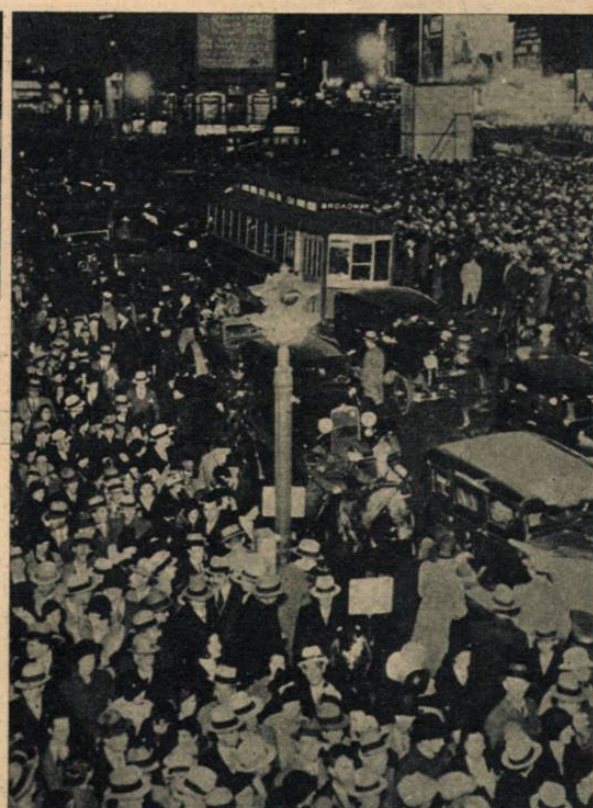

Faimosul „Times Square” din New-York, golit de marea lui animație vehiculară, din cauza războiului.

Inima Statelor-Unite bate în orașul Washington. Acest lucru se observă ușor, căci primul oraș al Statelor Unite și-a schimbat înfățișarea. Casa Albă care era în vreme de pace păzită discret de câțiva polițiști, este apărută astăzi cu mitraliere servite de detașamente din armata americană.

Americanii n'au vrut să lase nimic neutilizat în efortul zadarnic de a purta războiul.

Una dintre cele mai dramatice măsuri de război care s'a luat peste Ocean a fost rechiziționarea pentru armată a tuturor cailor folosiți de faimoșii caw-boy. Se pare că a-

În preajma intrării Americii în război și chiar cu luni mai înainte, s'a putut vedea în toate orașele, o goană disperată după cumpărături.

căreia se concentrează toată nervozitatea actuali ai politicii americane.

LA RĂZBOI războiul

lurile marilor sgârie-nori, afișe gigantice invită pe cetățeni să subscrie bonuri pentru înarmare. Bonurile de apărare se găsesc spre vânzare pretutindeni: la băcan, la farmacist, la restaurante și lăptării. Negustorii uzază de felurite șiretlicuri pentru a da clienților în loc de rest, bonuri de tezaur. Altfel, nimeni nu vrea să audă de ele. Știind că războiul provoacă lipsuri și restricții, americanii s'au aruncat cu o lăcomie extraordinară asupra tuturor mărfurilor care le-au căzut sub privire. Înainte de 7 Decembrie, dată fatală în istoria Statelor Unite, s'a asistat pe întreg teritoriul Americii la o adevărată goană după cumpărături.

În deosebi femeile au cumpărat tot ceea ce li se oferea: vinuri, licheruri, parfumuri, ciorapi, rufe, blănuri. Într-o lună s'au vândut 42 de milioane de perechi de ciorapi, iar prețul băuturilor spirtoase a înregistrat o urcare de 33%.

Cu toate rezervele imense de vinuri nu se mai poate găsi în Statele Unite o sticlă de vin la un preț convenabil.

Obiectele cele mai ciudate au fost cumpărate de cohortele cumpărătoarelor, care se temeau de o devalorizare a banului. Pianele „Steinway” și orgelile canadiene, mașinile de bătut untul, aparatele de radio au fost literalmente smulse din mâinile negustorilor, deși cumpărătorii nu știau prea bine ce vor face cu obiectele achiziționate.

Bijuterii și-au golit magazinele. La anumiți bijutieri, cum este celebrul cartier din New-York, s'au distribuit clienților numere de ordine. Dealtfel nu milionarii au fost aceia care s'au aruncat asupra bijuteriilor, ci lumea cu o stare materială mediocră. Piese de vânzate n'au depășit decât într'un singur caz prețul de 5000 de dolari.

După șase luni de război, aspectul Statelor Unite s'a schimbat cu desăvârșire.

Camuflajul total a fost apăsător pretutindeni până în clipa când americanii și-au dat seama că numărul accidentelor de circulație întrecea pe acela al victimelor eventuale ale unui atac aerian.

În urma apelului pe care doamna Roosevelt l-a adresat, 600.000 de femei au cerut privilegiul de a purta uniforma. Majoritatea femeilor și-au ales uniforma după preferințele lor vestimentare și nu după misiunile corespunzătoare.

Imediat după ce s'au văzut în uniformă, au început să alerge pe străzi, dând sfaturi cetățenilor, până când au devenit distracția copiilor și a golanilor.

cești călăreți inofensivi au făcut o demonstrație cu lacrimi, dar animalele nu le-au fost redade.

Pentru a-i distruge de la durerea lor caw-boy-i au fost concentrați dându-li-se misiunea de a inspecta coastele care ar putea fi încălcate de parașutiști.

Vedetele dela Hollywood cărora nu li se putea cere să plece pe front, li s'a cerut în schimb să-și dea sângele pentru soldați. Sângele celor

mai frumoase femei din cetatea filmului, a fost selecționat în fiole și va fi întrebuințat pe fronturi.

Myrna Loy, Joan Crawford și Loretta Young au fost găsite apte pentru a îndeplini serviciul de „donneuse”.

Sângele a fost găsit de bună calitate. În schimb faimoasa Constance Bennet a scăpat. Sângele ei a fost refuzat. N'avea suficiente globule roșii din cauza regimului îndelungat de slăbire stipulat în contractele ei cu casele de filme.

Rămâne de văzut dacă numai cetățenii americani vor avea privilegiul acestor transfuzii sau dacă bolșevicii nu vor cere la rândul lor, ca aliații să le trimită și lor sânge de... vedetă, că altfel nu mai luptă...

Dreapta: Ridicarea unei femei care a leșinat, în timpul unei alarme aeriene date la New-York

MAREȘALUL ÎȘI DECOREAZĂ EROII

Cu prilejul inspecției făcute trupelor din Crimeea, d. Mareșal Ion Antonescu decorează soldații cari s'au distins în luptele dela Kerchi.

INSPECȚIA MAREȘALULUI ÎN TRANSNISTRIA

Mareșalul-Conducător sosind pe un aerodrom, în cursul călătoriei de inspecție făcute în Transnistria.

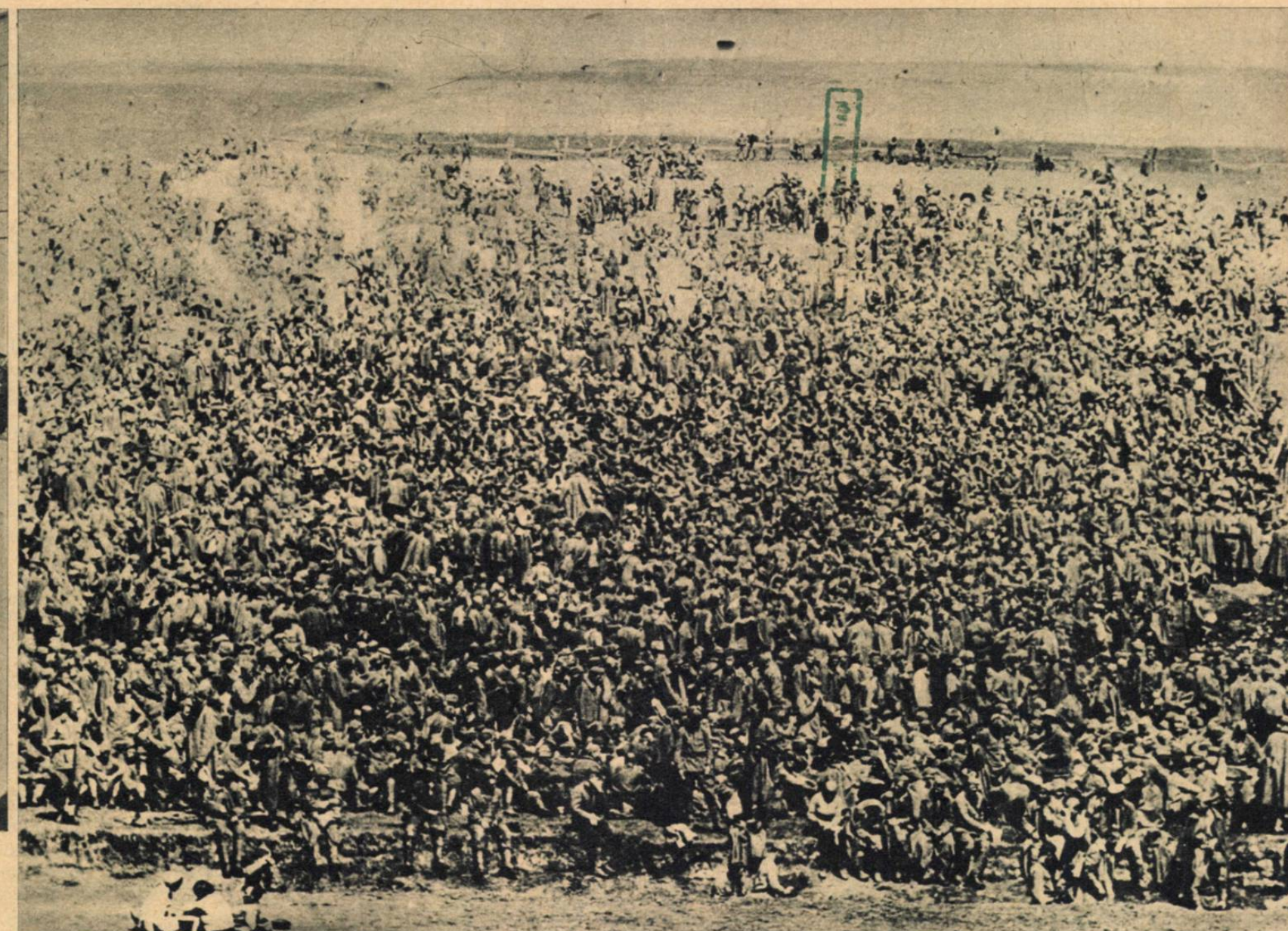
D. Mareșal Ion Antonescu vorbind cu d. prof. G. Alexianu, Guvernatorul Transnistriei.

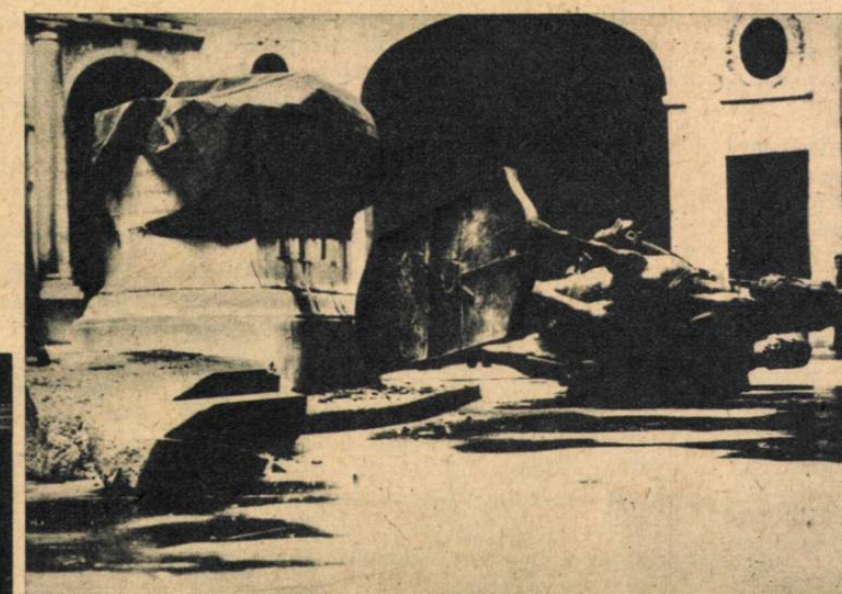
Sus: Carul fiebru cu rămășițele pământești ale i. Reinhard Heydrich îndreptându-se între Cimitirul Invalizilor în Berlin.

Stânga: Mareșalul Raeder își inspectează oamenii, undeva într'un sector al litoralului oțelic, după întoarcerea acestora a apele americane.

Jos: La Căminatul Reich-ului, Fuehrerul primește pe d. Hacha, președintele Boemiei; Moraviei și pe membrii guvernului din Protectorat.

După bătălia de încercuire dela Harcov. O singură privire asupra acestei imense mase de prizonieri, vă poate face o idee de numărul colosal al sovieticilor căzuți în mâinile germanilor.

În urma repetatelor bombardamente ale aviației britanice asupra Parisului, studenții francezi au manifestat, răsturnând statuia regelui Eduard VII de pe soclul ei.

Mareșalul Göring felicită, cu prilejul unei solemnități speciale, pe o bătrână căreia Fuehrerul i-a acordat marea distincție „Crucea Serviciului de Război”.

Parizienii au colectat obiecte de îmbrăcăminte pentru francezii din Colonii. Un trimis al acestora ia în primire obiectele colectate.

Trupe italiene în drum spre frontul de Est. Pe pereții vagonului se pot citi: „Viva l'Italia!”, „Viva l'Asse!”, „Viva România!”

Jandarm din
Garda Latină a
Vaticanului

DUPĂ ce am descris viața de toate zilele așa cum se desfășoară în capitalele diferitelor state neutre, vom încerca, în cele ce urmează, să redăm imaginea micului stat vatican, al cărui teritoriu se confundă cu capitala, în momentele grele ale actualului războiu.

Din centrul unui teritoriu ce însemnează mai puțin de cincizeci de hectare, Capul Creștinătății, veghează în mijlocul unei discipline de fier asupra intereselor spirituale ale fiilor săi răspândiți pe întreaga față a pământului.

Statul pontifical în care Papa își exercită prerogative regale este perfect autonom. Această independență absolută, teritorială și politică în inima Italiei, a fost consfințită prin Tratatul dela Lateran, care marchează o nouă epocă în relațiile dintre Italia și Vatican.

Neînțelegerea dintre Vatican și Quirinal, care persista din anul intrării în Roma a trupelor italiene victorioase, a fost înlăturată prin eforturile Pontifului răposat Pius XI și prin colaborarea adânc pătrunzătoare pe care a arătat-o în cursul desbaterilor d. Benito Mussolini.

Ducele a fost singurul om politic italian care a înțeles că Biserica trebuie să fie lăsată să trăiască prin sine, să nu fie supusă niciunei puteri temporale căci fără independență cerută de caracterul ei universal, ea n'ar mai putea corespunde misiunii sale.

Organizarea statului pontifical a fost studiată și transformată în fapt de către Papa Pius după Iunie 1929, adică după încheierea Tratatelor dela Lateran.

Pontiful Suprem posedă toate drepturile legislative, executive și judecătorești. Papa își rezervă dreptul de a delega puterea legislativă, în anumite cazuri, guvernatorului statului. Statul pontifical are dreptul de legătuine pasivă și activă, are poliție, drapel, dreptul de a bate monedă, servicii publice, timbre poștale, post de radio, gară și drum de fier. Într'un cuvânt el este un organism statal autonom și suveran.

Una dintre primele probleme care s'a pus și acolo, odată cu

Cardinalul Canali, președintele Comisiunii pentru administrarea și aprovizionarea Vaticanului în timp de război.

isbucnirea războiului, a fost asigurarea aprovizionării Cetății sacre, pe al cărei teritoriu se găsesc reprezentanții diplomatici ai celor mai importante puteri ale lumii precum și un număr apreciabil de funcționari în sutană.

Viața Vaticanului a fost încadrată într-o disciplină severă pe care toată lumea o urmează.

Stingerea luminilor a fost adoptată din prima zi a intrării Italiei în războiu. Orice risipă de materii a fost aspru condamnată.

Distribuirea alimentelor a fost riguros disciplinată iar prețurile au fost menținute pentru ca și cel mai umil dintre funcționari să poată face față nevoilor sale.

Pentru a se face față evenimentelor s'a procedat deasemenea la raționarea unor produse necesare cum este benzina. Intrebuințarea automobilelor este îngăduită numai în cazuri de urgență. Carburanții se distribuie exclusiv membrilor Corpului Diplomatic și membrilor Școlii Colegiu. Cea mai mare parte din alimentele care asigură hrana celor care locuiesc în Cetatea Eternă sunt aduse dela Castelgandolfo, unde sunt fermele Vaticanului. Numai în ceea ce privește procurarea tutunului și a benzinei Vaticanul face apel la statul italian.

Un aspect interesant îl prezintă desigur aleile grădinilor din Vatican la ora când membri misiunilor diplomatice își pot îngădui o mică promenadă. Reprezentanții Marii Britanii, ai Americii, ai Olandei, ai Poloniei, pot fi văzuți încrucișând drumul cu diplomații puterilor Axei.

Japonia, care prin anexarea Filipinelor a devenit o mare putere catolică, întrucât în arhipelagul filipin trăiesc 16 milioane de catolici, și-a trimis la Vatican un reprezentant extraordinar. Prezența la curtea Papei a atâtor reprezentanți diplomatici este de natură să simbolizeze misiunea supranațională a Pontifului, care tinde să înfrățească popoarele pe calea recunoașterii principiilor creștine.

Cea mai aspră disciplină regulează pătrunderea în Cetate. Străinii nu pot intra decât cu mare greutate și numai după ce se stabilește cu precizie scopul vizitei lor. Un corp de jandarmerie asigură ordinea. Garda Palatină și Garda Elvețiană — al cărei costum a fost desenat de

Michel Angelo — îndeplinesc și ele, cu un număr redus de membri, diferite misiuni de ordine. Armata aceasta este de altfel mai mult simbolică și decorativă.

La recensământul din 1932 populația Vaticanului era de 735 de locuitori. Este probabil ca de atunci ea să fi sporit prin amploarea pe care a căpătat-o opera diplomatică a Vaticanului și prin sosirea unor noi ambasadori.

Cei de acolo privesc istoria sub specia concepției creștine și în așteptarea păcii întregul popor de funcționari de stat în frunte cu monarhul Pontif se roagă pentru triumful dreptății.

Jandarm din „Garda Elvețiană” în costumul desenat de însuși Michel Angelo

Căsătoritivă în Iunie!

Noui acte de stare civilă redactate în serie...

Dreapta: Perechi marseleze grăbind spre Oficiul Stării Civile

Oficierul stării civile din Marsilia abia se mai ține pe picioare de oboseală

Jos: Perechile ieșind, una după alta de la Oficier

SUPERSTIȚIILE și credințele populare variază de la popor la popor. Câte odată în cadrul aceluiași popor superstițiile se diferențiază de la o provincie la alta.

Așa de pildă în Franța, în regiunea din jurul Marsiliei toată lumea este de acord că legăturile conjugale contractate în luna Mai nu sunt ferice.

„De vrei să fii fericit, se spune pe acolo, căsătorește-te în luna Iunie”. Și toate clasele sociale par foarte sensibile la apelul obscur venit din fundul istoriei.

Lumea nu se căsătorește în luna Mai și preferă luna Iunie.

Pe măsură ce timpul interzis se apropie, adică pe la începutul lunii Aprilie tinerii și tinerele se grăbesc să se căsătorească. Pe la sfârșitul lui Aprilie, căsătoriile sistează pentru a fi reluate cu un elan extraordinar în timpul primei luni de vară.

Unul dintre ofițerii stării civile din Marsilia a oficiat, în prima lui zi de carieră, 110 căsătorii. În decurs de o zi acest om, care răspunde la numele Dan, a putut învăța pe de rost textele de lege.

La începutul acestei luni, la serviciul înregistrării de căsătorii din acest oraș, s'au făcut 160 de publicații de căsătorie.

Toate străzile orașului maritim sunt străbătute de cortegii nuptiale care se îndreaptă spre oficiile de stare civilă cu toate mijloacele de locomotie permise în timp de război. Miresele au cunoscut folosirea bicicletelor, a birjelor vetuste,

a tandemurilor, a tramvaielor și a automobilelor cu gazogen.

Toate mijloacele de tracțiune sunt folosite pentru a grăbi ritmul formalităților ce preced viața conjugală. Cine sunt acei care se căsătoresc?

S'ar putea spune că în timp de război o psihoză erotică cuprinde întreaga lume.

Această psihoză îmbracă formele burgheze ale dragostei legitime, cu deosebire în țările care au fost greu încercate de pe urma războiului.

În Franța se observă acest fenomen. Dându-și seama că unul din motivele dezastrului militar a fost lipsa soldaților combatanți, francezii se căsătoresc de vreme și sunt decizi să nu mai înlăture ca înainte de război apariția copiilor pe lume.

În Marsilia s'au înregistrat în anumite zile atâtea căsătorii, încât poporul a jurat că în întreaga regiune nu se va putea vedea pentru multă vreme celibatari sau celibatate.

Nuntașii care nu pot folosi mijloace de locomotie automate în drumul lor spre biserică și primărie întrebuintează procedeul apostolic.

După ce tinerele perechi își șterg, cum s'ar spune, praful de pe sandale, căsătoria se consumă în fața împuternicitului legii, care pare extenuat dar fericit, în exercițiul misiunii sale.

Poporul marselez a văzut deseori defilarea unor legiuni interminabile de tineri care-și începeau cu curaj viața în timp ce avioanele foștilor aliați devastau regiuni întregi din Franța și în timp ce țara lor trece prin cele mai grele momente ale istoriei naționale.

(Continuare în pag. 14-a)

Tradiția orașului maritim cere ca primul sărut conjugal să fie dat în fața ofierului stării civile

s-a filmat EP Marte Harell si Hans Holt

cum a ținut de altfel la toate amănunțele de filmare stabilite în scenariu. La interpretarea scenelor, l-am văzut deasemenea filmând de câte zece ori, cu trei și patru aparate deodată, același tablou, spre a avea de unde să aleagă cea mai reușită bandă.

— E un regisor de mare talent — mi-a spus Marte Harell — pare un adevărat chin să lucrezi cu el, din cauza acestor pretenții pe care le are de a obține totul perfect : Nu-i mai puțin adevărat însă, că specialiștii studiourilor, care au văzut ce s'a turnat până acum, au rămas uimiți de rezultatele obținute.

La rândul lui, Paul Hörbiger, mi-a spus :

— Încă un film dacă mai turnez cu Thimig, sunt un om epuizat. N'am repetat în toată cariera mea cât am repetat în acest film...

Cu toții au uitat însă aceste nemulțumiri și i-au fost recunoscători lui

Thimig, la premiera filmului, când întreaga presă a relevat calitățile excepționale, ale spectacolului, evidențiate tocmai prin aceste exigențe regisorale.

Am avut prilejul — ne scrie corespondentul nostru din Viena — să asist, acum câteva săptămâni, la turnarea ultimelor scene din cel mai mare film produs de studiourile Bavaria, intitulat „Un vis vienez” și regizat de Hans Thimig.

Prilejul mi-a fost oferit de dragălașa cântăreață Marte Harell, eroina principală și de Hans Holt, unul din partenerii ei din acest film. Aveau de turnat câteva scene împreună și m'au luat cu ei în studio.

Am întâlnit acolo pe Paul Hörbiger, interpret principal al aceluiaș film și am cunoscut două tinere debutante, Jane Tilden și Winie Markus, în care, mi s'a atras atenția că studiourile vieneze pun mari speranțe. Sunt într'adevăr de o frumusețe ispititoare amândouă și mi se spune că au și talent. Au, în acest film, primele lor roluri de grea încercare, dar Hans Thimig e convins că „examenul” a reușit și că tinerele debutante se pot considera ca și lansate.

Nu era prima oară, firește, când pătrundeam într'un studio vienez și când asistam la turnarea unui film, dar ceea ce m'a frapat de la început, spre deosebire de altă dată, a fost meticulozitatea pe care o pune regisorul în fiecare amănunt al decorului și al interpretării. Producătorul voise să desființeze un decor costisitor prin care unul dintre interpreți trebuia să treacă numai în grabă. O scenă deci, care pe ecran trebuia să dureze exact cinci secunde. Totuși Hans Thimig a ținut ca acest tablou să nu lipsească, indiferent de costul decorului,

Marte Harell interpretând o scenă de pătrunzătoare dramă în filmul „Un vis vienez”

Sus (stânga): Hans Holt și una din noile revelații ale studiourilor vieneze într'o scenă patetică din acelaș film.

Sus: Celebra cântăreață Marte Harell așa cum o vom vedea în ultimul ei film intitulat „Un vis vienez”

Stânga: O caleașcă din Viena de altă dată reconstituită cu meticulozitatea de care numai un Hans Thimig e capabil.

Ce se poate obține dintr'un OS

Lacul și cleiul de tâmplărie sunt produse ale osului...

PRIMA CHIMISTA A LUMII

Menajera a fost aceea care a știut să extragă din os o supă delicioasă și hrănitore. Din păcate niciun monument nu evocă această descoperire. Trebuie să se știe că grăsimea

O bună gospodină știe ce înseamnă măduva unui os...

vreime, în țările unde se resimte lipsa grăsimii animale, se recomandă coacerea oaselor în cuptor pentru a se putea strânge întreaga grăsime.

Când tăiem din os, vedem în pereții lui exteriori destul de duri, o delicată structură de celule ramificate. Acest ansamblu de celule și de ramificații dă osului robustețea și suplețea lui. Natura lucrează aici într'un chip minunat economisind materialul și grămădind pe pereți, în celule, prețioase rezerve de grăsime. De aceea, cei

faptului că delicatele lui roțițe sunt unse cu grăsimea extrasă din copitele cornutelor. Este grăsimea cea mai fină.

SĂPUNUL EXTRAS DIN OASE...

Săpunul pe care-l întrebuițăm la igiena corpului se obține prin folosirea oaselor. Se știe că din 50 de grame de grăsime extrasă din oase se pot fabrica 100 de grame de săpun. De aceea aruncând oasele la gunoi putem spune că aruncăm săpun. Datorită foloaselor extraordinare pe care ni le aduc oasele, în anumite țări, ca Franța și Elveția, s'au organizat campanii pentru colectarea lui. În aceste țări s'a spus locuitorilor că acela care aruncă oasele la gunoi își risipește rația lunară de săpun.

Cel mai fin săpun se face cu grăsime extrasă din oase...

care în timp de război nu știu să extragă dintr'un os de vacă întreaga grăsime, atât de substanțială nu cunosc legile profitului maxim.

LUMÂNĂRI DIN OASE

Stearina extrasă din oase permite să se facă nu numai excelente lumânări, dar mai îngăduie impermeabilizarea diferitelor obiecte, ca, de pildă anumite feluri de hârtie.

Se fabrică cutii pentru ambalarea anumitor obiecte și pentru a mări rezistența lor sunt unse cu stearină extrasă din oase. Dar aceasta nu este totul: probabil că nu știți că ceasul d-voastră merge datorită

Îngrășământ minunat pentru pășuni se poate obține din oase măcinate...

Dar oasele mai oferă și o altă întrebuințare: calcinate și reduse în formă de pulbere pot fi întrebuințate la vindecarea anumitor cazuri de intoxicație căci praful de os absoarbe elementele nocive.

MOBILA DIN... OASE

Raportul care există între animale și mobilele fără de care viața noastră

Un interior elegant nu se poate obține fără ajutorul osului ca materie primă...

n'ar mai prezenta niciun confort este destul de greu de sesizat de un profan. Totuși el există. Cei care se lipsesc de diferitele piese ale mobilor și luciilor sau verniul se extrag din oase de animal. Cu deosebire din cartilagiile animalelor. Partea albă a acestor cartilagii este materia de bază dar ea prezintă desavantajul de a se descompune prea repede de unde și mirosul urât al oaselor vechi. Cei

ETERNUL CERC...

După ce s'a extras din oase tot ceea ce era posibil de obținut, adică glicerina, grăsime, stearină, gelatină, restul se macină obținându-se un îngrășământ bogat în fosfați. Acest îngrășământ provoacă creșterea abundentă a ierbii de pășune spre cea mai mare bucurie a vacilor și a lăptarilor. Vacile care se vor hrăni cu această iarbă, vor deveni mai viguroase și oasele lor vor fi un nou izvor de profit pentru economia națională. Iată așa dar cum cercul etern al utilizării oaselor există spre folosul oamenilor.

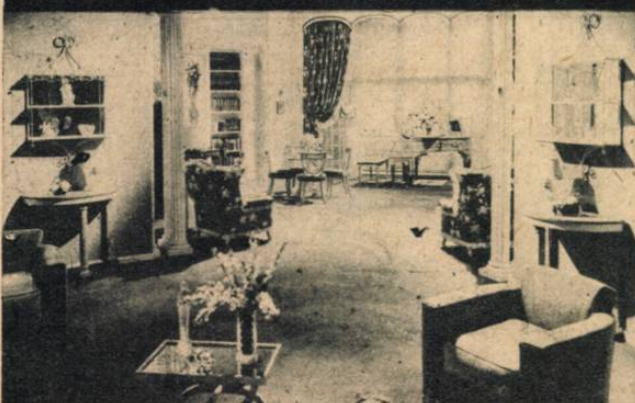

O bucată de os cu țesătura lui celulară, în care s'extrag rezervele de grăsime

Stearina extrasă din oase e cea mai căutată pentru lumânări

Atât încheetura și lustrul mobilei cât și zugrăveala pereților nu se pot obține fără cleiul extras din os.

Pe toate
anotimpurile
ROBOT
aparatură complet
automat.

ROBOT BERNING & CO. DUSSELDORF

Reprezentanța exclusivă pentru România:
CENTRALA FOTOGRAFICĂ Theodor Gr. Thoma
B-dul Elisabeta 51, București I

Benzină din banane

(Urmare din pag. 5-a)

Datorită geniului tehnic al albilor din colonii, căile de transport au fost menținute și efectele blocajului anulate.

După război, când condițiile normale de viață se vor restabili bogățiile alimentare vor fi puse din nou la dispoziția metropolei. Bananele africane vor reapare pe mesele de unde au dispărut la un moment dat, pentru a servi la punerea în mișcare a motoarelor.

CĂSĂTORIȚI-VĂ IN LUNA IUNIE!

(Urmare din pag. 11-a)

În fața primărilor poporului așteaptă cu plăcere și bucurie coborîrea perechilor de tineri căsătoriți, pentru a le face manifestații care de multe ori se sfârșesc cu cuvintele: „Copii pentru Franța!”

Banchetele nuptiale sunt destul de sărace căci țara este lipsită de mijloacele necesare pentru a comunica cu posesiunile ei coloniale care furnizau în timp de pace o parte importantă din alimente.

În orice caz, dela masa tinerilor căsătoriți n'a lipsit faimoasa supă meridională „bouillabaisse”, căci... pește mai există încă în apele Marsiliei.

A MURIT GINGER ROGERS

Actrița și dansatoarea Ginger Rogers, cunoscută din filmele cu Fred Astaires, a murit în urma unui accident de avion. Este a doua Vedetă americană — după Carole Lombard — care cade victimă unui accident de avion în mai puțin de un an.

Reumatismul și Guta cu 5000 de ani în urmă?

Să nu credeți că titlul de mai sus este o greșală de tipar reumatismul și guta sunt cu adevărat boli cunoscute din timpurile cele mai vechi.

Scheletele desgropate după mii de ani au arătat stăruințe de vâdite cari dau dovada că și lumea de atunci a fost chinată de boli reumatice și gutoase.

Față de lumea de acum 5 milenii, cei de astăzi au posibilitatea de a folosi pentru combatere un mijloc sigur: Tabletele TOGAL.

Prin TOGAL durerile dispar și se redă vitalitatea bolnavului. TOGAL-UL nu e dăunător nici unui organ.

La migrene,

la reumatism și indispoziții

luați numai tablete Pyramidon.
La cumpărare observați negreșit
Crucea „Bayer” pe ambalaj!

Pyramidon
TABLETE

Prizonierii britanici capturați de forțele Axei în urma ultimelor lupte din regiunea Tobrukului

Jos: Atleți din diferite colonii africane au depus jurământul de credință în fața Mareșalului Pétain, cu prilejul unor mari manifestații sportive care s'au desfășurat la Vichy

**Peste tot pe unde se vorbește de medica-
mente, chimicale și reactivi, numele MERCK
se bucură de o prețuire deosebită**

E. Merck

FABRICĂ DE PRODUSE CHIMICE — DARMSTADT
FONDATĂ IN 1827

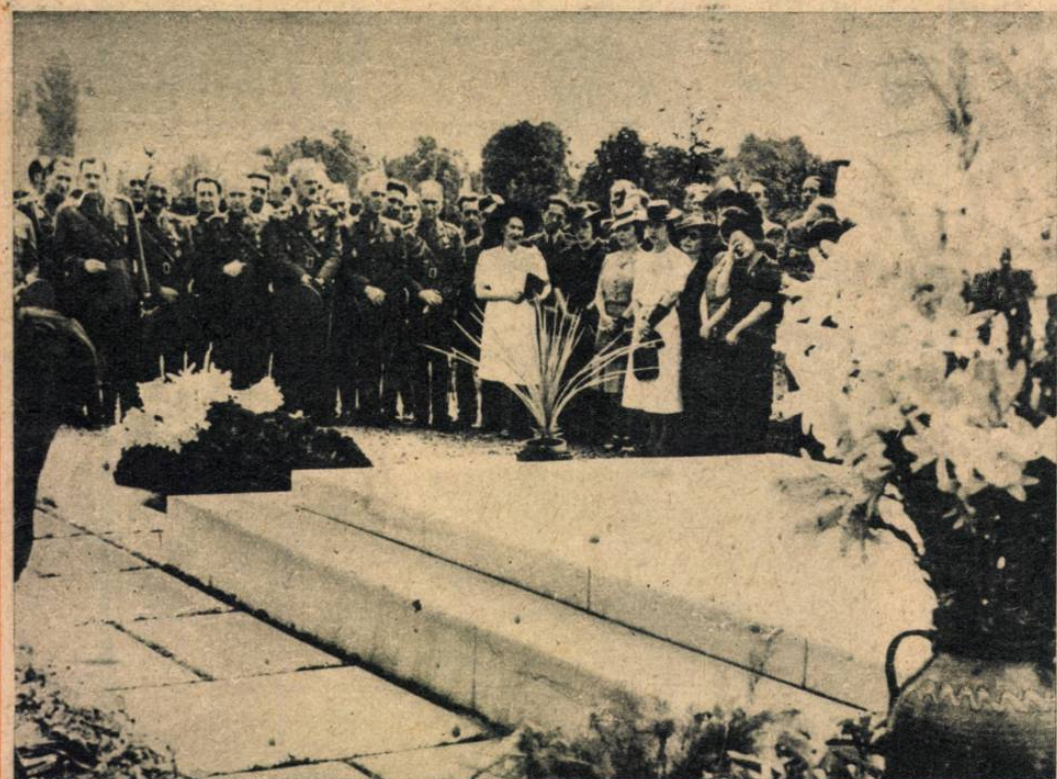
ULTIMELE FOTOGRAFII DIN CAPITALĂ

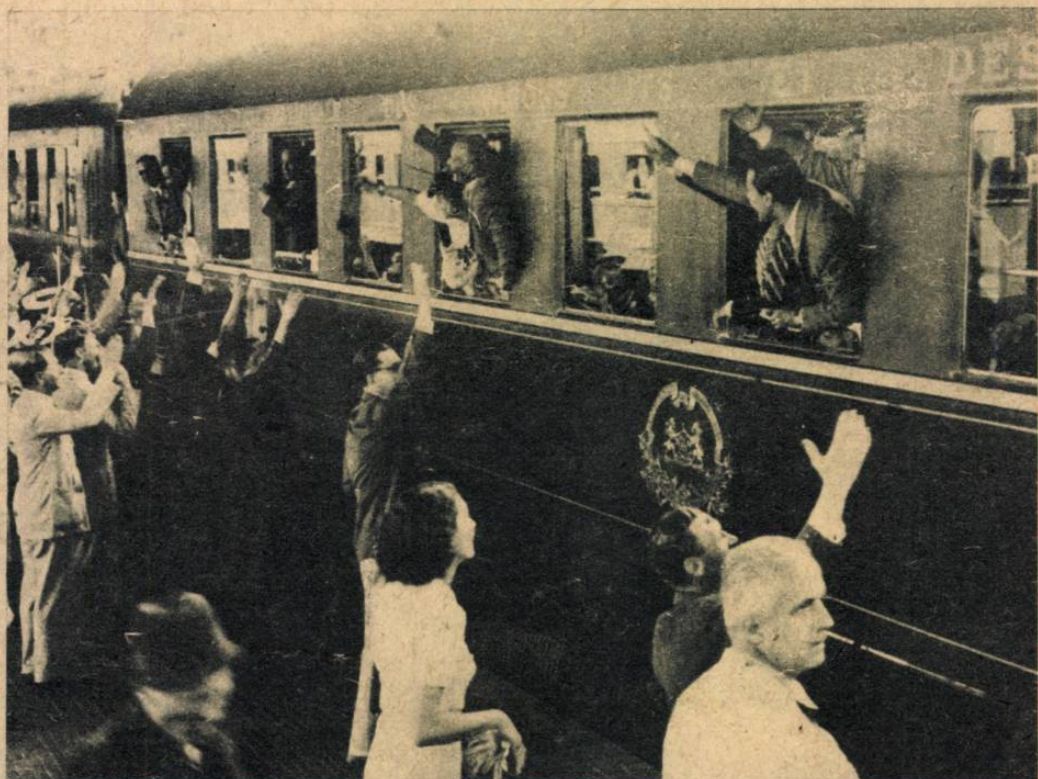
M. S. Regele Mihai prezidând adunarea generală a Societății Regale Române de Geografie

M. S. Regele sosind pe platoul de onoare al Regimentului de Gardă Călare, cu prilejul sfințirii Troiței ridicate în amintirea eroilor căzuți pentru patrie

D-na Mareșal Antonescu, membrii Guvernului și familia îndoliată asistând la parastasul oficiat pentru pomenirea Generalului căzut la datorie, Ioanițiu

Plecarea gazetarilor Italiani din Gara de Nord după vizita pe care ne-au făcut-o.

Instantaneu dela matchul de box V. Pană — Gh. Georgescu contând pentru campionatul României la categoria semi-grea

Reprezentativele de foot-ball ale Bucureștilor și Odesei pe stadionul Giulești înainte de începerea matchului disputat Duminică

DOUA REVISTE COMPLETE IN ACELAS PRET

2-8 IULIE 1942
NR 804 - ANUL XVI
- 20 LEI -

„Me 109”, avionul de vânătoare, victorios pe toate fronturile, a cărui viteză n'a fost întrecută până azi.

*Dacă
sunteți
curioși*

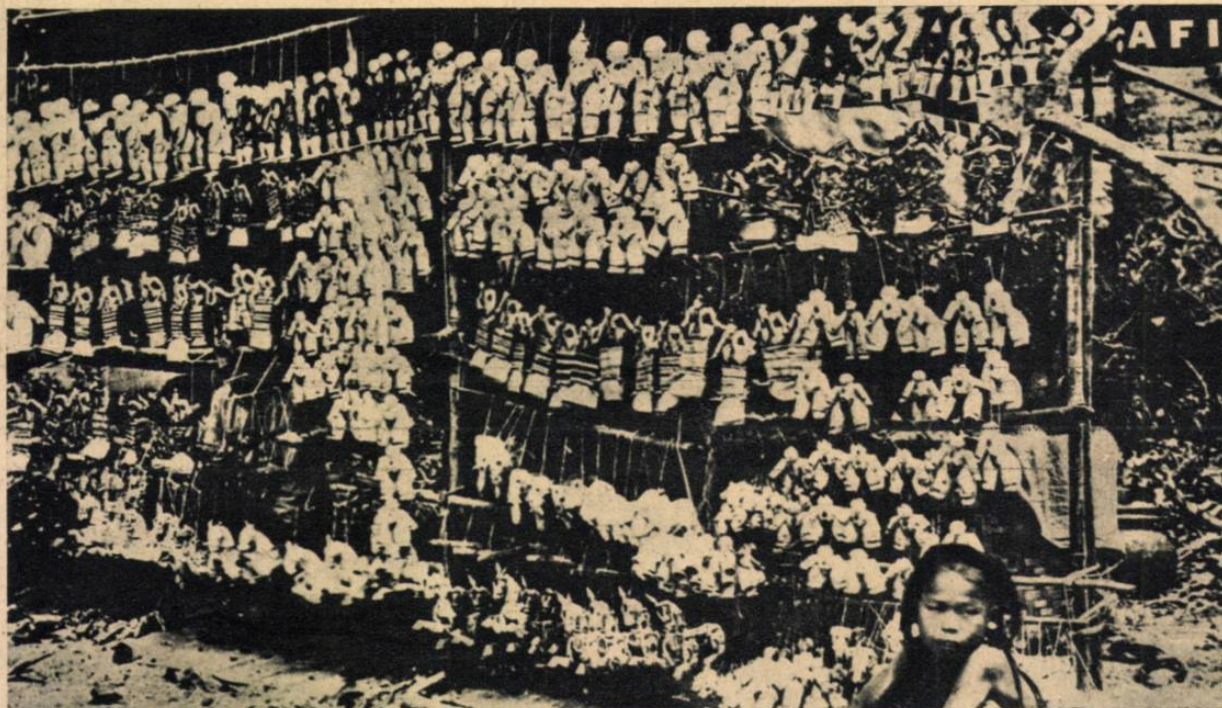
Acest câine-lup, care aparținea unui fermier danez, a fost obicinuit să nu se culce, până nu vine stăpânul său să-l ...sărute

Insula Borneo are și ea uriașul ei. Iată-l!... A fost descoperit de japonezi într'un trib pe jumătate sălbatic. Măsoară 2.50 m. înălțime și se hrănește cu... fructe

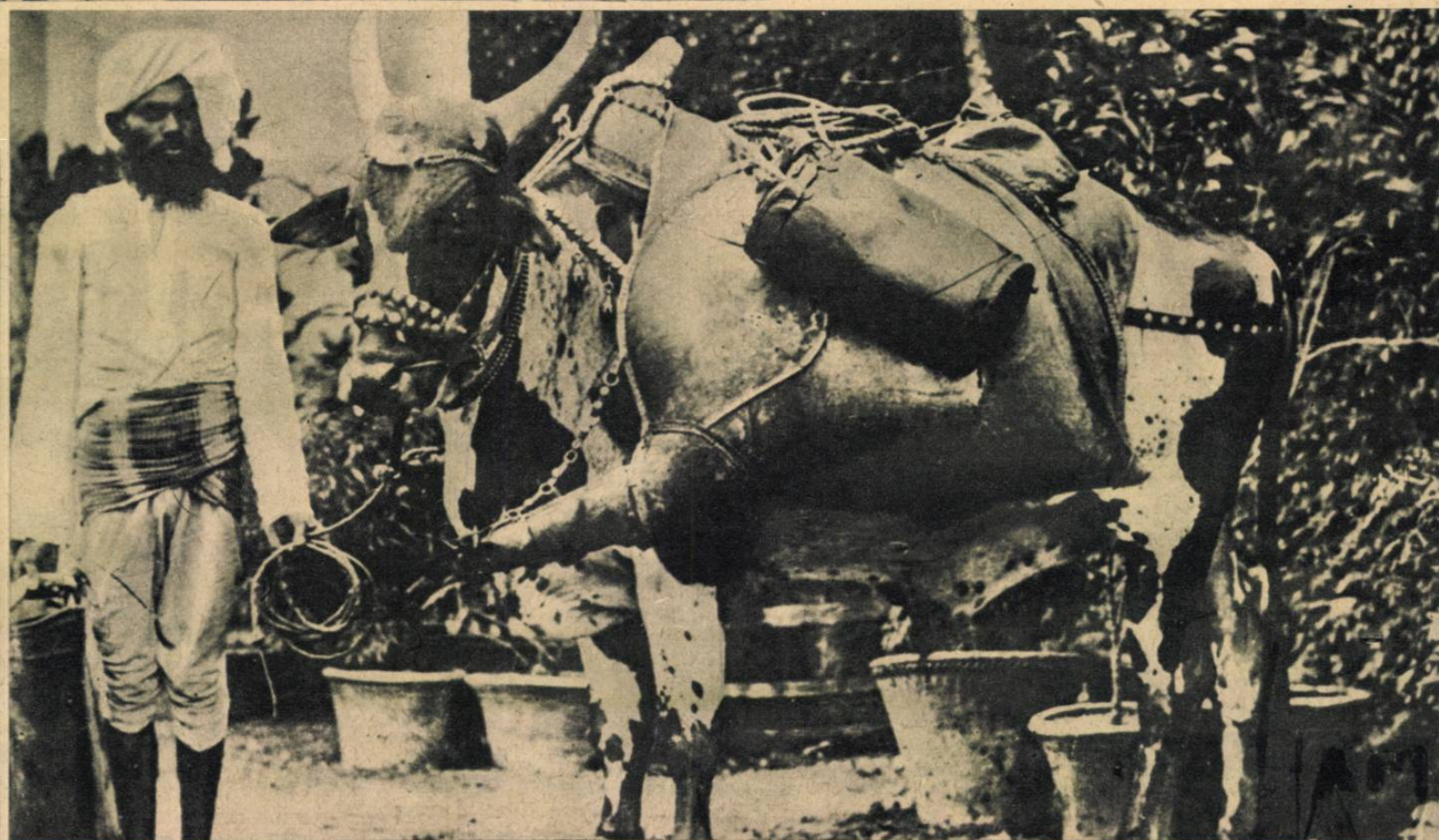
Fără să fie fakir, hindusul acesta din Calcutta, a ținut să stabilească o performanță originală și anume să bată recordul ...șederii în apă. A stat așa exact 72 de ore

Japonezii iubesc mult copiii. De aceea nu e surprinzător să-l vezi pretutindeni pe unde înaintează, hrănind în orele libere, sau mângâind copiii indigenilor

Sus: În Burma negoțul se face mai mult pe stradă decât sub acoperiș. O idee despre cum arată „magazinul în aer liber” al birmanului, v'o poate face și acest bazar de păpuși, care e cel mai mare din Mandalay

Dreapta: Mai sunt încă multe orașe în India, care nu dispun de conducte de apă și nici de fântâni. Populația cumpără apa dela vânzători speciali, cari o aduc dela mari distanțe, cu ajutorul unui burduf uriaș de piele așezat pe spina unui bou. În majoritatea cazurilor sunt folosite pieile puilor de elefant

EGIPTUL

LA ORDINEA ZILEI

PROBLEMA căilor de comunicație capătă o importanță din ce în ce mai mare pe măsură ce războiul se extinde peste toată planeta.

Am văzut cum japonezii care au cucerit Birmania, nemulțumiți de faptul de a fi luat sub controlul lor faimoasa șosea din Burma care trecea prin Mandalay, și-au continuat înaintarea spre Bahmo pentru a pune stăpânire pe șoseaua care ar urma să fie construită de-alunul Tibetului, îndreptându-se spre Assam.

În același timp vedem cum forțele germano-italiene și-au intensificat la maximum atacurile împotriva insulei Malta pentru a elibera căile de comunicație maritime care leagă Italia de Libia. În același timp am văzut cum luptele din deșerturile africane au avut drept obiectiv Egiptul și Canalul de Suez pentru a întrerupe legăturile Mării Britanii cu fronturile din Mediterana.

La nordul cercului polar asistăm de luni de zile la o ofensivă aeroneavală pentru a împiedeca aprovizionarea Rusiei cu arme și muniții prin portul Murmansk.

Pretutindeni se dau lupte mari și sângeroase pentru a cuceri sau pentru a menține căi de comunicație de interes vital pentru beligeranți.

IMPORTANȚA EGIPTULUI

Printre regiunile care oferă din punctul de vedere al comunicațiilor intercontinentale, o importanță excepțională, Egiptul a ocupat întotdeauna un loc privilegiat.

Odinioară, Egiptul datoră Canalului de Suez importanța sa. Acest canal permitea scurta distanță considerabilă a distanțelor dintre Occident și Extremul Orient. Astăzi, istmul de Suez și nu Canalul conferă teritoriului egiptean importanța sa strategică.

Vapoarele care vin din insulele britanice încărcate cu material de război destinat frontului din Libia nu mai pot trece prin Mediterană, unde navigația a devenit primejdioasă începând din anul 1940.

Ele fac un mare ocol pe la Capul Bunei Speranțe, urmează Canalul Mozambic între coastele Africii Orientale și acelea ale Mada-

gascarului, urcă apoi apelele Oceanului Indian, trec prin fața portului Aden și se îndreaptă spre porturile egiptene ale Mării Roșii unde-și descarcă materialele.

Cale enorm de lungă, necesitând pentru străbaterea ei un timp îndelungat.

O cale asemănătoare trebuie să străbată vasele încărcate cu ajutoare pentru trupele britanice din Orientul Mijlociu (Palestina, Siria, Iran și Irak).

Vapoarele americane trebuie să urmeze aceeași cale. Ele mai au posibilitatea de a descărca fie pe coastele Nigeriei, fie la Capul Bunei Speranțe. Materialul și ajutoarele pornesc din aceste puncte îndepărtate spre Kartum prin cele două mari șosele transafricane. Dela Kartum se poate folosi calea ferată care coboară paralel cu Valea Nilului spre Cairo.

EGIPTUL CENTRU DE DISTRIBUIRE

Oricare ar fi calea întrebuintată, Egiptul rămâne etapa cea mai importantă a acestui trafic care nu poate fi identificat din cauza distanțelor și a riscului navigației. Egiptul a devenit deci cel mai mare centru de distribuție a materialelor și a ajutoarelor sosite pentru frontul libian, sau pentru armatele masate în jurul perimetrelor petrolifere din Iran și Irak.

Pentru a face față necesitățile acestui trafic intens, Egiptul posedă o rețea de căi ferate și una de șosele. Rețeaua de căi ferate nu este densă decât în zona deltei Nilului unde se termină drumurile de fier care vin delat Luror și delat Ierusalim.

Rețeaua de șosele este cu mult mai completă, ea fiind și de construcție mai recentă. Multă vreme țaranul de pe malurile Nilului a preferat cămila oricărui alt mijloc de transport. Construirea unor șosele între Alexandria și Sollum și între Cairo și Palestina a fost întreprinsă în decursul războiului trecut în timpul campaniilor împotriva turcilor. Aceste lucrări au fost însă întrerupte odată cu pacea din 1918.

După marea criză prin care a trecut Anglia în momentul când Italia pornea la crearea imperiului ei abisinian, problema creării unor șosele în Egipt, a devenit urgentă. Tratatul încheiat în anul 1936 între Egipt și Marea Britanie prevedea construirea unor șosele strategice.

Una din fortificațiile Suezului.

Vase navigând pe canalul de Suez.

Șoseaua care leagă Alexandria de Marsa Matruh a fost atât de bine amenajată încât astăzi distanța dintre Suez și granița egipteană poate fi străbătută în 24 de ore. O altă șosea a fost construită delat Cairo spre Kus și Koseir. Alte șosele au fost construite pentru uzul trupelor de întărire care însă sosesc din ce în ce mai rar.

Ultima șosea pe care englezii au pornit s'o construiască este aceea a Palestinei. Ea pornește din Ismailia care se află pe marginea Canalului de Suez și se îndreaptă prin Anja și Ben Sheba spre Ierusalim. Lucrările au început în anul 1939.

Șoseaua se lungea în fiecare zi cu doi kilometri grație unor mașini speciale care turnau bitum peste terenul nivelat dinainte. În Octombrie 1939 șoseaua era terminată. Importanța ei strategică nu a scăpat aviației germano-italiene care a bombardat-o de mai multe ori în decursul actualului conflict.

Toate aceste șosele au fost construite de englezi după procedeele cu care italienii au construit minunata Cale Balbiană, care străbate Cirenaica mergând aproape pe țărmul mării.

Șoseaua italiană a devenit modelul șoselei africane perfecte. Metoda întrebuintată constă în a impregna nisipul cu un rezid de bitum extras din petrol. Rezidul este aruncat atunci în stare fierbinte peste nisip.

Încercări repetate, făcute după războiul trecut au îngăduit să se constate, mai ales în urma operelor realizate de italieni, că procedeul acesta este admirabil pentru construirea unor șosele capabile să suporte cele mai mari greutăți.

Grație construirii de șosele, deșertul egiptean a devenit un punct extrem de important de distribuție și de colectare a mijloacelor de luptă de care Anglia are nevoie în actualul războiu african.

Deșertul a încetat de a mai fi ceea ce a fost pe vremea lui Moise când străbaterea lui necesita 40 de ani. Astăzi el poate fi traversat în câteva ore. Țara vechilor Faraoni joacă în războiul actual o importanță deosebită datorită slăbirei tuturor pozițiilor pe care Anglia le-a avut în Marea Mediterană.

S'a spus de mai multe ori că în timp ce „creerul Mării Britanii se află în insulă, inima ei este Egiptul”.

Egiptul este și poarta Indiei și mai poate fi și calea pe care să se poată face joncțiunea forțelor Axei. În momentul de față, forțele britanice din Egipt vor trebui să facă față celei mai grave dintre primejdii.

Ați putea crede, văzându-le astfel, că sunt...institutoare?

Întoarcerea LA NATURA

Guvernul a făcut un vast plan de organizare a sporturilor după care Franța va fi înzestrată cu 15 centre regionale model (unul pentru fiecare academie care eliberează diplome institutorilor).

Înainte de a-și putea ocupa postul, institutorul sau institutoarea vor trebui să facă un stagiu de educație sportivă la unul din aceste centre.

Lecțiile de pedagogie vor fi abandonate pentru viața în aer liber, pentru o întrecere sportivă în care trupul să trăiască din plin existența liberă la care are dreptul.

Pe Coasta de Azur, între Agay și Saint-Raphaël minunata stație maritimă Bouluoris își arată casele și vilele fermecătoare. Cei care urcă plaja traversând calea ferată și șoseaua națională se va afla în fața unei întinse proprietăți.

Înainte de războiu, se afla acolo o casă de retragere pentru bătrâni; în timpul războiului s'a făcut o casă de refacere pentru răniți.

Fostul azil și-a schimbat odată cu locatarii și atmosfera, devenind paradisul institutorilor francezi. Casa care este pe jumătate vilă, pe jumătate castel, cu parcul ei de vaste proporții coborând până la plajă, este locuită azi de tinerii și de tinerele cărora li se va încredința educația primară a tineretului francez.

O suprafață de 78 de hectare este destinată educației fizice și sportului. Aceste vaste terenuri sunt astfel împărțite: o pistă lungă de 400 de metri, două terenuri rezervate pentru cele două sexe, șase platouri de antrenament, cinci terenuri de volley, cinci de basket, trei de tennis, două parcursuri pentru atletism general, un mic parcurs pentru antrenament, un teren imens pentru exerciții de ansamblu, un parc de copii, o piscină și două bazine de alimentare.

Guvernul francez după modelul celui german tinde să generalizeze aceste academii de educație fizică pe întreg teritoriul Franței. - Institutoarele și institutorii care în majoritatea cazurilor se recrutează din mica burghezie franceză, își vor perfecția educația fizică cu ajutorul celor mai buni profesori și antrenori.

PRIVIȚI!
ACESTEA SUNT
INSTITUTOARELE
FRANȚEI!

Cu aceste instantanee (dreapta și jos) institutoarele au arătat că nu numai vedetele din Hollywood știu să facă poze interesante

Alături de camaradele lor, institutorii primesc, la rândul lor, o desăvârșită educație sportivă în aer liber.

ANTIBES, eplendida localitate maritimă de pe coasta de Azur a devenit capitala sportivă a institutorilor francezi care vor avea misiunea de a da primele îndrumări educative copiilor unei țări care încearcă să se refacă. În centrele apropiate de Antibes, adică la Bouluoris, la Beauvallon și la Hyères, institutorii și institutoarele se inițiază în privința educației fizice pe care urmează s'o aplice în întreaga țară.

Mareșalul Petain, șeful statului francez, și-a dat seama că învățământul primar trebuie să fie cel dintâi care să primească o reformă de organizare primenitoare. Statul cel nou, care a luat naștere după prăbușirea armatei franceze, a înțeles în ceasul al 13-lea că trupurile viitorilor cetățeni trebuie să se desvolte în armonie cu spiritele. A trecut vremea când profesorii intrau dimineața în clase pentru a ieși cu mâinile unse cu cretă odată cu venirea serii.

Viața omului s'a prelungit cu 20 de ani

DURATA vieții omenesti formează de multă vreme obiectul studiilor statistice demografice. În ultimul veac numeroase statistici au căutat să constate dacă principiul enunțat de economistul Maithus, în ceea ce privește creșterea populației în progresie geometrică conține sau nu un adevăr.

Oficiul de statistică al Elveției a adunat o documentație excepțional de interesantă în privința creșterii populației în lume. Datele adunate de acest oficiu pot constitui elemente de informație dintre cele mai valoroase, atât pentru profani cât și pentru savanții specializați în studii demografice.

Se pare, că în anul 1870 numai pe spațiul Europei durata medie a vieții bărbaților era de 50 de ani, iar aceea a vieții femeilor de 43 de ani. În ceea ce privește această informație deosebit de interesantă nu ni se spune dacă datele din 1870 erau exacte, întrucât pe vremea aceea principiile statistice nu erau riguros aplicate.

În anul 1909 media vieții pentru bărbați crescuse la 49 de ani și jumătate. Fișele statistice indică pentru anul 1937, adică în ajunul actualului conflict mondial, o medie de viață pentru bărbați de 60 de ani și una de 64 de ani pentru femei. Precum vedeți, femeile trăesc mai mult decât bărbații de unde rezultă că numărul văduvelor este mai mare decât al văduvilor.

RECORDUL LONGEVITĂȚII IL DEȚIN OLANDEZII

În Europa, Olanda este țara care deține recordul longevității cu o medie de 65 de ani, deși Bulgaria are reputația de a avea pe teritoriul ei cel mai mare număr de centenari. În Germania longevitatea este de asemenea apreciabilă, căci media de viață pentru bărbați este de 59 de ani, iar pentru femei de 63 de ani. În Italia bărbații nu ating decât o medie de 53 de ani, iar femeile de 56 de ani. În Franța media de viață pentru bărbați este de 54 de ani iar pentru femei de 59 de ani.

Ultimele lucrări demografice au destăinuit, de altfel, că în afară de progresele realizate în medicină și în igienă, prelungirea vieții se datorește mai ales descreșterii mortalității infantile.

Acum cincizeci de ani, din cinci copii care se nașteau, unul murea. Astăzi din 23 de noi născuți numai unul moare. Din nefericire aceste rezultate obținute

prin progresele neîncetate ale puericulturii și ale medicinei infantile au fost neutralizate prin descreșterea simțitoare a nașterilor, care nu este un rău particular sau caracteristic țărilor europene ci este o anomalie de care suferă lumea întreagă.

RĂSPUNDEREA ȘTIINȚEI

Ar mai trebui să mai semnalăm în beneficiul științei și progreselor realizate că la începutul acestui veac mai mult decât 8000 de sugari mureau dintr'un total de 100.000 de nou-născuți ca urmare a nașterilor grele, a malformațiilor sau a slăbiciunilor congenitale.

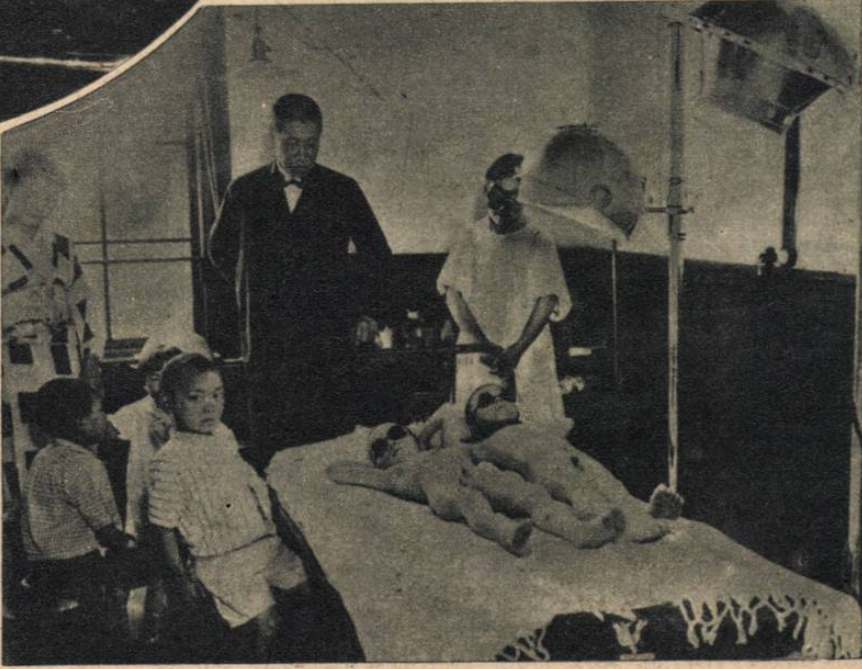
De asemenea, numeroși copii de vârstă foarte fragedă mureau din cauza bolilor de stomac sau de intestin.

Printre adulți se înregistrau numeroase de-

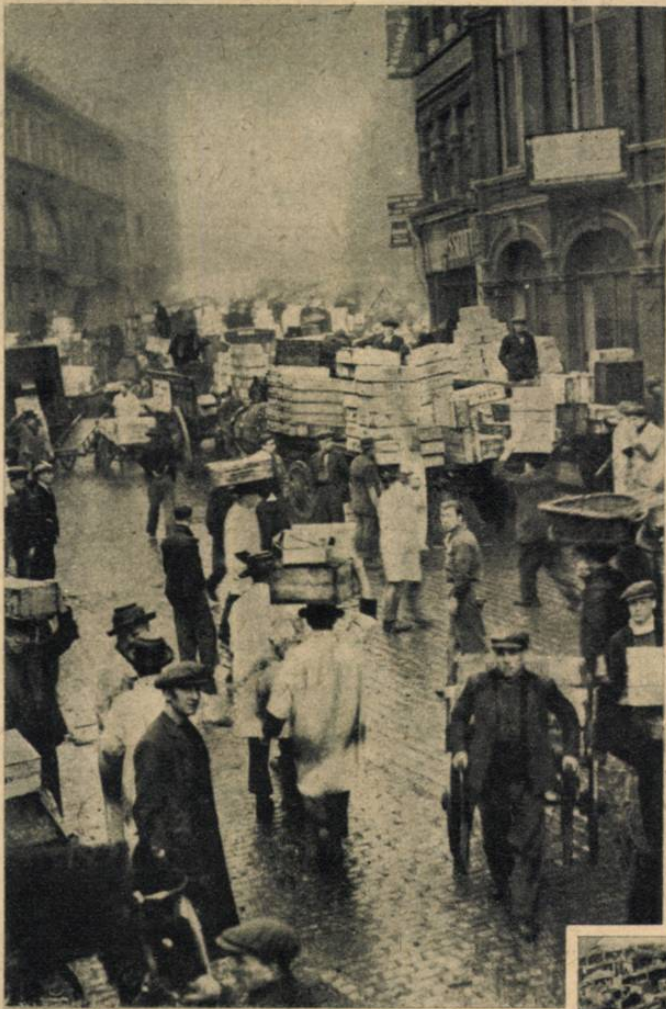
(Continuare în pagina 15)

Sus: Copil debil tratat cu o baie specială prin care trec curenți electrice.
Stânga: Grăție atenției speciale date maternității, mortalitatea infantilă a fost mult diminuată.
Dreapta: Tot astfel așa numita „plajă artificială”, a contribuit enorm la însănătoșirea și fortificarea copiilor

Aparat modern pentru tratamentul cu raze X, care a contribuit mult la prelungirea vieții

În primele zile ale războiului s'a văzut o afuență colosală de mărfuri pe străzile Londrei. Apoi, când legile contra speculei au intrat în vigoare, totul a dispărut ca să se vândă pe sub mână, celor bogați, în timp ce resul populației îndură lipsuri.

În toate războaiele au existat oameni cari au încercat și au reușit adesea prin toate mijloacele care le stăteau la dispoziție, să se îmbogățească exploatarea nevoilor semenilor lor. „Îmbogățitul de războiu” a devenit în literatura contemporană mai ales în cea dramatică un tip cu o psihologie specifică parvenitului.

Guvernele țărilor beligerante sau neutre încearcă prin legi draconice să pună o stavilă acestei tendințe nerușinate de îmbogățire a ciocnilor care văd în orice războiu un prilej binevenit de afaceri.

Problema speculei a format pentru guvernul Marelui Antonescu o preocupare de capetenie. Comisia de reprimare a speculei și a sabotajului încearcă prin toate mijloacele să surprindă orice încălcare a legii. Această lege se confundă cu comandamentele superioare ale sacrificiilor impuse nației prin războiul nostru sfânt.

Cunoscând ceea ce se petrece la noi în țară din rubrica judiciară a gazetelor, care semnalează zilnic transgresări grave ale legii, din partea unor negustori adevărați sau improvizați, credem interesant să trecem în revistă războiul pe care țărilor beligerante și neutre îl duc azi împotriva omului al cărui ideal este bogăția realizată prin orice mijloace.

ÎN GERMANIA SPECULANTUL ESTE PEDEPSIT CU MOARTEA

În Germania cei cari activează la bursa neagră a alimentelor știu că sunt amenințați să-și piardă viața acest bun suprem la care speculanții țin foarte mult pentru că de păstrarea lui depinde satisfacția câștigului nepermis.

La 30 Martie anul trecut, d. dr. Goebbels a vestit pe toți speculanții, printr'un articol scris în săptămânalul „Das Reich”, că pedeapsa speculanților va fi moartea.

În aceeași zi, un text de lege apă-

BURSA NEGRĂ

rut în Monitorul Oficial al guvernului german transforma în text de lege amenințările ministrului propagandei.

Textul de lege fixa în principii rigide și imperative delictul de speculă și de sabotaj specificând că nimeni nu are dreptul de a modifica repartitia bunurilor și a mărfurilor organizată de guvern în cadrul economiei de războiu.

Nimeni nu are dreptul de a face stocuri de mărfuri chiar dacă ar invoca scuza nevoilor personale, căci în cazul când s'ar dovedi că rezervele sunt făcute în vederea comercializării, vinovatul va primi pedeapsa capitală.

Este criminal negustorul care va da prioritate clientului bogat, favorizându-l și tot criminal este muncitorul sau lucrătorul care ar refuza să îndeplinească o muncă în vederea unui avantaj personal calculat în mod unilateral.

Cele mai mici delictе în câmpul speculei sunt sever pedepsite. Cel mai neînsemnat băcan știe

părea mult prea grasă pentru frumusețea și vârsta ei. Deasemenea regimul raționalizării alimentelor nu justifica deloc volumul ei. Carabinierii au oprit pe biciclistă și în urma unei examinări sumare s'a dovedit că fata ascundea de fiecare parte a corsajului câte trei kilograme de carne de vițel.

Fata fu condusă la domiciliul părinților unde tatăl fu surprins tocmai când tăia un vițel. Fata ducea la domiciliul clienților carnea tăiată în mod clandestin. Tatăl a fost pedepsit cu patru ani închisoare iar tribunalul a fost foarte indulgent față de tânăra și fermecătoarea fată care lucrase sub sugestia părintelui ei. Aceasta a fost achitată.

În Italia reprimarea bursei negre este foarte severă. Este probabil că în această țară tendința spre speculă este mai mică, astfel încât guvernul n'a fost nevoit până acum să prevadă pedeapsa capitală.

La Torino, un cismar care a vândut fără bon 200 de perechi de pantofi a fost condamnat la trei ani închisoare și la o amendă de 18.000 de lire.

Bursa neagră din Italia pare să fie o bursă individuală. În această țară nu se găsesc organizații de speculanți ca în Anglia, unde deprinderile speculative au dat loc la crearea unor adevărate industrii care lucrează în vederea câștigurilor nepermise.

La Genova s'a descoperit o organizație formată din 12 persoane care confecționau bunuri de alimente false. Banda a fost trimisă în judecata tribunalului care va

Stânga: Cum poate fi, oare, distrusă „bursa neagră” în această imensitate a orașului de zgârie-nori?

că pentru un act de speculă îl așteaptă amenda închisoarea și pierderea drepturilor civile care vot face din el un paria social.

Rigoarea legilor a pus pe delicvenți pe gânduri și a micșorat în mod fatal numărul actelor de speculă. Datorită draconismului legilor, bursa neagră a alimentelor și a obiectelor de primă necesitate funcționează pe o scară extrem de redusă în întreaga Germanie.

BURSA NEAGRĂ ÎN ITALIA

Anecdota cea mai interesantă privitoare la speculanții italieni a fost relatată de jurnalul „Corriere della Sera”. Anul trecut la data de 28 Aprilie, o tânără fată se plimba cu bicicleta în apropiere de orașul Ferrara. Biciclista mergea însă cu oarecare greutate ceea ce atrase atenția a doi carabinieri sau jandarmi italieni. Aceștia și-au dat seama că tânăra și fermecătoarea fată

La New-York, s'au văzut gangsteri ai bursei negre care au înfruntat până și coborîrea pe fereastră dela al 60-lea etaj, numai să poată practica specula și să poată scăpa de urmărirea poliției...

Vedere dintr'o piață populară a Parisului în timp de război

ERA războiului

condamna pe membrii ei la pedepse mai aspre, avându-se în vedere faptul că delictul a fost deliberat și infracțiunea s'a consumat printr-o adevărată asociere.

GANGSTERII AMERICANI AU REAPĂRUT

N'au trecut decât șase luni de când America se află în războiu și speculanții au și apărut, căci dincolo de Ocean toate lucrurile se petrec repede, chiar fulgerător. America are de mult bursa ei neagră. Guvernul a fost nevoit să formeze echipe speciale de polițiști de G-men, în fruntea cărora stă temutul Edgar Hoover, care are misiunea de a descoperi orice infracțiune. Hoover este faimosul polițist care s'a remarcat în lupta împotriva gangsterilor pe vremea prohibiționismului. Tot el a descoperit bandele cele mai importante de gangsteri jefuitori așa numiți „racketers”.

Astăzi, în exercițiul misiunii sale, Hoover întâlnește la bursa neagră pe vechii săi clienți. Lupta a început din luna Ianuarie. Hoover a fost însărcinat să declanșeze ofensiva împotriva gangsterilor care se ocupă cu specula. A fost prima ofensivă pe care America a luat-o dela intrarea ei în războiu.

După primele săptămâni de activitate, Hoover a descoperit o întreagă bandă, compusă din industriașii care girează interesele trustului „American Packing In-

stitute” și care se ocupau cu specularea cărnurilor congelate și conservate.

Pe măsură ce cartelele au fost introduse la diferite alimente, cu alte cuvinte pe măsură ce aprovizionarea gospodăriilor devenea pe zi ce trecea mai grea, lupta lui Hoover se întea. Americanul nu poate fi imaginat fără țigara lui de foi sau fără eterna bomboană de cauciuc pe care o mestecă atât timp cât nu doarme.

Or, toate aceste produse sunt din ce în ce mai rare în comerț. Speculanții sunt însă prezenți, gata să ia în antrepriză orice produs care amenință să dispară de pe piață. Ministerul Justiției a anunțat și el măsuri din ce în ce mai aspre dar gangsterii nu sunt oameni care să se lase intimidați de legi sau de amenințări. Lupta continuă cu peripeții tot atât de palpitate și de dramatice ca și pe vremea prohibiționismului.

Autoritățile germane au avut grija ca specula să fie stăvilită la Paris, ca și la Berlin și ca transporturile de alimente să fie rațional distribuite.

de vițel. De unde vin toate aceste lucruri rare? Speculanții știu că pedepsele sunt tot atât de grave ca și în Reich, dar asta nu-i intimidează, căci ei vor să iasă din războiu bogați.

Chiar și în Japonia, țară de disciplină, populată cu oameni iluminați de cel mai curat patriotism, specula și bursa neagră există. Cea mai bună dovadă că există, o constituie faptul că d. Yuzawa i-a declarat în numele guvernului la data de 15 Februarie 1942. Judecătorii japonezi au în fața lor câteva mii de dosare privitoare la speculă.

EROUL LUI WALLACE IMPOTRIVA SPECULEI

Specula cea mai teribilă se face însă în Anglia. Guvernul englez a fost nevoit să însărcineze o secție a poliției de stat, Scotland Yard, cu descoperirea speculanților și a celor care animă bursa neagră.

Toți consumatorii au fost înștiințați că pot telefona la numărul „999” în caz că observă vre-o anomalie în organismul aprovizionării. Numărul „999” a devenit un simbol al luptei împotriva speculanților.

William Brooke poreclit „Bill”, omul care a servit drept model romancierului Edgar Wallace, celebru prin deslegarea mai multor afaceri criminale, se află în fruntea poliției speculei. În anul 1937 acest polițist de elită a ieșit la pensie și s'a retras pe o mică fermă. După doi ani ministrul aprovizionării a sfătuit pe directorul lui Scotland Iard să-l re-

cheme în serviciu.

De atunci Bill este în permanentă „pe șantier”. Zi și noapte filează, urmărește, descoperă. Din clipă în clipă telefonul cu numărul „999” sună și un glas necunoscut anunță că negustorul cutare declară că n'are legume, deși a fost văzut încărcând la piață o mare cantitate de legume.

Imediat poliția este pe urmele speculantului (Continuare în pagina 15)

Dreapta: Prin buna organizare a producției și distribuției, Germania trimite priso- sul de legume altor țări vecine care n'au avut o recoltă bună.

41.000 DE TRAFICANȚI ÎN FAȚA JUSTIȚIEI

Elveția a fost și ea nevoită să-și aleagă un Sherlock Holmes al bursei negre. Acesta este Fritz Amman, judecător de instrucție cu sediul la Berna, care conduce o echipă de polițiști și de agenți specialiști.

Pentru a combate specula, s'a creat o poliție și tribunale speciale. Bursa neagră nu menajează nici pe beligeranți dar nici națiunile neutre. Tribunale create pentru reprimarea delictelor de speculă au fost numite „Tribunale ale economiei de război”.

Aceste tribunale funcționează în toate cantoanele. Nu trebuie să ne închipuim că judecătorii șomează. Purtătorul de cuvânt al ministerului educației a dat în privința activității acestor tribunale cifre impresionante. Până la data de 31 Martie 1942, un număr de 41.000 de persoane au fost condamnate pentru încălcarea legilor și regule- mentelor editate în vederea salvagărdării intereselor economice ale țării. La o populație de cinci milioane de locuitori cifra delictvenților este impresionantă.

În Europa, orașul preferat unde bursa neagră și-a stabilit marele ei cartier este desigur Varșovia. Ciudat! În acest oraș săracii suferă mai mult ca oriunde. Cei cari au bani găsesc de toate. Impingi o ușă mizeră și te afli într'un bar pe care-l ține o contesă sau un nobil decăzut. Acolo poți găsi tot ceea ce dorești. Țigări străine și carne

Dreapta: Speculantul englez își dozește marfa și o vinde pe prețuri de speculă numai celor cu dare de mână

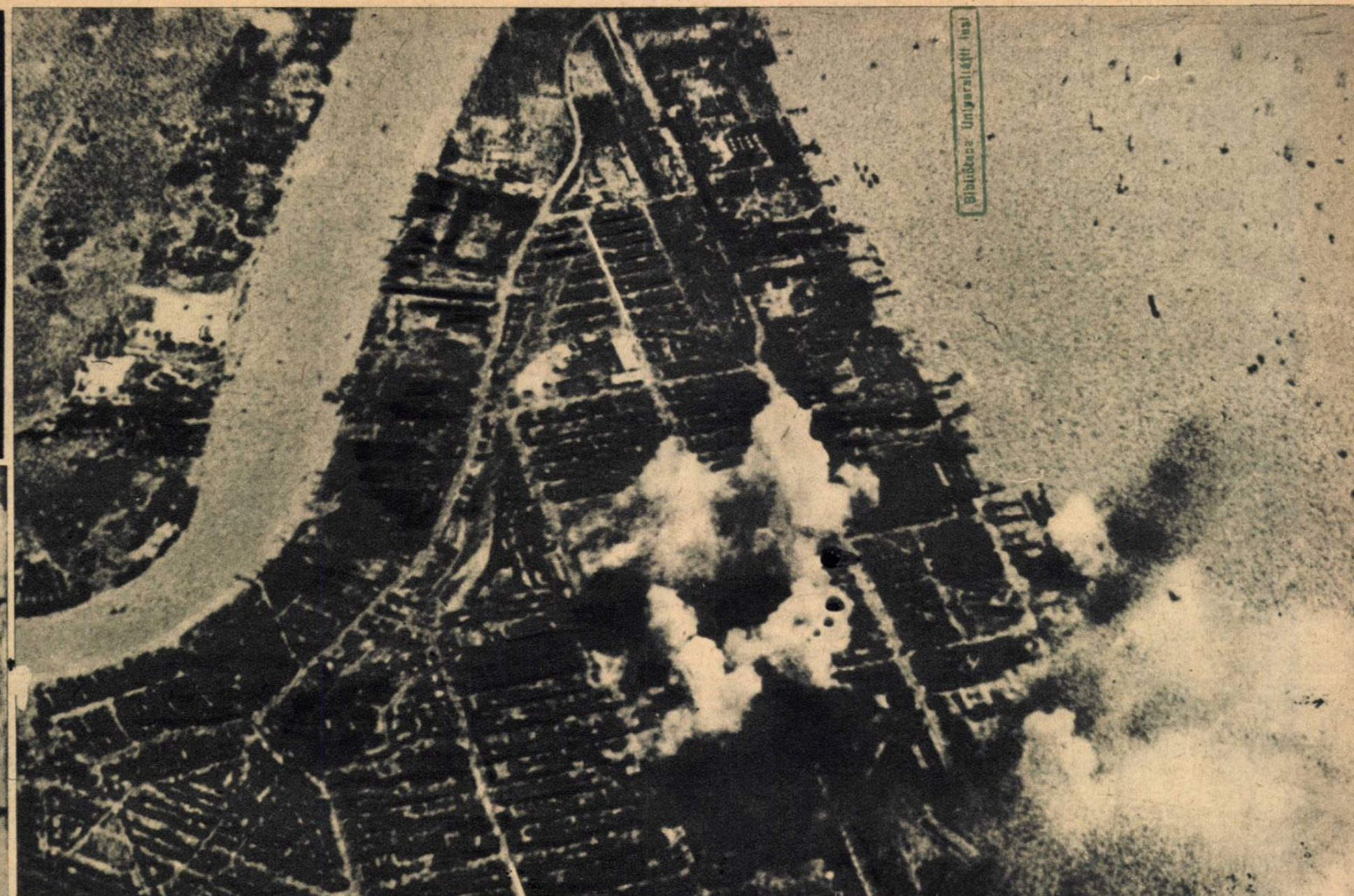

Singurul vas care a străbătut Oceanul Atlantic complet luminat și neescortat după intrarea Americii în război, a fost „Drottningholm”, care îi transportă în Europa pe diplomații germani din Statele Unite și pe care-l vedem mai sus, la sosirea în portul Lisabona

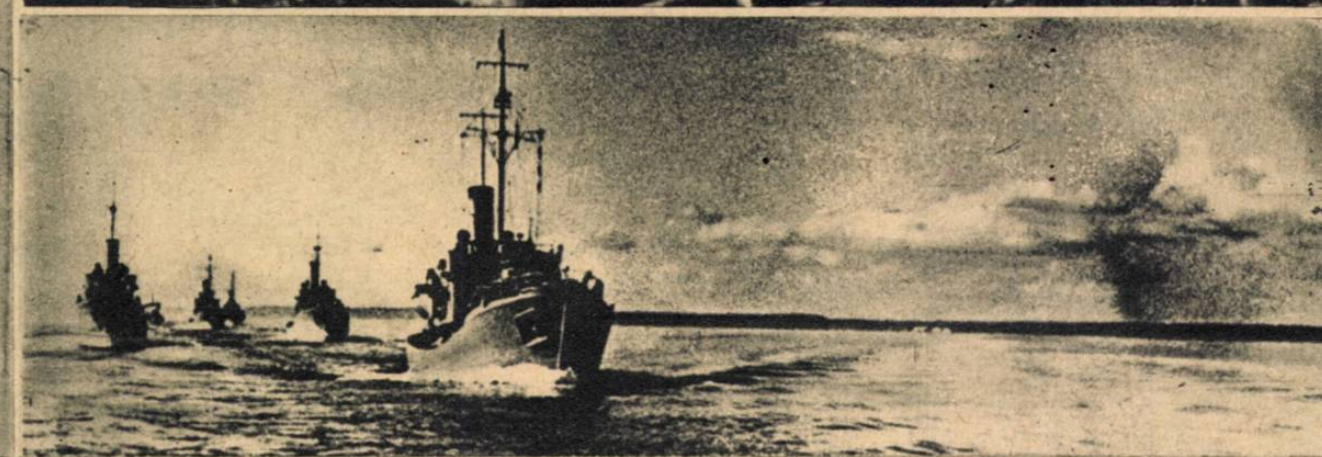
La Singapore totul este condus și administrat astăzi de japonezi, fapt care pare să fie mult apreciat de indigeni, cari ies pe stradă și manifestează entuziast oricând treci câte un om al autorității nipone. În fotografia de mai jos, îl vedem pe d. Shigen Odate, primul Singaporeiului, îndreptându-se spre instituția sa.

din TOATA LUMEA

© United Press - Universal 1941

Primul document fotografic autentic sosit din Japonia, care arată Rangoonul în timpul unui puternic bombardament al aviației nipone

Stanga: Un convoi de vase căutătoare de mine îndeplinindu-și misiunea în apele finlandeze

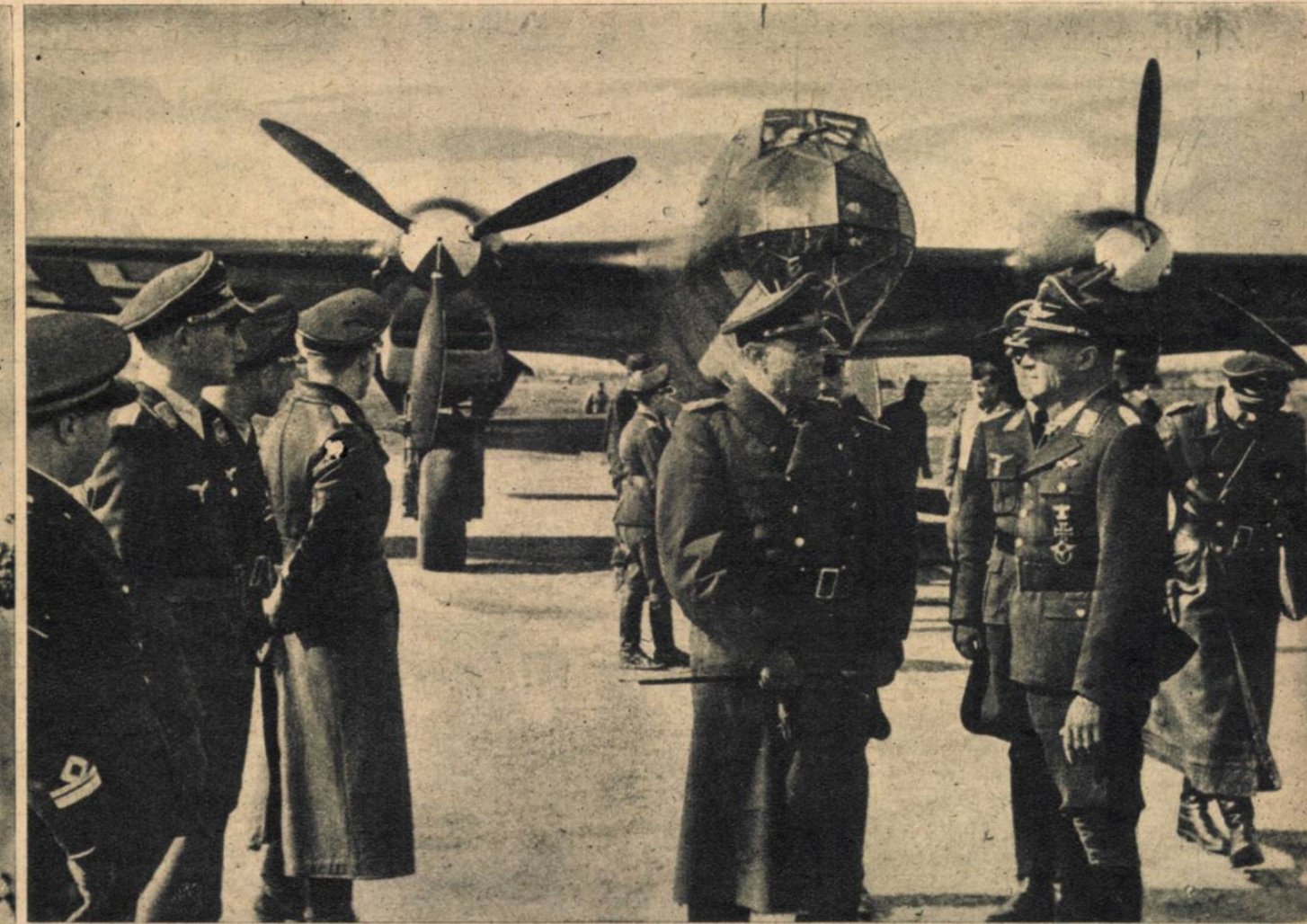
Capitanii de submarine Kuhnke și Achilles deveniți celebri prin isprăvile lor în apele coastelor americane, inspectându-și oamenii înainte de plecarea spre o nouă țintă

Terenul dela Sevastopol a fost cucerit pas cu pas. Iata trei infanteriști germani pornind la atacul unei cazemate, după efectul

satisfăcător al bombardamentului aerian

Feldmareșalul Kesselring primind personal raportul în liniile avansate ale frontului, asupra ultimelor raiduri împotriva bolșevicilor

Singurul lucru de care se plâng cei 14 locuitori ai acestui sat, e că nu posedă o șosea ...pavată

CEL *mai mic sat din* LUME

CEA mai mică așezare rurală din lume nu se află după cum s'ar crede în vreun continent îndepărtat, ci în Europa. După recensământul făcut de statul elvețian în anul 1941, comuna rurală Illens deține recordul celui mai mic număr de locuitori.

Această minusculă circumscripție administrativă se află pe marginea râului Sarine, în cantonul Friburg.

Populația sătulețului abea depășește numărul apostolilor lui Isus: 14 locuitori în anul 1941, față de 7 câți erau în anul 1930. Deși este vorba de o comună foarte mică, ea deține totuși recordul în ceea ce privește sporul de populație, cu 100% în zece ani.

Odinioară, pe locul unde se află comuna se ridica un impozant castel care aparținea în veacul al XII-lea seniorilor de Glânes. Cronicile arată că domeniul a trecut prin căsătorie în stăpânirea conților de Neuchâtel și mult mai târziu în proprietatea lui Nicolae Englesberg.

În cursul veacurilor următoare, comuna a mai schimbat stăpâni, până când a intrat în condominiul, adică în coproprietatea cantoanelor Friburg și Berna.

Legenda relatează că un conte de Illens a fost asasinat în mod laș în anul 1460 în momentul când își făcea toaleta bărbii.

Un timp oarecare, castelul conților de Illens a adăpostit

între zidurile lui groase un ordin călugăresc francez. În anul 1914 castelul a fost răscumpărat de la călugări de comuna învecinată Rossens. Astăzi castelul este în ruine și nimeni nu se mai gândește, privindu-l, la viața mândră și eroică a legendarilor săi proprietari.

Călătorul care străbate Elveția, această țară a liniștii și a vieții patriarhale, nu poate crede atunci când se îndreaptă spre castel, că va da de un sat adevărat.

De fapt întreaga comună este compusă dintr-o fermă, care a ars în anul 1914 și a fost apoi reconstruită. În timp ce se

făceau săpăturile pentru așezarea fundațiilor, lucrătorii au descoperit o capelă romană în incinta căreia a fost zidită ferma cea nouă.

Proprietarul comunei este un anume domn Blanchard, care a făcut din proprietatea sa un sat și o organizație fermieră model.

Pentru că locuitorii din Illens sunt foarte ocupați cu muncile, ei au lăsat grija adminis-

nistrației pe seama primarului din comuna vecină.

În pofida spațiului vital destul de redus populația satului minuscul s'a dublat în decurs de zece ani. Incontestabil că locuitorii din Illens se simt mai liberi și mai fericiți decât cei 360.000 de locuitori ai orașului Zürich.

Jos: Vechiul castel, în care au locuit, odinioară, conții de Neuchâtel

Jos: Locuitorii acestui sat nu au biserică, dar au ridicat o cruce din lemn, la care vin să se roage

Cel mai mic locuitor și cel mai tânăr animal din Illens

Un taur superb întreține natalitatea și înmulțirea vacilor din acest sat

Un locuitor din Illens cu tovarășul lui nedespărțit: calul

PE strada cea mai importantă din Tokio, la numărul 1 al bulevardului Suraga-Cho, se ridică un edificiu monumental care de fapt nu se deosebește cu nimic de cele învecinate. Are șase etaje și numeroase vitrine imense. În realitate, clădirea aceasta este o fortăreață: vitrinele sunt incasabile, iar materialul din care a fost construită suportă un ciclon, un cutremur de pământ și chiar un incendiu. Cetatea aceasta cu fațadă de „block” adăpostește birourile Societății „Mitsui Gomei Kasha” Solida clădire este un simbol al societății „Mitsui G. K.” care desfiinde toate cataclismele.

În marea sală a Consiliului de direcție, care se deschide numai odată pe lună, 11 oameni sunt grupați în jurul mesei: cinci la dreapta, cinci la stânga și unul care prezidează și care are cuvântul. Acesta este Takokimi șeful suprem al casei Mitsui. Pe pereții sălii de consiliu au fost agățate câteva hărți geografice reprezentând Malaezia, Timor, Filipinele, Indiile Olandeze și celelalte teritorii cucerite de trupele japoneze. Numele acestor regiuni revine fără încetare în cuvântarea rostită de Takokimi care vorbește de instalări de telefoane, de organizarea căilor de comunicație, de aprovizionare. Un profan ar crede că asistă la o conferință de stat major. Nici vorbă de așa ceva: se pune doar chestiunea ca în clipa când tunurile își vor înceta activitatea, Casa Mitsui, uriașa societate de comerț să-și înceapă opera pașnică. În regiunile cucerite, Mitsui va reconstrui căile de comunicație, va asigura transporturile, va pune în exploatare resurse de bogății, va vinde și va cumpăra, va face agricultură, comerț, industrie, lucrări publice, va reorganiza finanțele. Căci Casa Mitsui se ocupă cu orice.

Dacă ai încerca să găsești un domeniu de activitate din care să lipsească „Mitsui” ai constata că Mitsui este pretutindeni unde Japonia încearcă un efort industrial sau comercial.

Dar ce este „Mitsui”? Cea mai veche întreprindere comercială din Japonia și poate din întreaga lume. „Pentru a înțelege rolul acestei întreprinderi în modernizarea Japoniei, ar trebui să pătrundem în cartierul rezidențial al Tokio-ului, unde se află palatul familiei.

Construit în cel mai curat stil arhitectonic Japonez, palatul familiei Mitsui este înconjurat de parcuri întinse străbătute de cursuri fermecătoare de apă. Interiorul este acela al unui muzeu înzestrat cu piesele cele mai rare de gobelinuri, de argintărie și de cristale. Pe socluri prezidează armurile strămoșilor familiei; de pereți

Jos: Pe acoperișul marilor magazine „Mitsui” din Tokio este amenajată o adevărată grădină publică.

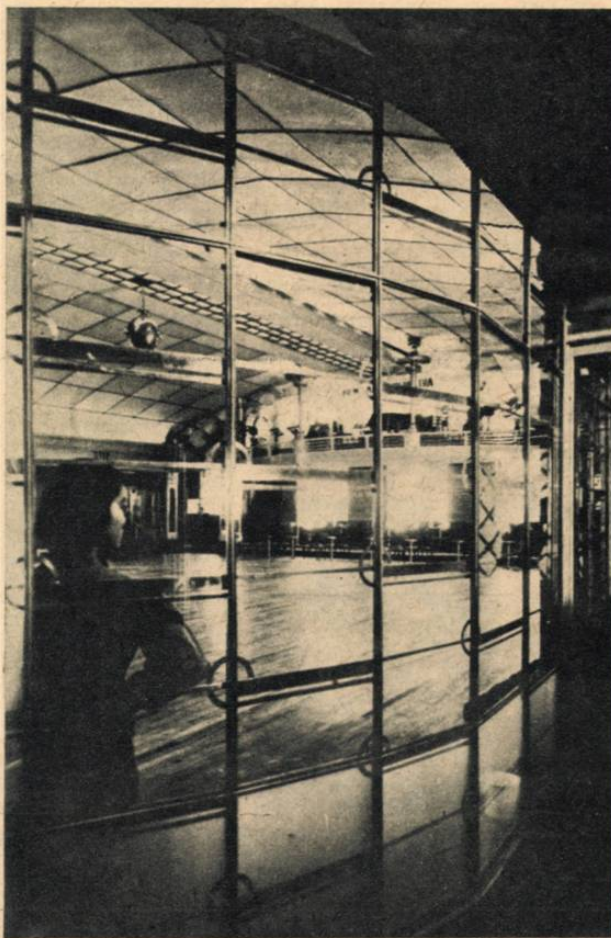
Fortăreața comerțului NIPPON

Școala modernă în care sunt educați copiii celor ce muncesc pentru întreprinderile „Mitsui”.

sunt agățate săbii din evul mediu. Piesa cea mai importantă a acestui muzeu care ilustrează istoricul familiei Mitsui este o scândură dreptunghiulară care se află într-o vitrină de sticlă în salonul de onoare și pe care se pot citi următoarele cuvinte scrise cu caractere chinezești: „Vânzare pe bani gata și cu preț fix”. Scândura aceasta, care este de fapt o firmă, datează de 250 de ani. Ea a fost plasată de-asupra prăvăliei de fondatorul dinastiei

Dreapta: Unul din vastele hall-uri ale magazinelor „Mitsui” din Tokio.

Mitsui care pe vremea când Tokio se numea Yedo, pe la 1660 avea un magazin în care vindea mătăsuri.

Hashirobey Mitsui, născut dintr-o veche familie de samurai, a venit pe lume cu un gust pronunțat pentru comerț. El n'a șovăit să înfrunte prejudecățile castei sale deschizând în inima orașului un magazin de mătăsuri. La drept vorbind, omul acela a fost cel mai genial comerciant care a apărut vreodată în lume.

De unde până la el clienții își făceau plățile odată pe an, plătiind foarte scump creditul, Hashirobey a inventat plata imediată, prețurile fixe și vânzarea cu cuponul sau cu măsurătoarea.

Samuraiul comerciant avea foarte dezvoltat simțul publicității: în zilele de ploaie el distribuia gratuit clienților săi umbrele împodobite cu

lui operațiile financiare erau extrem de complicate; el le-a simplificat în mod simțitor, înființând scrisorile de credit și cecurile. La un moment dat, a devenit bancherul împăratului și momentul acela a marcat fuziunea destinului familiei Mitsui cu acela al Japoniei și al șefului statului. „Mitsui” și-a continuat activitatea economică devenind un stat comercial în interiorul statului japonez.

Înainte de a muri, Hashirobey a dat urmașilor săi un testament care este de fapt temelia uriașei întreprinderi comerciale ce își întinde tentaculele în marele spațiu asiatic controlat de Japonia. Testamentul lui Hashirobey este regula planului Mitsui. El prevede că toți membrii familiei trebuie să muncească pentru sporirea neîncetată a bogăției și puterii casei. Niciun membru nu se poate căsători fără permisiunea consiliului de familie. Divorțurile sunt interzise. Membrii familiei Mitsui trebuie să favorizeze munca, să pedepsească lenea, să practice economia, să condamne luxul și să-și plaseze economiile și beneficiile în afacere. Porunca a treisprezecea a testamentului sună astfel: „Rugați-vă zeilor, adorați pe Mikado și iubiți-vă țara!”.

Constituția sau Testamentul Mitsui este în vigoare din anul 1694. Ea a suferit dealungul anilor modificări dictate de timp. Astăzi, în fruntea numeroaselor întreprinderi „Mitsui” se află un directorat reprezentat prin 11 membrii ai familiei.

Acest directorat are toate puterile care emană de la stat: el face poliția casei, destitue pe incapabili oricât de sus puși ar fi, predă posturile de comandă celor capabili deși săraci, supraveghează educația vârstarelor familiei și urmărește evoluția oricărui urmaș al lui Hashirobey. Când un membru al familiei Mitsui devine major el se prezintă în fața Directoratului pentru ceremonia investiturii. Un preot cetește rugăciunile la sfârșitul cărora tânărul va rosti următorul jurământ: „Jur să pun interesul casei de-asupra interesului meu. Jur credință față de strămoși și de casă. Jur să respect regulile și să pretind familiei mele să le respecte”.

Se spune că un membru al familiei Mitsui care-și făcea studiile la Londra s'a îndrăgostit de o americană cu care voia să se căsătorească. Într-o zi, în mașina în care se urcase cu logodnica lui, o mână invizibilă a desenat pe geam blazonul familiei cu un avertisment sever în formă de cap de mort. Tânărul a înțeles și logodna a fost ruptă. Casa Mitsui se ocupă după cum am spus cu toate ramurile vieții comerciale și industriale. Ea este un simbol a puterii economice a Japoniei.

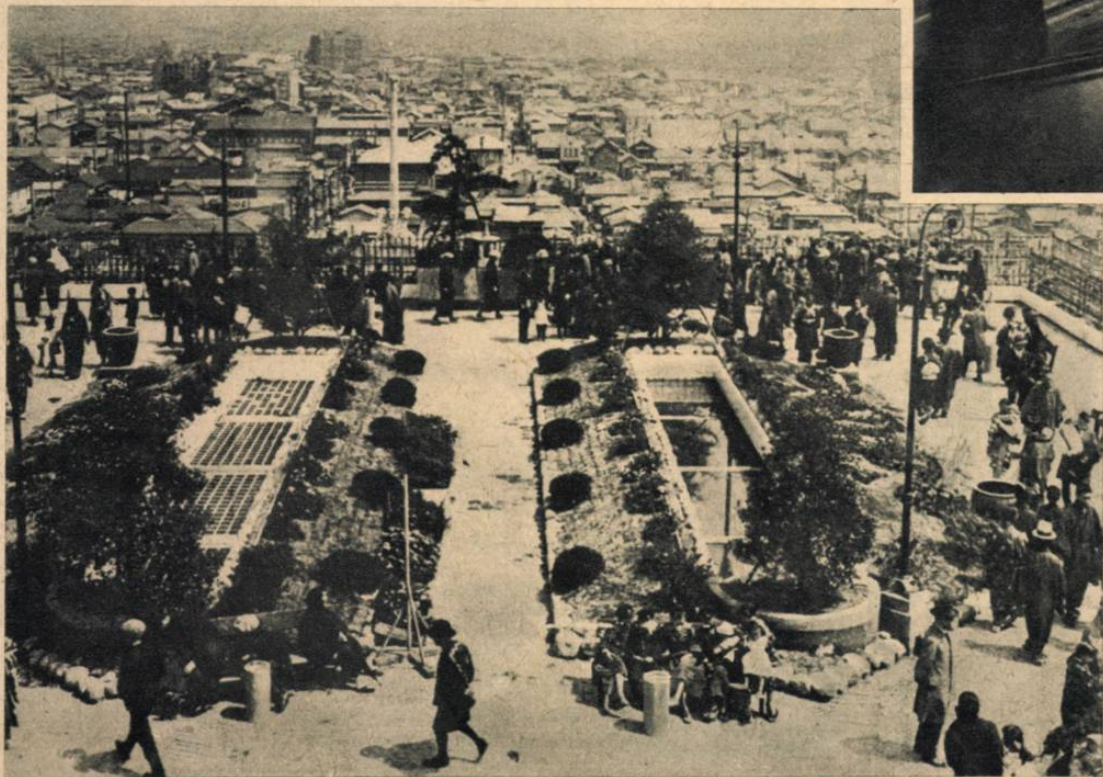
Industria grea, industria alimentară, piața ceaiului și a bumbacului, grăul de Mancuria, petrolul, carbunele, electricitatea, forța hidroelectrică, metalurgia, asigurările și presa, toate sunt în mâinile concernului Mitsui.

Marina comercială a Casei Mitsui egalează pe aceea a Franței, căci Mitsui deține a doua sută parte din bogățiile japoneze și controlează a patruzecă parte din aceste bogății.

Marii negustori care sunt Mitsuii, întrebuințează armate de muncitori și de specialiști, dar totuși este singura instituție capitalistă din lume în care nu s'au înregistrat greve.

marca sa care era de fapt blazonul nobiliar al familiei; tot el a inventat afișele, firmele, strigători de mărfuri și oamenii care fac reclamă mergând pe catalige. A plătit chiar autori dramatici pentru a-i menționa numele și calitatea mărfurilor sale în producțiile lor care se reprezentau pe scenele orașului. I s'a întâmplat chiar să plătească un romancier care s'a arătat dispus să plaseze scena cea mai importantă a narațiunii sale în magazinul său.

La 60 de ani, acest negustor a debutat pentru a doua oară în cariera sa comercială. A înființat prima mare întreprindere bancară a orașului. Pe vremea

Copii olandezi părăsind o localitate climaterică din Germania, unde și-au petrecut prima lună din vacanță

Cum se trăiește azi în țara TULIPELOR

VIAȚA de toate zilele în Olanda și-a reluat de mult cursul normal, datorită concursului larg acordat de autoritățile germane, populației locale. E adevărat că renumita țară a florilor, Olanda și-a schimbat ceva din aspectul ei, dela izbucnirea războiului: Vastele câmpuri de tulipe și alte flori, renumite în lumea întreagă, au fost transformate în grădini de zarzavă, în ogoare producătoare de alimente. În atelierele de șlefuit diamante însă, activitatea continuă, acestea menținându-și celebritatea mondială de specialitate.

Arta se bucură deasemenea de o nouă stimulare. La răstimpuri foarte scurte se organizează concursuri și expoziții variate.

Viața culturală a luat, la rândul ei, un nou avânt datorită schimbului intens cu Germania.

Toate întreprinderile comerciale și industriale ale Olandei lucrează din plin, iar vestitele lăptării con-

- 1.—Sculptor olandez lucrând în atelierul lui din Amsterdam
- 2.—În interiorul unaia din cele mai mari ateliere de șlefuit diamante
- 3.—Șlefuitori de diamante la lucru

Sus: De „Ziua Poliției Germane” copiii săraci sunt hrăniți gratuit
Jos: Extragerea untului, la o mare fermă olandeză se face cu aparatele cele mai moderne

tribue prin produsele lor, excepționale de unt și brânzeturi, la exportul ridicat al țării.

Inovațiile germane au fost introduse și în Olanda, mai ales în domeniul social.

Astfel se organizează, de pildă „Ziua poliției germane” cu care ocazie se acordă bani și îmbrăcăminte gratuită copiilor săraci. S'a introdus deasemenea Opera Ajutorului de Iarnă, prin care săracii primesc de mâncare; s'au înființat cantine populare; s'a introdus Serviciul Muncii pentru ajutorarea țăranilor, iar mulți copii și mame pleacă spre refacerea sănătății lor în Germania, unde sunt primiți prietenos și adăpostiți în cele mai frumoase căminuri ale Reichului.

Stânga: Femeile olandeze se oferă voluntar să dea o mână de ajutor spitalelor și instituțiilor de asistență

CONSTRUIIND AVIOANE

Undeva, pe deasupra munților acoperiți încă de zăpadă, avioanele „Messerschmidt” zboară spre obiectivele inamice.

După susținerea unei lupte grele, aparatul care a suferit avarii, este controlat și reparat cu repeziciune, spre a fi redat fără întârziere zburătorilor.

Reproducem în această pagină câteva aspecte fotografice, în care puteți vedea faimoasele avioane „Messerschmidt”, dela fabricarea și până la zborul lor către liniile inamice.

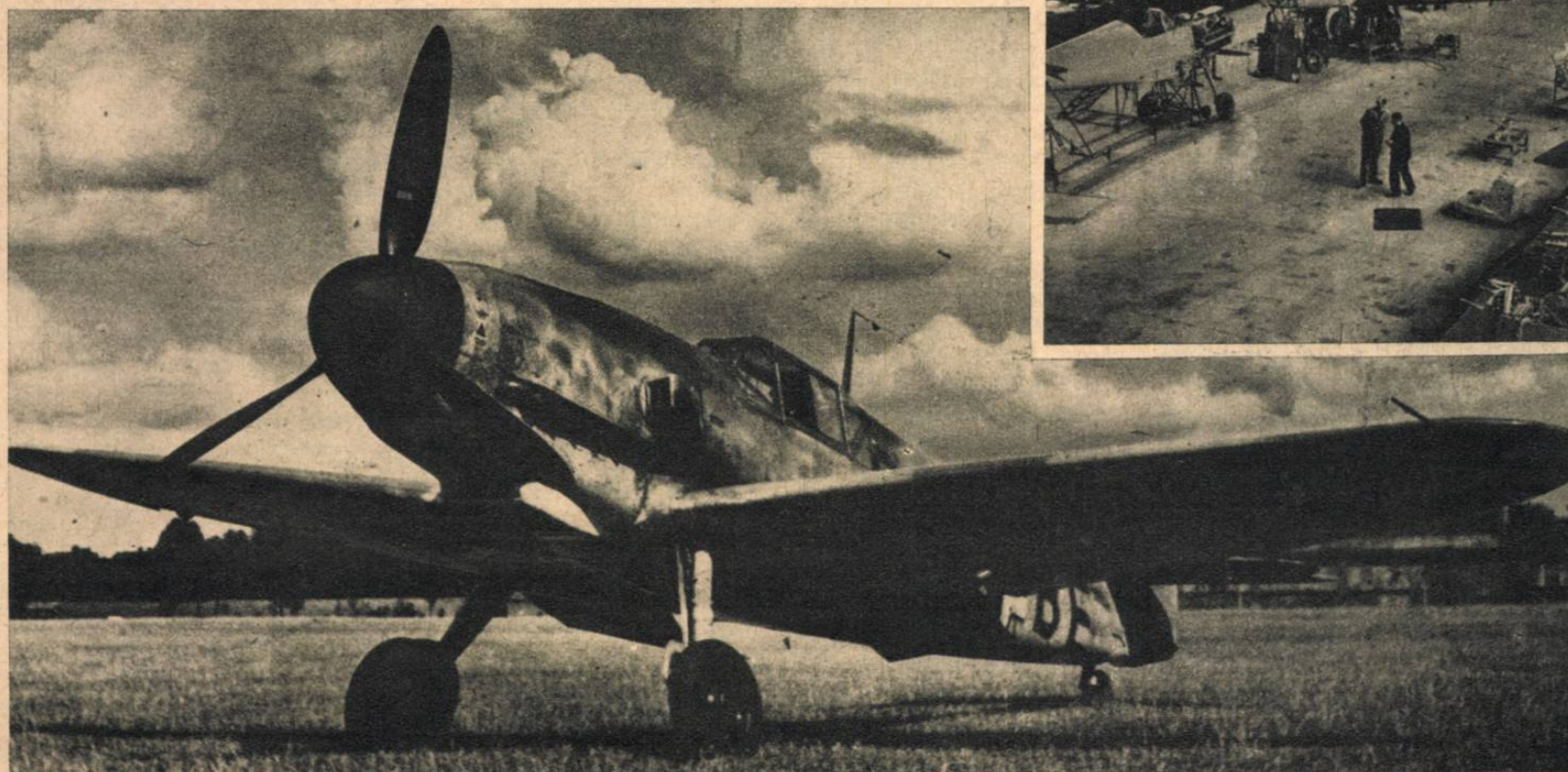
Intr'un reportaj amplu și documentat, pe care-l publicăm în „Suplimentul” acestui număr al revistei, veți putea lua cunoștință de geniul, priceperea și efortul care stau la baza fabricării acestor avioane moderne. Veți putea constata cum a evoluat și cum evaluează, în fiecare zi, tehnica aviatică și ce condiții se cer ca să poți stăpâni cu ele spațiul aerian al războiului modern.

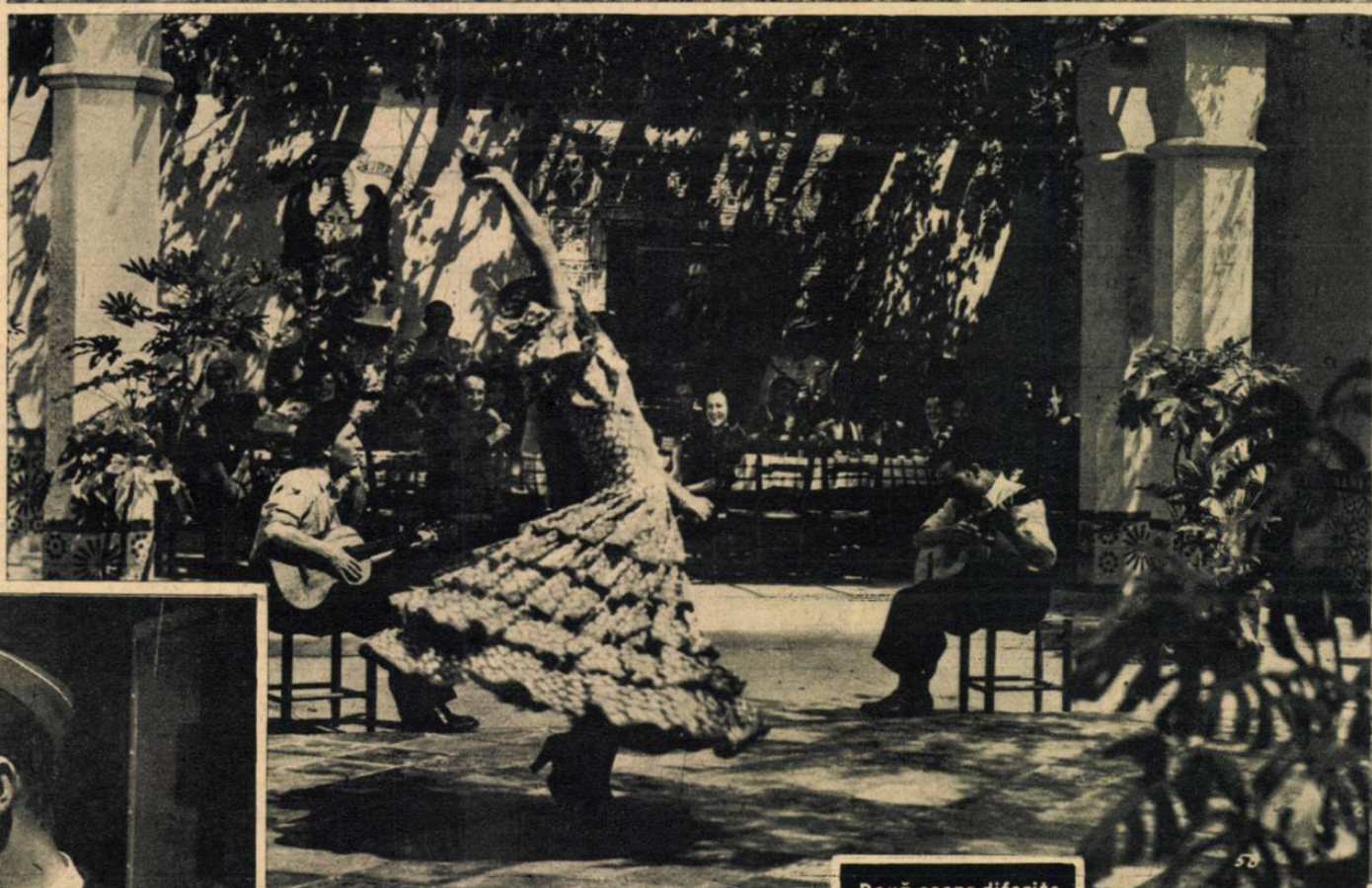
Avion bimotor, special construit ca să poată zbura la temperaturi scăzute și pe vremea cea mai potrivnică.

O secțiune a uneia din marile fabrici de avioane „Messerschmidt A. G.” din Germania.

Stânga: Proaspăt ieșit din uzină avionul a și sosit la locul care i-a fost indicat pe front.

De vorba cu JOHANNES HEESTER

E GREU să-ți imaginezi un om mai gentil și mai simpatic ca tenorul Johannes Heestres.

Cu toată popularitatea de care se bucură și cu toate că timpul îi e foarte prețios, având în vedere că trebuie să activeze atât pe scenă cât și în studiourile cinematografice, Johannes Heestres mi-a acordat întâlnirea pe care i-am cerut-o dela primul telefon.

— Ce preferați — l-am întrebat printre altele — scena sau ecranul?

— Când joc pe scenă — mi-a răspuns el — prefer... scena, iar când mă aflu în fața ecranului, mă omor după cinematograf. Inclini totuși spre a prefera cinematograful, deoarece îmi dă posibilitatea de a mă controla și corija eu însumi, bineînțeles pentru următoarea interpretare. Din punctul de vedere al satisfacției morale, ambele domenii sunt egale,

— Care dintre ele vă cere un efort mai mare?

Cred că cinematograful, întrucât obiectivul aparatului și

Două scene diferite din filmul cu teme de actualitate „Când patria ne cheamă” realizat de studiourile „Ufa”

microfonul de înregistrare a tonului sunt mult mai pretențioși decât cei mai severi critici teatrali. Orice gest nițel

stângaci, orice notă vag greșită sunt interpretate și redată apoi într-o amplificare isbitoare. Nu mai vorbesc de faptul că odată înregistrate așa, rămân așa pentru toată cariera filmului respectiv. Deaceia și repetițiile pentru cinematograf sunt mai pretențioase de cât cele pentru teatru.

— Spune-mi ceva despre ultimul dv. film?

— Ce-aș putea oare să vă spun eu? Ia-ți văzut, cred, premiera berlineză și succesul raportat. Cred că acest mare succes se datorează în primul rând, subiectului de actualitate și numai în al doilea rând interpretelor. Insuși titlul acestui film („Când patria ne cheamă”) arată actualitatea temei și exercită desigur o deosebită atracție...

Deși atât de gentil, am ținut totuși seama de timpul lui prețios și după alte câteva întrebări, l-am părăsit pe răsfățatul tenor al scenelor și studiourilor berlineze.

Coresp.

Stanga: Marina von Ditmar partenera lui Johannes Heesters în filmul „Când patria ne cheamă”

Bine ras

bine dispus!

ROT BART

ROT BART
ROT BART

IN ȘAPTE DECENII „BURSA NEAGRĂ” viața omului s'a prelungit cu 20 ani

(Urmare din pag. 5)

cese mai ales la tineri între 15 și 20 de ani din cauza tuberculozei.

Astăzi, în urma progreselor medicinei, în regiunea balcanică unde tuberculoza făcea ravagii, cazurile mortale sunt în proporție de 71 la 100.000 de bolnavi pentru copii și de 205 la 100.000 pentru adulți.

Statistica aceasta, care ne oferă splendide nădejdi de viitor, nu a înregistrat acțiunea directă și indirectă a războaielor în ceea ce privește sporul populației.

Trebue constatat însă, că datorită progreselor realizate în mod continuu de știința medicală care câștigă noi experiențe pe câmpurile de luptă, viața omenească înregistrează o marcată tendință de prelungire.

„BURSA NEAGRĂ” A RĂZBOIULUI

(Urmare din pag. 7)

lui. Dar lupta este inegală. Delicvenții sunt mai numeroși și mai abili decât poliștii. Speculanții din Anglia sunt mai primejdioși decât toți ceilalți căci în majoritatea cazurilor ei sunt vechi contrabandiști sau hoți care operau în regiunea docurilor. Oamenii aceștia au curajul de a porni pe mare până în Irlanda pentru a aduce mărfurile pe care le speculează. Poliția n'a putut să descopere până acum cine sunt furnizorii speculanților în Irlanda.

Caracterizând situația, ministrul aprovizionării englez a fost nevoit să recunoască faptul că specula n'ar fi posibilă fără consumatori. Cu toate apelurile la sobrietate, consumatorul care vrea să trăiască întocmai ca pe vremea bună, nu poate fi determinat să părăsească deprinderi și gusturi alimentare nepermise unei țări care primește, cum e cazul Angliei, hrana ei din alte părți ale lumii.

Guvernul a mers până acolo încât a anunțat că speculanții sunt trădători care periclitează alimentația insulei. Nici acest mod de a pune chestiunea n'a servit la nimic deoarece bursa neagră continuă zi și noapte să distribue alimente și obiecte de primă necesitate, de care englezii duc mare lipsă.

Compoziția clasică a veritabilei Ape de Colonia 4711, îmborsătează și înviorează imediat

4711

Apă de
Colonia
din Colonia

NUMAI LA MAGAZINELE DE SPECIALITATE

Sunteți indispusă ?

De ce să vă chinuiți ? Luați câteva tablete Pyramidon în zilele critice și îndată vă veți simți bine.

Pyramidon

TABLETE

VERITABILE NUMAI CU CRUCEA „Bayer” !

Miss Gladys are o idee

Eri Miss Gladys a plecat
Cu mașina la plimb
În pădure s'a oprit
Și la umbră-a adormit.

S'a trezit ! E noapte-acum !
Gladys pleacă iar la drum
— Doamnă, vai, ce s'a
ntâmpnat ?
Farurile s'au stricat !

Pe'ntunerie cum să lasă
Noaptea, din pădure
deasă ?
Stă Miss Gladys, se gândește
Și soluția o găsește.

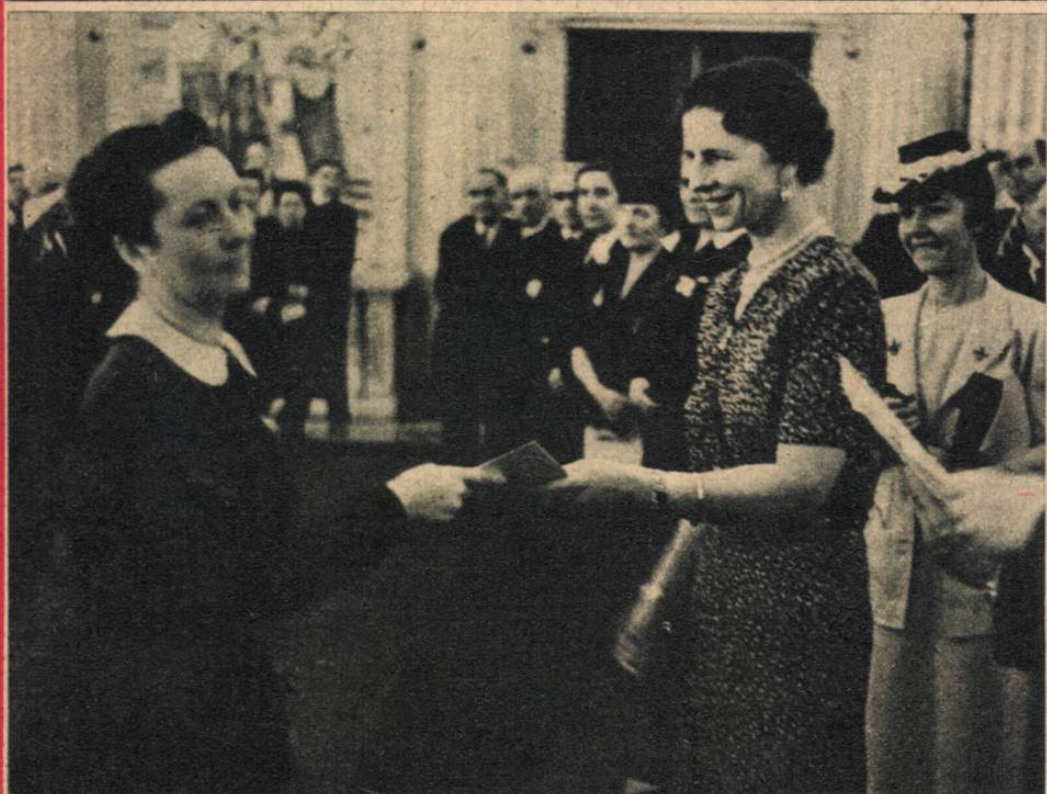

La pantofii ei micuți
Cu crema „Gladys” făcuți
Pe mașină îi așează
Și ea faruri luminează !

Vrei pantofii
mult să ție ?
la Gladys
la prăvălie
Dă mai mult
un leu, chiar doi
Decât să iei
ghete noi

ULTIMELE FOTOGRAFII DIN ȚARĂ

M. S. Regina Mamă Elena înmânând diplomele nouilor membre ale Soc. Crucea Roșie. Dreapta: D-na Maria Mareșal Antonescu.

D. prof. Mihail Antonescu, președintele ad-interim al Consiliului și membrii guvernului ieșind dela Patriarhie, după slujba oficiată la împlinirea unui an dela intrarea României în război.

D. profesor Dr. Neamțu roștindu-și conferința în sala de festivități a Ministerului Sănătății.

D. prof. Dr. I. Costinescu prezidând adunarea generală a „Societății pentru Profilaxia Tuberculozei”.

D-na Mareșal Antonescu în mijlocul Corului Căminului Cultural din comuna Viștea de Jos, cu prilejul vizitei făcute în jud. Făgăraș.

Un aspect dela concursurile care au avut loc pe lacul Floreasca de ziua Apelor.

DOUA REVISTE COMPLETE IN ACELAŞ PREȚ

9-15 IULIE 1942
NR 805 — ANUL XVI
— 20 LEI —

LA ȘTRAND

**Dacă
sunteți
curioși**

Un tânăr inginer suedez a construit acest avion din lemn ușor, căruia, aplicându-i motorul unui automobil, i-a putut determina un zbor destul de reușit, la 1500 metri înălțime

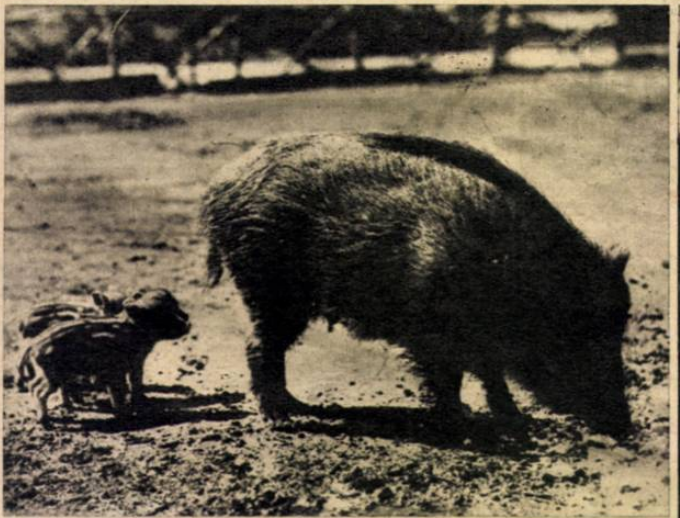
În urma unui recent concurs, cinefilii parizieni au ales ca cel mai perfect cuplu al ecranului pe Mireille Balin — Tito Schipa, pe care îi vedem mai sus în filmul lor de mare succes „Terra di fuoco”

Pe străzile orașelor din Mandchuko poate fi văzut adesea acest pitoresc aspect al circulației, în care vechea „ricșă” aleargă alături de trăsura cu cai și de autobuzul ultramodern

Când buldoggul prinde gustul băii, e greu să-l urnești spre casă. Aceasta este și convingerea domnișoarei de mai sus, care a comis imprudența de a lua animalul cu ea pe plajă

Sus: Se știe că mistrețul poate fi cu greu domesticit. Ceea ce e mai interesant însă, este aspectul pe care-l au purcelușii ieșiți din amestecul acestuia cu porcii domestici, ei sunt vârgați pe corp ca niște zebre în miniatură și au cozile lungi ca de șoarece. Experiența a fost făcută de un fermier danez

Dreapta: În orele de educație fizică, tinerele japoneze învață, pe lângă cele mai moderne și mai complete sporturi și mănuirea armelor. Vedem aici un grup de școlărițe învățând să tragă cu arma în sus

CU FELDMAREȘALUL *Rommel* PE CÂMPUL DE LUPȚĂ

ASPECT AL RĂZBOIULUI AFRICAN

de HORST KANITZ, coresp. de război

— „Cu asemenea ostași merg până la capătul lumii!” — spune maiorul H. adjutantului feldmareșalului Rommel, în timp ce ambii trec în revistă din automobil divizia de tancuri.

Intr'adevăr sunt foarte uriașe, acestea care se întind într'o coloană nesfârșită prin deșert. Misiunea este atacarea forțelor britanice și atragerea lor în bătălie oriunde le întâlnesc. Tancurile sunt

pustrate de nisipul fierbinte al deșertului. În urma lor se vede camarada credincioasă din toate campaniile, antiaeriana grea, care înaintează cu lanțurile zornăind, apărută de tunurile ușoare. Apoi urmează artileria de câmp ușoară și grea. Flancurile sunt acoperite de tancuri, tunuri antitanc și vânători de care de luptă. În urmă vin coloanele de aprovizionare. Fiecare camion stârnește o vultură de nisip și praf. Aspectul general este al unei imense furtuni de nisip care se întinde dealungul pustului.

Din nefericire camioanele au vântul din spate așa încât trebuie să-și străbată drumul înaintând ca într'o ceață, în norii de praf care le înconjoară

De multe ori cartierul general al trupelor din Africa e instalat într'un cort ridicat în mijlocul pustului.

Moment de scurt repaus între două lupte.

Feldmareșalul Rommel este veșnic bine dispus, după cum e veșnic în mijlocul ostașilor săi.

Cu automobilul, inspectând posturile cele mai avansate ale frontului.

De pe un tanc, feldmareșalul urmărește cu binoclul toate fazele unei bătălii în deșert.

Ochii înroșiți de vânt și de pulberea fină a nisipului caută să străpungă vântul și să zărească pe cel dinainte. Drumul continuă într'o lumină portocalie care, din cauza puterii cu care suflă vântul, pare când palidă, când gălbuie, când întunecoasă și când străvezie.

Soarele răsare roșu ca sângele. Deodată se aud pocnituri în față. Inamicul! Ușoara neregularitate a pământului a fost folosită de acesta, pentru a-și instala, la adăpostul colinilor, tancurile și tunurile.

Incepe lupta între tancuri.

Este un tablou mareț. Din toate țevile tănesc lumini orbitoare. Deșertul este o nesfârșită văltoare de praf alb în care se amestecă, ici și colo, învolburări de fum negru — tancuri lovite de moarte. Situația e cam grea. Inamicul pare superior în forțe. La momentul oportun, vine scăparea: intră în luptă tunul de calibrul 8,8.

În alt loc, s'a luat aproape în același timp, contact cu inamicul. Pocnete și explozii din toate direcțiile. Inamicul pare a fi pre-

tutindeni. Nu mai știm cine încercuiește și pe cine. Acesta este perfidia deșertului: nicăieri nu se poate zări ceva prin norii de nisip.

Deodată apare feldmareșalul Rommel. Proiectilele artileriei inamice se sparg grindină în jurul automobilului lui. Le privește indiferent. În picioare, în mașină, arată cu mâna șoferului încotro s'o ia, în timp ce ofițerul de ordonanță stă în spate cu busola și calculatorul în mână, urmărind drumul pe harta specială de campanie.

Feldmareșalul dă un ordin scurt:

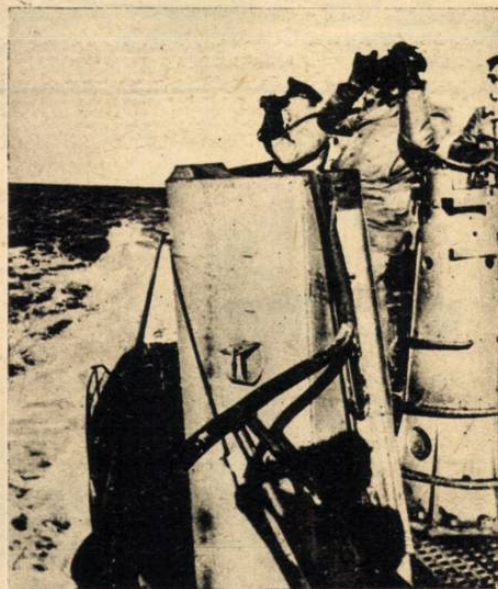
„Acolo este inamicul și trebuie să pătrundem în această direcție pentru a face legătura cu o unitate italiană. De altfel situația generală este bună!”

Apoi, fără să-i pese de focul artileriei inamice, Rommel întoarce mașina și dispare curând după o colină. Acesta este caracteristica genialului învingător al deșertului: E totdeauna prezent acolo unde e nevoie, unde lupta e mai crâncenă.

Jos: Plecăm spre America. Bucătarul submarinului își face provizie de conserve.

Jos: În drum, paza de pe punte scrutează cu atenția încordată orizontul în căutare de vase și avioane inamice.

Jos: Nu numai împotriva inamicului trebuie să lupte un submarin, ci și în contra elementelor naturii. Iată aici un submarin luptând cu furtuna în Atlantic.

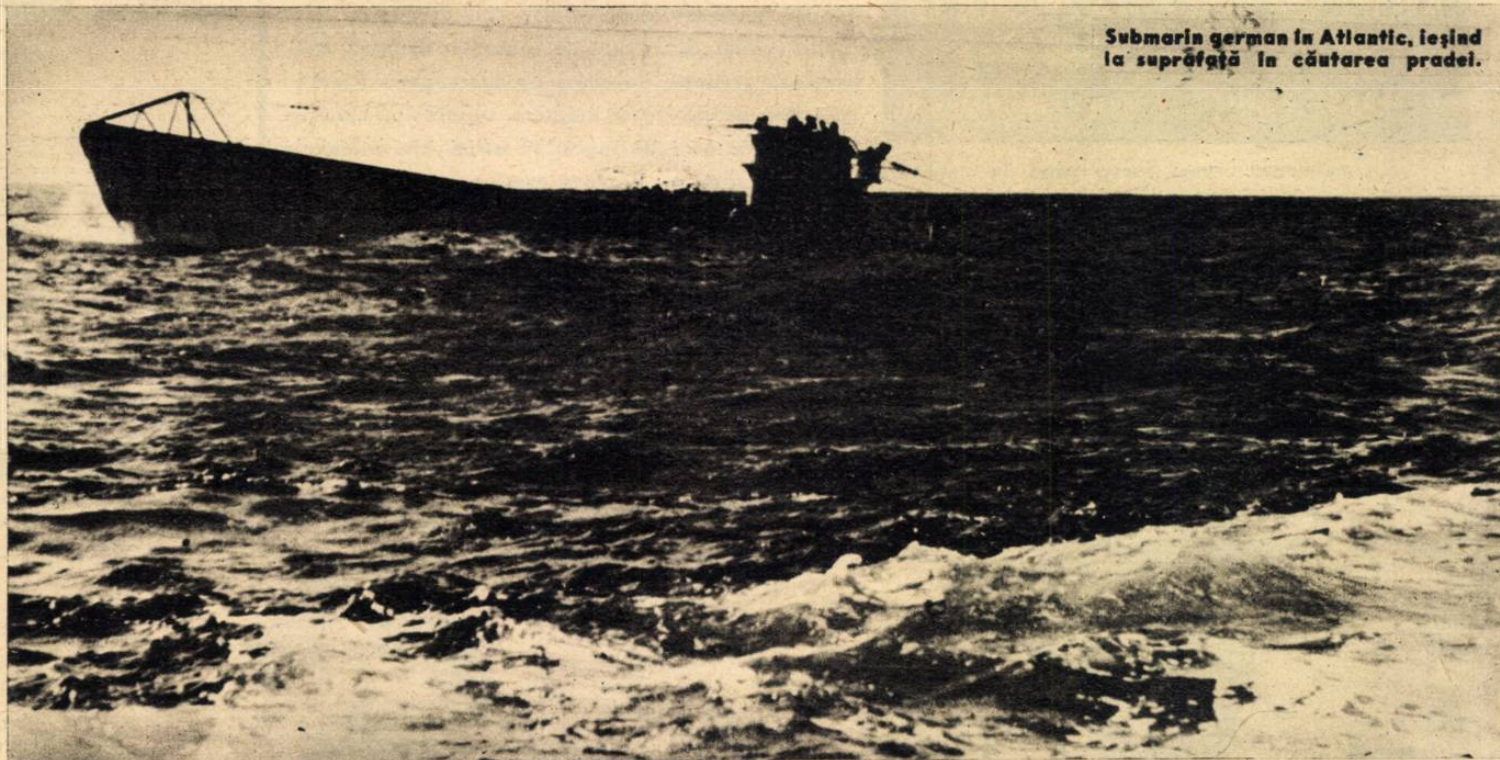

Jos: Tunul antiaerian e pus în poziție pentru apărarea submarinului în contra aparatelor inamice.

ATA C În fața New-York-ului

Submarin german în Atlantic, ieșind la suprafață în căutarea prădei.

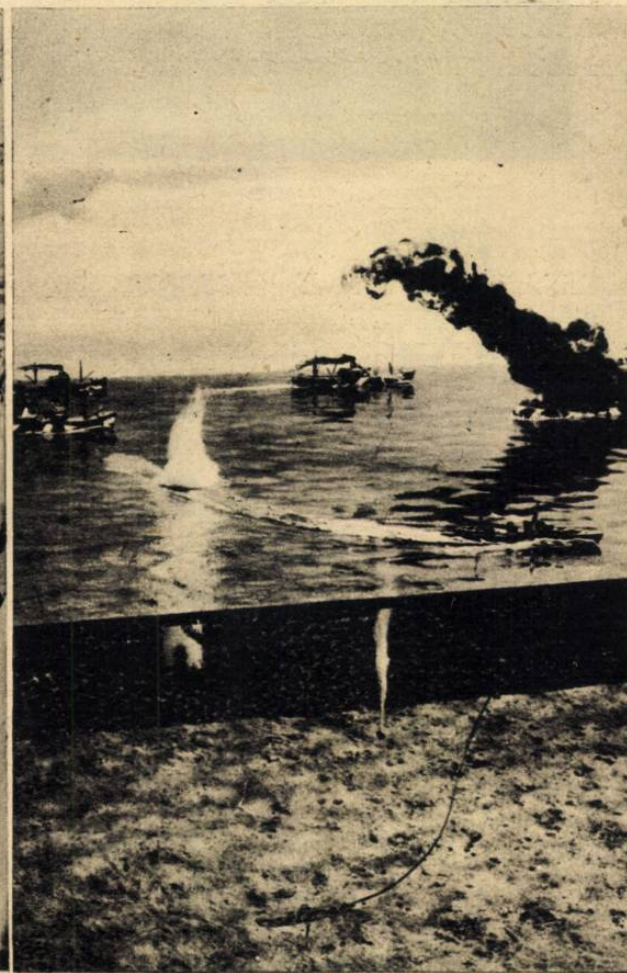

A FOST o zi de sărbătoare ziua în care a sosit iarăși în port, în baza submarinelor de pe coasta Atlanticului, căpitanul de marină Hardegen, cel mai victorios ofițer în lupta împotriva Americii. Peste tot unde se arată comandantul submarinului și oamenii săi, sunt asaltați cu întrebări, fiecare vrea să audă personal cum a fost lupta împotriva americanilor.

Și comandantul povestește: În direcția spre coasta americană ne-a eșit primul vas în fața tunurilor. Nici nu se gândea măcar cât de repede îl va lovi soarta. A fost torpilat spre seară și în câteva minute vasul de 9000 tone s'a dus cu sgomot la fund. Aceasta a fost prima lovitură, dar nu a rămas singura. În această expediție am tras toate torpilele și toată muniția noastră. Am rămas atâta timp în atac până când nu mai aveam carburant decât pentru a ne întoarce acasă.

Vânătoarea ne-adus apoi dealungul coastei americane. Intr'o seară am recunoscut în niște ape puțin adânci, un vas-cisternă. Era „Norness” de 9500 tone. A fost nevoie de mai mulți „țipari” pentru a-l scufunda. Același lucru s'a întâmplat în fața portului New-York. Ne uităm cu uimire la acest mare oraș, am văzut Long Island cu docurile sale, priveam la toată mișcarea vaselor din port, la remorchere, și ne frecam mâinile la gândul că vom strica domniilor de acolo puțin treburile. Nu a trebuit să așteptăm mult noua pradă. Un vas-cisternă mare, de vreo 10.000 tone venea spre noi. Torpilele au pornit și au nimerit în sala mașinelor și rezervoarelor. O coloană imensă de foc de vreo 300 — 400 m, s'a ridicat spre cer. O priveliște fantastică pentru noi și pe semne o spaimă grozavă pentru americani. Cisterna s'a scufundat rămânând puțin în afară, ca un avertisment și totodată ca punct de reper tocmai

în fața portului New York. Am luat-o din loc. Am întâlnit un vas neutru, l-am lăsat în pace. Puțin după aceea am dat de un vapor de comerț cam de 4000 tone pe care l-am nimerit atât de bine, încât i-au trebuit numai 30 secunde ca să se scufunde în plin mers. Noaptea următoare ne-a adus unul din punctele culminante ale vânătoarei noastre. În total ne-au eșit în fața tunurilor patru vase, două cam de 4000 tone fiecare, unul de 7000 și un vas-cisternă de 8000 tone. În total deci 8 vase cu 33.000 tone. La înapoiere am mai nimerit cu tunurile noastre de bord două vase de comerț de vreo 12.000 tone. Ambele vase erau bine înarmate și au încercat să ne atace cu multă îndemânare. Dar personalul nostru de artilerie, care se bucura să poată arăta și el ce poate, a fost ceva mai repede și mai abil la ochire, trimițând vasele inamice să țină de urât peștilor. A fost un războiu de submarine cum îl cunoaștem din primele luni ale luptelor.

Întoarcerea submarinului victorios dintr'un raid în contra inamicului. Comandantul inspectează echipajul înainte de a pătrunde în portul de bază.

Astfel arată atacul submarinului în contra unui convoi inamic. Jos stânga: submarinul care s'a lăsat la fund, după atac. Dreapta sus: vasul inamic în flăcări și loviturile bombelor de apă ale unui vas de pază

Senzația Coastei de Azur

OMUL DE CEARĂ

Când iese din scenă, Sidney este ca un boxer sau ca un atlet care a disputat un match greu sau o cursă de marathon.

La baza carierei acestui om este o voință extraordinară. Dacă această voință ar fi întrebuințată într'un sens constructiv și dacă puterea intelectuală a lui Sidney ar fi egală voinței, manechinul de pe Coasta de Azur ar fi un om de mari creații.

Din nefericire, printr'un decret al Providenței, distribuția voinței și a inteligenței este făcută în mod capricios, căci rare ori aceste două facultăți se întâlnesc la același om.

Carierele sunt realizări ale voinței și ale talentului. De multe ori talentul și pregătire intelectuală și sufletească pentru o profesie, nu

Stânga: Înainte de a apare pe Coasta de Azur, Sidney făcea echilibristică pe marginile acoperișurilor și ale podurilor.

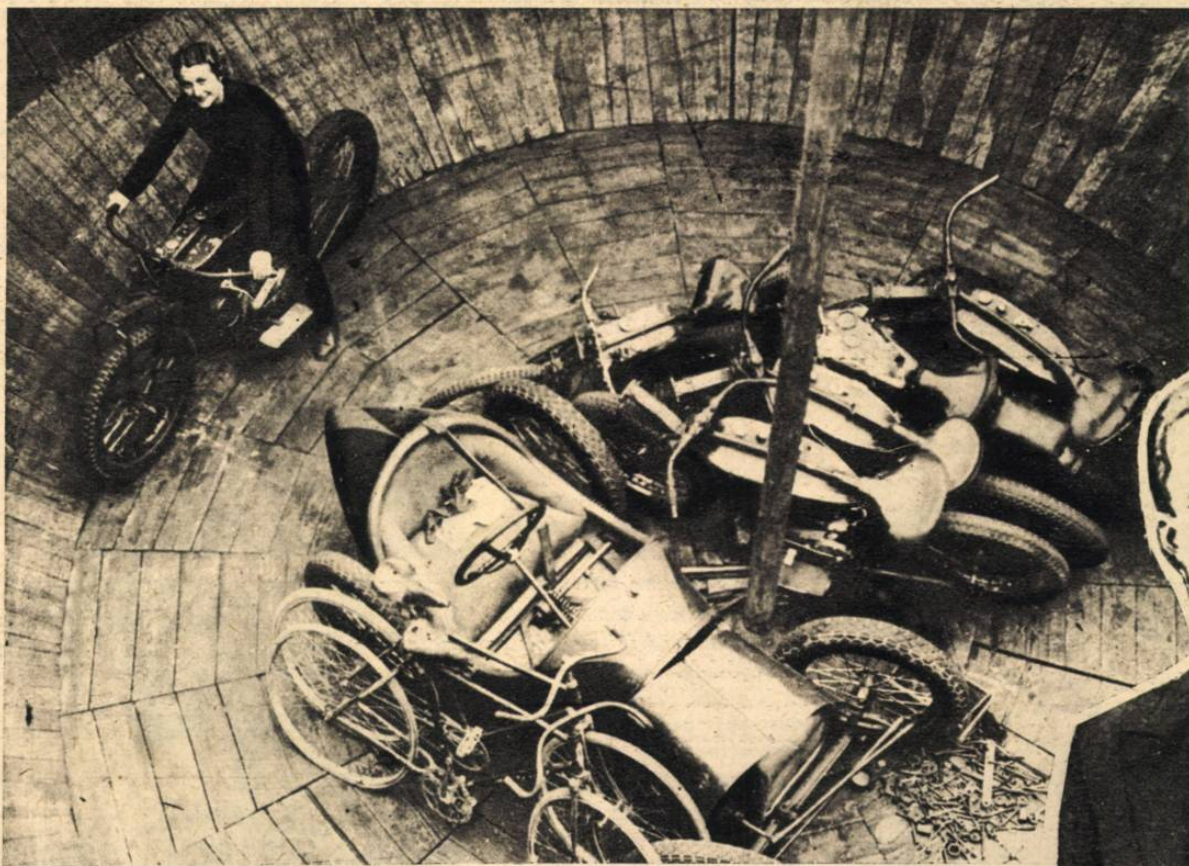
A avut întotdeauna o predilecție deosebită pentru sporturile primejdioase și pentru spectacolele care sunt un continuu salt mortal.

Fiu al unui director de velodrom, din clipa când a știut să meargă cu bicicleta, Sidney s'a simțit atras pentru profesiunea de acrobat. A luat parte la câteva Tururi ale Franței. Apoi a intrat într'un circ unde alerga cu o motocicletă de-alungul zidului morții.

fabrice un personaj neobișnuit cu ce-eace mai rămăsese teafăr în sistemul lui nervos și rezultatul este manechinul de pe Coasta de Azur care este în stare să stea cu ochii deschiși, fără să clipească timp de 22 minute.

Dacă și-ar fi cheltuit voința ca să scrie un roman, Sidney ar fi scris probabil cel mai lung roman. A preferat însă să realizeze o performanță care umilește inteligența lui și demnitatea omului în general.

Și iată-l, înfățișat, sub aspect de „manechin de ceară”, suportând cele mai grele încercări, într'un local de pe Coasta de Azur.

Travestit în femeie, Sidney, executa, altădată, „cursa morții” în diferite orașe ale lumii.

sunt servite de o voință proporțională scopurilor de atins. Intervine atunci ratarea. Oamenii înzestrați cu voință reușesc de multe ori să uzurpe locuri în anumite profesii unde se cere și inteligență și talent. De cele mai multe ori însă, omul înzestrat cu voință eșuiază în meserii ca aceea a lui Sidney, biată ființă destinată să ofere un simulacru de artă unui public modest în pretențiile lui.

Manechinul de pe Coasta de Azur este interesant și prin faptul că tot corpul lui este o adunătură de oase și organe rupte și fracturate. Omul de ceară și-a rupt de două ori brațul, și-a fracturat piciorul drept în trei locuri și a suferit o extracție a unei vertebre.

O CARIERĂ SENZAȚIONALĂ

Sidney n'a ieșit din vitrina unui magazin ci dintr'un circ. El a străbătut piețele micilor târgușoare pe o sârmă atârnată la înălțime mare.

Ca numărul să fie și mai senzațional, el îl executa în travesti, adică sub toaletă și machiaj feminin.

După ce timp de trei ani a înfruntat zilnic moartea, a participat la un concurs de automobiliști la Chicago unde s'a angajat să execute cu un automobil triplul salt mortal. Spectacolul s'a soldat cu spargerea vertebrei a șasea și cu fractura brațului drept.

Sidney a fost nevoit să părăsească meseria de acrobat.

Dar trebuia să-și câștige existența și cum se familiarizase cu moartea s'a angajat ca „om-reclamă” la o firmă americană. În această calitate trebuia să plimbe o imensă placardă pe marginea unei terase la o înălțime de 300 de metri. Dar primejdia era prea mică și Sidney s'a plictisit. A imaginat atunci să-și

NUMĂRUL acesta senzațional s'a născut într'un local de pe Coasta de Azur, unde s'au strâns câteva mii de emigranți din regiunile ocupate.

În fiecare seară, Sidney, pe numele lui adevărat, Germain Sauvard, face pe manechinul. Omul acesta care pare complet disensibilizat, care și-a modificat sistemul nervos, opune, timp de o oră, privirilor interesate ale publicului o fixitate de manechin. S'ar părea că a descins pe scenă dintr'o vitrină a unui magazin parizian.

Partea cea mai senzațională a numărului constă în faptul că Sidney, manechinul de carne și oase, poate să rămână multă vreme cu ochii deschiși, fără să clipească, întocmai păpușilor de lemn sau de ceară.

RECORDUL... OCHILOR DESCHIȘI

I s'a spus „omul de ceară”, dar porecla nu corespunde efortului uriaș de voință pe care Sidney, l-a făcut pentru a-și găsi un mod de existență.

Manechinul de pe Coasta de Azur este capabil să rămână un timp record de 22 minute cu ochii deschiși și neclintiți cu toate luminile orbitoare ale proiectoarelor fixate asupra lui, cu tot machiajul asfixiant, cu tot fumul de țigări care urcă în volute din sala încălzită de respirația spectatorilor.

În tot acest timp manechinul suportă provocările comperului său Al. Carthy care-l gâdilă cu o pană de gâscă în punctele sensibile ale feții.

Inchipuiți-vă prin ce efort de voință se poate realiza un asemenea tur de forță care, ce e drept, nu este recomandabil oamenilor care ar voi să-și păstreze vederea!

Tinerii muncitori cari vor să devină intelectuali, la un curs de chimie

Universitatea MUNCITORILOR

În luna Aprilie a. c. au fost primiți la cursurile instituției „Langemarck-Studium” pentru prima oară olandezi și flamanzi. Aceștia, cari sunt strânși legați prin sânge, limbă și istorie de poporul german, vor beneficia de instituțiile adevărat sociale ale Reichului.

Aleși după aceleași principii, acești tineri au posibilitatea după terminarea studiilor în parte în Germania, în parte în

propria lor patrie, să ocupe funcții înalte, în țara lor, funcții pe care niciodată nu le-ar fi putut îndeplini, dacă n’ar fi avut ocazia să intre la „Langemarck-Studium”.

Marele număr al tinerilor, care au cerut să fie primiți în semestrul viitor la cursurile instituției germane, dovedește interesul crescând al populației Olandei și Flandrei pentru această pregătire modernă. Fiecare dintre tinerii care și-a terminat pe această cale studiile va fi un model și totodată un stimulent pentru tineretul european, într’un viitor fericit și pașnic.

Stânga: Tip de student-muncitor din Flandra

Jos: Pentru dezvoltarea gustului artistic, studenții de la „Langemarck” sunt aduși gratuit la teatru, unde li se oferă locurile cele mai bune

Iată-i pe cei pasionați de tehnică, studiind funcționarea unei mitraliere de avion

IN Noembrie 1914, lucrătorii și studenții voluntari germani au mers, cot la cot, cu imnul german pe buze, la moarte, lângă mica localitate Langemarck în Flandra. Atunci a

fost sigilată camaraderia nesdruncinată a studenților cu tot celălalt tineret, îndeosebi cu tinerii lucrători și țărani. Fideli acestei tradiții, studenții național-socialiști a creiat din anul 1933 o instituție care permite lucrătorilor, țăranilor și meseriașilor, dacă sunt talentați, să studieze la universitate: „Langemarck-Studium”.

În fiecare an mii de tineri meseriași, lucrători și țărani talentați trec prin selecționarea acestei instituții fiind examinați dacă sunt apti pentru studiul universitar.

Numai cei mai dotați, care s’au impus în viață și profesie dela vârsta de 14 ani, când au părăsit școala, și care dau dovadă de un talent superior, sunt primiți la „Langemarck-Studium”. Acolo ei primesc o instrucție pregătitoare pentru studii timp de 2 ani, datorită căreia pot absolvi cu succes cursurile care urmează.

Nu este necesară numai o instrucție școlară a tinerilor, ci ei trebuiesc pregătiți complet pentru domeniul de profesie care le-a fost deschis. Deaceia tinerii sunt adăpostiți împreună la internate, așa cum există în 14 frumoase localități universitare germane. Pe lângă munca din sălile de curs, laboratoare etc. ei primesc o educație sportivă fundamentală sunt cultivați prin vizitarea teatrelor, concertelor și conferințelor.

Această pregătire și studiul propriu zis, sunt gratuite. Reichul german oferă fiilor lui talentați pregătirea care corespunde capacității lor și cerințelor profesionale de mai târziu.

Cei dotați pentru muzică găsesc aici, tot ce le trebuie pentru dezvoltarea vocației lor

CÂT VALOREA ȚĂ OM

NASUL unui

În orașul Grasse, centru important al industriei de parfumuri din Franța, directorii fiecărei uzine, de mai mică sau mai mare importanță, au urmărit cu interes evenimentele politice și episoadele războiului actual. În deosebi războiul din Extremul Orient. Dece? Atacul japonez asupra Indiilor Olandeze înseamnă pentru industria de parfumuri lipsa unei plante prețioase cu miros plăcut: paciuli. De asemenea muscul și vetivarul care veneau din Orient vor trebui să fie înlocuite. Treptat industria de parfum a rămas fără materii prime.

Paciuli este adus din Indii; vetivarul din Java. Aceasta în ceea ce privește plantele aromate. Dar mai sunt și alte materii care intră în compoziția parfumurilor. Mai există produse de origine animală care nu mai pot fi procurate din cauza războiului, ca muscul de Tonkin, extras dintr-o glandă a unui animal cu același nume, originar din Extremul Orient; ambra cenușie, care se extrage din mașele balenelor; civeta, un lichid care se găsește în gusa unui animal originar din Abisinia...

Cu faimosul musc de Tonkin se prepară parfumul atât de căutat cunoscut sub numele de „Mitsuko”. Războiul a ruinat industria parfumeriei. Pe de altă parte, fabricanții de parfumuri își procurau cu greu

tăți din ce în ce mai mari eterul de petrol de care aveau nevoie. În același timp, țărani care plantau flori aromatice, au socotit că hrana este singura problemă serioasă și acolo unde creșteau tuberoze, înfloresc astăzi verzele și leguminoasele.

Și totuși, chiar în Franța unde producătorii se isbesc de mari dificultăți, se consumă încă mari cantități de parfumerie.

O LUME MISTERIOASĂ

Parfumeria este o lume imensă și misterioasă. Ea întrebuințează aproximativ 10.000 de mirosuri. Războiul a însemnat imposibilitatea de a procura multe materii prime. În același timp, războiul a întrerupt exporturile în America, marea clientă a parfumeurilor francezi.

Nașterea și lansarea unui parfum este o treabă lentă, înconjurată de nădejdi și de decepții, de cercetări pasionate, de experiențe urmărite cu interes, cu orgoliu și cu invidie. Pe o temă dată, laboratoarele prepară amestecuri delicate, nuanțate și traduse în formule algebrice. Rezultatul sunt 15 sau chiar mai multe parfumuri cu mirosuri deosebite. Nu șeful laboratorului este acela care alege. Clientela decide! Parfumul care întrupește cel mai mare număr de sufragerii este ales și lansat.

Fericit proprietarul sau șeful laboratorului care a găsit formula unui parfum bun. Dela o zi la alta omul este lansat; numele lui este cunoscut printre parfumeuri și priceperea lui este cotate. Valorează un contract de 1 milion sau mai multe milioane de franci.

La Grasse, în laboratoarele

La selecționarea și fixarea parfumului, specialistul în mirosuri, lucrează întotdeauna singur: acesta este marele lui secret

Este șeful laboratorului. Pentru un profan semnele algebrice de pe foile îngălbenite nu spun mare lucru, dar pentru un parfumeur fiecare semn este simbolul marilor averi cari se fac peste noapte.

Pe o pagină îngălbenită, un parfum este notat cu o serie de 70 sau 80 de semne care reprezintă modul de preparare.

NASURI DIN „TATA ÎN FIU”

Șeful de laborator care are răspunderea cuferului și care are sarcina de a descoperi parfumuri noi, nu este ales la întâmplare. Există adevărate dinastii de șefi în laborator. La Grasse, acești oameni sunt numiți „nasuri”. Poți să fii nas din tată în fiu, în aceeași fabrică. Un „nas” bun valorează câteva sute de mii de franci pe an, poate chiar milioane.

Parfumul scapă analizei chimice. Pentru a identifica modul de compoziție al unui parfum, „nasul” îl studiază, îl miroase zile și luni. Când specialistul are impresia că a descoperit un element component îl notează.

În vreme de pace era o luptă intensă între diferitele laboratoare de parfumuri și această luptă era o întrecere de capitaluri dar mai ales o întrecere între „nasuri”. Cel mai subtil șef de laborator câștiga lupta. În domeniul parfumeriei au existat succese neașteptate și fulgătoare, dar și prăbușiri tragice.

S'ar putea spune despre industria parfumerie din Grasse: „Grandoare și decadență”. Dar se poate conchide că parfumul nu-și va încheia cariera decât odată cu dispariția femeilor și a cochetăriei lor, adică niciodată.

Vasul în care Tutankhamon își ținea parfumul lui preferat (Relievă descoperită în Egipt)

Dreapta: Reclama unei vitrine pariziene cu care a fost lansat, odinioară, parfumul „Habanita”

unei mari fabrici de parfumuri, în toate birourile tronează peste etajere și dulapuri cu flacoane, fotografia unui om în bluză albă: este creatorul parfumului „Habanita” parfum care a consolidat situația financiară a fabricii.

Intr-o zi, un parfumeur american care a vizitat această uzină a spus celui care a descoperit parfumul „Habanita”:

— Dă-mi formula și te îmbogățesc.

Omul n'a dat formula pentru că știa că bogăția îi revenea ca un drept necontestat. A realizat-o în franci în loc s'o realizeze în dolari.

În marile fabrici de parfumuri tezaurul îl constituie cuferul în care sunt închise formulele de fabricație. Numai un singur om are dreptul de a umbla la acest cufer.

Numai specialistul laboratorului poate sesiza mirosul unui parfum fin din petalele unor flori. Femeea nu va putea aprecia acest miros decât atunci când i se va servi în flacon etichetat.

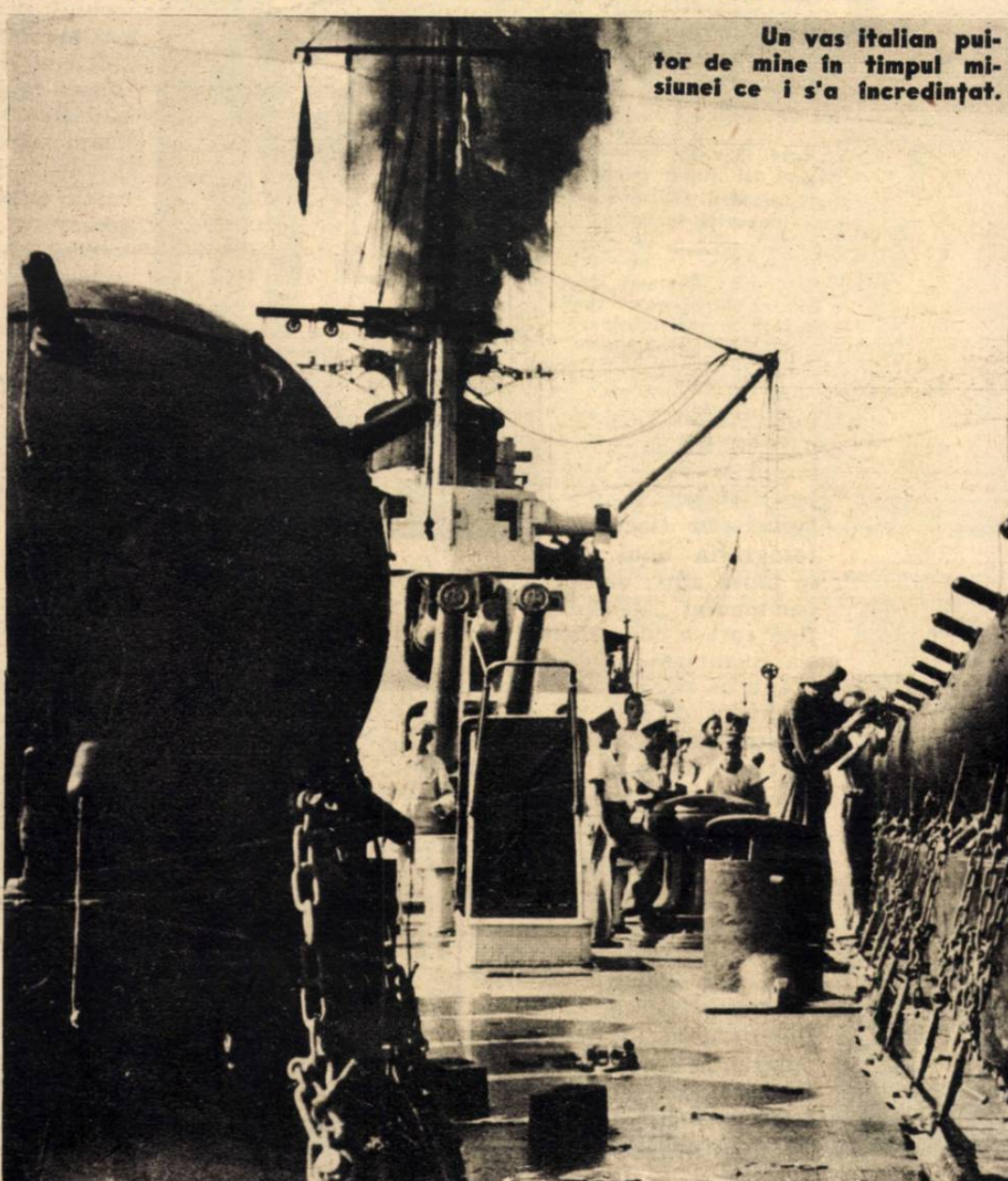

Solemnitatea numirii d-lui Dino Alfieri, ambasadorul Italiei la Berlin, in Marele Consiliu Fascist, — onoare acordată de Duce pentru merite excepționale.

In „paradisul sovietic” femeile bătrâne au fost nevoite să-și scoată la vânzare și cele mai utile obiecte casnice, ca să nu moară de foame.

Un vas italian purtător de mine în timpul misiunii ce i s'a încredințat.

Sus: Soldați japonezi dau onorul, alături de prizonierii englezi, in fața mormântului comun al mai multor ofițeri britanici căzuți in Birmania.

Jos: Vedete rapide germane străbătând apele Mării Baltice pentru îndeplinirea diferitelor misiuni ce li se încredințează.

din TOATA LUMEA

O țigare, bittel... Moment de repaos pe frontul Sevastopolului. Cu toată inversunarea luptelor, soldații germani au arătat tot timpul cea mai perfectă bună dispoziție și cel mai desăvârșit calm.

Jos: De Ziua Tineretului, copiii japonezi merg, in primul rând, in fața palatului imperial, unde înalță o rugăciune de slavă pentru Mikado.

Autoritățile germane au o deosebită grijă pentru copiii olandezi. O parte din aceștia sunt trimiși gratuit să-și petreacă vacanța in Germania (sus) iar alții — cei mai săraci — sunt chemați să-și ridice hrana zilnică, atât pentru ei cât și pentru părinți, dela ospăturile special organizate in acest scop (jos)

Jos: Tanc uriaș căzut in mâinile soldaților germani pe frontul Sevastopolului.

LUMINA *Carta Lăi*

SAU CUM SE PESCUESTE IN MIEZ DE NOAPTE

Via se moștenește din tată în fiu iar barca este unealta tuturor bărbaților. De mii de ani rassa care vâslea din luntrile feniciene și din bărcile vechilor greci, trăiește agățată de coastele stâncoase ale Mediteranei. Intre Coliure și Cerbere pe coasta franceză și până la Cadix pe coasta spaniolă, catalanii practică pescuitul.

Este o ocupație poetică pentru spectator, dar grea pentru pescar. Ea începe în fiecare noapte înainte de miezul nopții și se termină în zori.

În timp ce pescarii dorm, ziua, soțiile și fiicele lor, pregătesc plasele pentru pescuitul de noapte

Jos: Un ultim control al lămpilor înainte de plecare

Jos: Plecați dela miezul nopții, ei nu se întorc decât la răsăritul soarelui

expuse la soare întocmai unor fileuri imense de tennis și femeile le dau târcoale reparându-le pe alocuri, unde sfoara s'a rupt sub greutatea poverii.

Noaptea, bărbații pornesc misterios din casele lor, se îndreaptă spre largul mării pentru a reveni în zori cu bărcile pline. Satele de pescari din Catalonia sunt aproape goale de bărbați în timpul nopții. Știți de ce? Pentru că în această regiune s'a descoperit procedeul de a pescui cu ajutorul luminei.

Fiecare corabie de pescari este înzestrată cu imense lămpi ce proiectează asupra întinderilor de apă pete de lumină asemenea poleiului de aur al lunii.

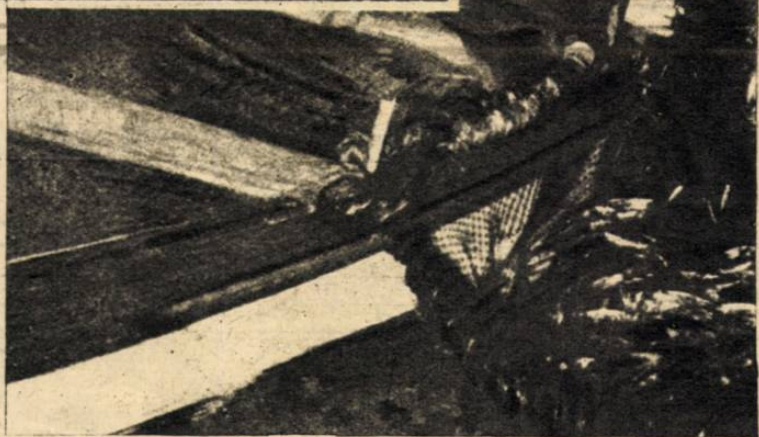
Când flota pescarilor ajunge în larg, toate luminile sunt aprinse și marea pare o reevocare a unei serbări venețiene, de acum câteva veacuri.

Bărcile și corăbiile își plimbă luminile în căutarea peștilor!

Din fundurile misterioase ale apelor adormite peștii se ridică la suprafață și încep să danseze, un ciudat dans al morții și al destinului, în zonele aurite de lumina lămpilor cu acetilenă.

Corăbiile-lumină își plimbă ochii imenși peste suprafața însuflețită a apelor. Când noaptea este calmă și întunecoasă pescuitul cu lumină dă rezultate din cele mai bune. Pentru pescarii catalani întreaga operație constă în a da peștilor impresia

Stânga: Singurele lumini care sunt permise azi în largul mării sunt acelea ale pescarilor catalani, care-și văd nestingheriți de meserie

În regiunea cea mai pitorească a Mediteranei, în sudul Franței și al Spaniei, locuiește un popor care a smuls mării toate tainele și toate comorile: Catalanii.

Catalanii au trăit și au înfruntat veacurile sprijiniți pe valurile pline de bogăție ale mării.

Marea albastră i-a alintat, i-a sărutat și i-a călit de mici pentru aventuri pescărești și tot ea le-a adus pe drumurile ei fără praf, ceea ce le lipsea, în schimbul a aceea ce le prisosea.

Pentru peștele colectat în imense magazii, catalanii obțineau tutun, bumbac și toate alimentele de care aveau nevoie.

Deaceia pescuitul a devenit pentru catalanii de pe coasta mării o ocupație de predilecție.

Sate întregi de pescari nu fac altceva decât să prepare unelte pentru prinderea peștilor. Munca este împărțită între femei și bărbați: femeile repară și confecționează plasele iar bărbații le folosesc.

În timpul zilei plasele sunt

Flotila pescarilor, se îndreaptă spre larg, având la mijloc barca încărcată cu lămpi puternice

Atrasi de lumina orbitoare a lămpilor puternice, peștii se grămădesc în plasă, fără ca pescarii să mai facă alt efort decât acela de a-i ridica pe bordul bărcilor

că soarele sau luna au răsărit și că asistă la un fenomen cosmic neobișnuit. Se știe că peștii se simt atrași de lumină.

Este greu și misterios meșteșugul acestor pescari care-și petrec timpul încercând întocmai unor magi să vrăjească prada prin lumină.

Când peștii încep să danseze în cercul de lumină al lămpilor plasa invizibilă întinsă de mâini abile îi înconjoară de toate părțile.

Acest fel de a pescui, destul de primejdios în timp de războiu, este tolerat totuși de autorități, pentru că satele de pescari n'ar putea trăi fără expedițiile nocturne ale bărcilor.

Intre îngrijirea viilor de pe coline și între expedițiile nocturne cu bărcile luminoase se desfășoară viața catalanilor.

O EXPERIENȚĂ ORIGINALĂ

La al
câtelea
pahar
începe

BEȚIA

Concurs de băutură între femei, într'un bar parizian. Cea din față a reușit să bea 15 țapi de bere pe rând.

LA drept vorbind, la chestiunea aceasta nu m'am gândit și de sigur nici D-voastră nu v'ați gândit. Rezistența la băutură, cum s'ar spune în limbajul amatorilor de sprițuri și halbe, variază de la om la om, și de multe ori depinde de dispoziția unuia și aceluiași băutor.

Unii oameni sunt de părere, și noi ne alăturăm lor, că atunci când băutura devine o chestiune sportivă, o preocupare maratonică, o dorință de handicap, ea încetează de a fi o plăcere. Vinul și în genere băuturile alcoolice sunt sau pot fi alimente când sunt consumate în cantități mici.

Jos: Beția începe întotdeauna printr-o bună dispoziție minunată. În faza aceasta oamenii se iubesc și beau frățește. În faza următoare, începe moleșeala, apoi irascibilitatea care poate duce până la crimă.

UNDE SE POATE
VEDEA CĂ BE-
ȚIVII RESPIRĂ
...ALCOOL

Jos: Tipi de bețivi, care s'au obișnuit atât de mult cu alcoolul în cât nu mai pot trăi o oră fără el.

Subiectul este pus să aleagă un joc de cărți; după un pahar de Whisky el se așază mai bine de treabă decât atunci când avea stomacul gol.

Cu cel de-al doilea pahar în mână, subiectul merge de-a lungul unei linii drepte fără să se clatine.

La al patrulea pahar omul își nimereste cu greutate nasul cu mâna, atunci când ține ochii închiși.

De asemenea după al patrulea pahar, dacă omul se află la volan mașina evoluează cu mici dar nu mai puțin primejdioase zigzaguri.

La al cincilea pahar băutorul nu mai reușește să aleagă un joc de cărți. Dar în schimb pare foarte satisfăcut și fericit.

După al șaselea pahar nu mai poate merge drept pe o linie trasată cu creta. În momentul acesta ne aflăm în fața unui om complet beat.

În respirația omului care a băut șase sau șapte pahare de alcool se află 0,292 % alcool. Băutorul are un aer de animal stupid și nu mai poate să sufle în balon.

La sfârșitul experiențelor de mai sus, o parte dintre cobai au fost transportați la domiciliu de însăși comisia de examinare.

Sunt în orice caz stimulente care influențează asupra poftelor de mâncare. Când alcoolul este întrebuințat pentru a da o stare de turbare plăcută a conștiinței, el sfârșește prin a deveni o otrăvă care se insinuuă în deprinderile noastre pentru a ne domina și tiraniza existența.

Bețivii devin la un moment dat adevărate primejdii sociale prin criminalitatea pe care alcoolismul îl iradiază.

De aceea problema rezistenței la băutură poate căpăta o vagă înfățișare științifică. În orașul Mexic o comisie de psihologi a încercat să răspundă la întrebarea de mai sus pusă de poliție și de serviciul de combatere a accidentelor de circulație.

Cei câțiva „cobai” care au dat concurs oamenilor de știință s'au îmbătat deci cu aprobarea binevoitoare a poliției și a serviciului de ordine.

Un număr de 28 de cetățeni din sus numitul oraș au oferit posibilitatea de a se întocmi un tablou al rezistențelor la băutură, în raport cu vârsta și cu obișnuința mai mare sau mai mică pentru alcool.

S'a pus chestiunea să se verifice „exactitatea testelor” întrebuințate de poliție pentru a identifica pe bețivi.

Grație acestor cobai benevoli s'a putut face dovada că atunci când respirația unui om conține mai mult decât 0,15 % alcool, acesta este beat.

Dar cum se poate constata proporția alcoolului în respirație?

Cu ajutorul unor aparate cu care orice agent dela circulație va fi înzestrat. Ilustrațiile alăturate reprezintă diferitele experiențe pe care cercetătorii din Mexic le-au făcut cu cei 28 de băutori.

Ele arată influența alcoolului asupra consumatorului în raport cu rezistența și cu obișnuința la băutură.

CUM MOR VEDETELE DE CINEMA

nințări și că era vorba de o crimă. Prietenii cari o cunoșteau afirmau însă că murise dintr'un motiv mult mai simplu: un bărbat pe care-l iubea nu-i adusese de Anul Nou omagiul așteptat...

Stânga: Jean Harlow
alături de cel de al
treilea soț al ei, ope-
ratorul Hal Rosson

DRAME LA HOLLYWOOD

În lumea cinematografică de peste Ocean s'au înregistrat în ultimii ani numeroase morți. Una dintre cele mai ciudate a fost aceea a artistei Thelma Todd, ucisă în noaptea de 14 Decembrie 1935, după ce terminase filmul „Fra Diavolo” în care juca alături de Stan și Bran. Se pare că frumoasa vedetă fusese asasinată de gangsteri, deoarece a refuzat să plătească o importantă sumă de bani. Autorii crimei n'au putut fi identificați.

O moarte și mai tragică a fost aceea a lui Paul Bern unul din patronii casei de filme „Metro-Goldwin”. Acest om s'a îndrăgostit de Jean Harlow, femeia cu părul de foc. O nuntă ca în povești a unit viața celor doi cari fuseseră înzestrați cu frumusețe, cu bogăție și cu noroc. Trei luni după oficierea căsătoriei, Paul Bern a fost găsit mort în vila sa din Beverley Hills. În urma anchetei s'a constatat că Bern se sinucisese deoarece cu douăzeci de ani înainte, fusese căsătorit cu artista Dorothy Miller, o vedetă a filmului mut, căreia îi testase întreaga avere. Dorothy Miller s'a îmbolnăvit de

ACUM câteva luni însemnam în aceste pagini moartea fulgerătoare a vedetei de cinema Carole Lombard, într'un stupid accident de avion.

Sfârșitul frumoasei artiste care se bucura de prețuirea generală, a pus capăt unei cariere fastuoase ce ținea de domeniul celei mai orientale dintre fantezii. Frumusețea, bogăția, capriciul ridicat la nivelul unui ideal de viață, toate astea aparțin unei biografii ce constituie un capitol strălucit din istoria cinematografiei americane.

Or, iată că avem de înregistrat în acest domeniu o nouă pierdere în persoana tinerei și încântătoare vedete Ginger Rogers.

Este interesant de notat că această gingașă actriță a cochetat cu moartea jucând în filmul „Marea Farandolă” rolul unei dansatoare care-și găsește sfârșitul într'un accident de avion.

Alături de Fred Astaire, Ginger Rogers a jucat rolul Irenei Castle, dansatoarea al cărui ultim dans aerian avea să se sfârșească în țărână. Iată însă că mult mai târziu Fred Astaire, care s'a înrolat în aviația engleză a căzut într'un accident de avion iar celebra sa parteneră și-a sfârșit și ea existența în avionul în care se urcase pentru a face o călătorie.

S'ar părea că moartea nu iubește pe actorii de cinema care cochetează cu ea, care-i arată o lipsă profesională de respect și pentru a-i pedepsi îi lovește cu sentințele ei fără drept de apel.

Moartea dă târcoale în regiunea care desparte ficțiunea de realitate, substituind dramele iluzorii inventate de scenariști cu tragedii autentice de carne și de sânge.

S'ar putea spune că tocmai pentru faptul că s'au jucat cu moartea, numeroși artiști ai ecranului și-au găsit sfârșitul dramatic în plină tinerețe și activitate creatoare.

MORȚI MISTERIOASE

Mai mulți actori și artiste de cinema au dispărut în împrejurări dramatice și misterioase justificând svonurile cele mai extraordinare. Sfârșitul lui Max Linder figurează printre morțile cele mai ciudate. Celebrul actor de cinema făcuse cunoștința unei fete de familie excelentă de care se îndrăgostise. Numele ei era Jeanne Peters. Deoarece părinții fetei se opuneau căsătoriei, Linder a fost obligat să procedeze ca

Carole Lombard, care și-a găsit moartea,
acum câteva luni, într'un accident
de avion

în filmele lui, adică să-și răpească pe iubita. Curând, fata dădu naștere unui copil. Pacea nu domnea în menajul în care pătrunsese și un copil: Max Linder își găsea soția prea frivolă și prea cochetă. Aceasta își considera soțul prea gelos. Ce s'a întâmplat? Prea bine nu se știe... Fapt este că la 31 Octombrie 1921 trupul neînsuflețit al actorului a fost descoperit într'un apartament al hotelului Baltimore. În camera alăturată zăcea corpul neînsuflețit al frumoasei și tinerei sale soții. Cei doi aveau vinele tăiate și prezentau răni provocate de gloanțe de revolver.

Era oare vorba de o dublă sinucidere? Sau de o crimă? Poliția n'a putut răspunde acestor întrebări.

Un mister asemănător înconjoară dispariția frumoasei și celebrei artiste Claude France, al cărui ultim film era extras după romanul lui Dekobra „Madona din Sleeping-Car”. Născută la Hanovra, se căsătorise contele Chilly de care se despărțise pentru a se consacra teatrului și apoi cinematografului. La 2 Ianuarie 1928 a fost găsită moartă în vila ei de pe strada Faisanderie. Era întinsă pe un divan; alături de ea se afla un robinet cu gaz aerian deschis...

S'a ordonat o anchetă; svonurile cele mai ciudate circulau: se pretindea că Claude France ar fi favorizat arestarea spioanei Mata Hari. Părinții ei pretindeau că se sinucisese în urma unor ame-

Ginger Rogers, ultima dispărută din lumea vedetelor de cinema.

nervi și a fost internată într'un sanatoriu. De 14 ani artista dispăruse din sanatoriu și cu toate cercetările lui Bern ea nu fusese găsită. După ce Bern se căsătorise cu Harlow, Miller reapăru însă. De frica unui scandal și a unui proces de bigamie, Bern s'a sinucis. Disperată de consecințele amenințărilor ei, Dorothy Miller a dispărut și după câțva timp a putut fi pescuită în apele insulei Sacramento, unde se înecase.

La rândul ei, Jean Harlow a încercat să se sinucidă de patru ori, dar de fiecare dată a fost salvată. În cele din urmă a murit și ea în plină frumusețe, punând capăt unei drame în care existau patru victime și niciun vinovat.

Culisele teatrului în Cinematograf

AM avut ocazia — ne scrie corespondentul nostru cinematografic din Berlin — să asist la premiera unuia dintre cele mai dinamice și mai reușite filme ale studiourilor „Ufa”. Este intitulat „Cade Cortina” și are întreaga acțiune brodată pe viața de culise a teatrului.

Așa cum a fost conceput însă și realizat acest film întrece tot ceea ce produs cinematografia mondială până azi cu un astfel de subiect.

Viața de culise a teatrului prezintă aspectele cele mai pasionante, cele mai variate și mai omenești, dacă autorul știe ce să rețină din ea

N'am putut să continui conversația din cauza gongului care a anunțat începutul reprezentației.

La sfârșit însă am revăzut-o pe Anneliese Uhlig. Era fericită. Publicul aplaudase copios filmul, iar cronicarii și oamenii de specialitate se grăbeau s'o felicite pentru creație.

Aceeași senzație plăcută împărtășeau cei doi parteneri ai ei, Gustav Knuth și Elfie Mayerhoffer, cași regisorul filmului care se afla deasemenea prezent.

Numai scenaristul lipsea, fiind reținut în casă de o răceală. Anneliese Uhlig și-a luat însă însărcinarea de a-i duce vestea succesului și ai preda felicitările convenite pentru admirabilul subiect al filmului.

Sus: Elfie Mayerhoffer, una din interpretele principale ale filmului „Cade cortina”.

Stânga: Anneliese Uhlig într-o scenă de emoționantă evoluție.

Jos: Alte două scene de ansamblu din acelaș film.

și dacă regisorul e un abil făuritor de imagini cinematografice. Or, de data aceasta, și autorul scenariului și regisorul au dovedit nu numai că au cunoscut toate secretele vieții de culise teatrale, dar chiar că au fost pasionați în a reda pe ecran această viață plină de emoții, de întregi, de poezie de romantism și de realism în acelaș timp.

Dintre cele trei vedete ale filmului — Anneliese Uhlig, Elfie Mayerhoffer și Gustav Knuth — am reușit să stau de vorbă, câteva minute, la premieră, cu Anneliese Uhlig. Era emoționată. Mai emoționată ca niciodată și cauza mi-a și explicat-o imediat:

— Aștept cu înfrigurare verdictul publicului și al cronicarilor în privința acestui film, deoarece este producția în care am pus mult suflet. Nu știu de ce. Poate fiindcă am avut în acelaș timp două senzații: aceea a teatrului și aceea a cinematografului. Eu cunosc farmecul culiselor teatrale, fiindcă debutul mi l-am făcut în teatru. Deaceea, probabil, am trăit mai intens decât ceilalți întreaga acțiune a filmului. Și deaceea, poate, sunt și acum mai emoționată decât ceilalți...

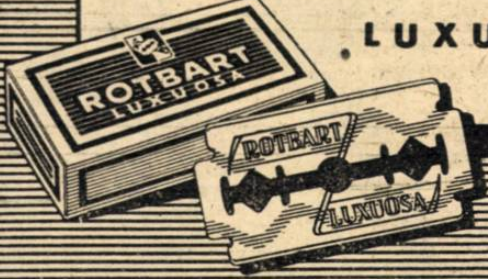
Jos: În culisele teatrului prietenele se ajută reciproc, corectându-și machiajul, coafura și îmbrăcămintea înainte de intrarea în scenă.

Bine ras bine dispus!

ROT BART

LUXUOSA

Pe toate
anotimpurile
ROBOT
aparatură complet
automat.

ROBOT BERNING & CO. DUSSELDORF

Reprezentanța exclusivă pentru România:
CENTRALA FOTOGRAFICĂ Theodor Gr. Thoma
B-dul Elisabeta 51, București I

CURA DE BAI DE IOD LA DOMICILIU

Când guta s'a instalat în vârful degetelor și reumatismul s'a cuibărit în oase, nu rămâne decât să facem Băi de Iod.

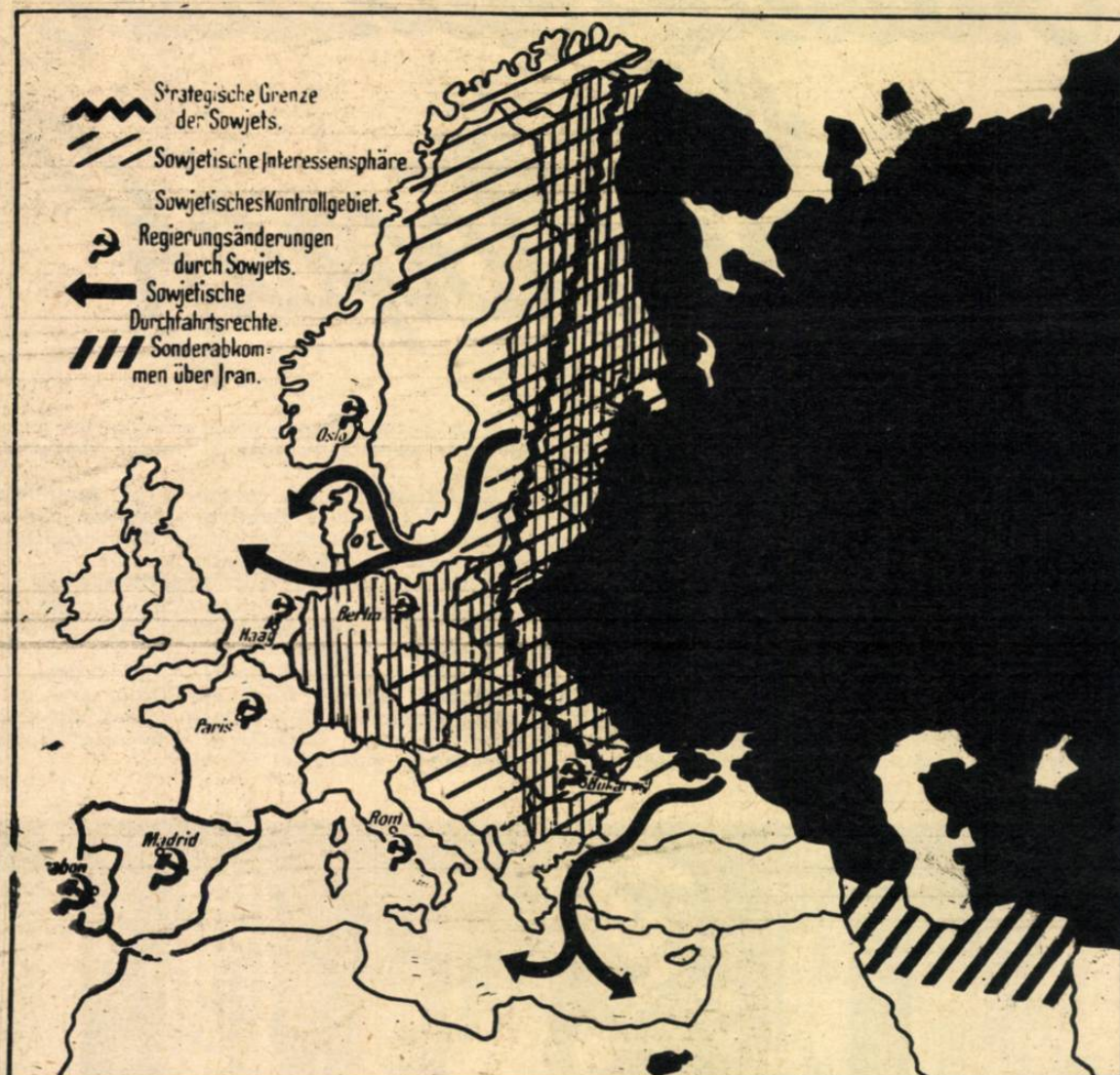
Dacă împrejurările nu vă permit să părăsiți domiciliul, nu înseamnă că trebuie să renunțați la îngrijirea sănătății Dv., există SAREA NATURALĂ DE IOD DE BAZNA.

O baie de IOD DE SARE DE BAZNA făcută acasă e tot atât de eficace ca o baie naturală, având în plus avantajul că nu comportă decât o cheltuială minimă.

Reumatismul, scrofuloza, durerile de încheieturi și de oase, bolile de piele și de femei sunt tratate radical prin SAREA IODATĂ DE BAZNA.

Sarea naturală de Iod de Bazna se găsește de vânzare la toate farmaciile și drogueriile în pachete originale a 1, 4 și 10 kgr.

EUROPA PE CARE O VISEAZĂ ANGLIA ȘI SOVIETELE

Harta înfățișând Europa așa cum o pregătesc Anglia și U.R.S.S. prin anexa secretă la tratatul recent încheiat la Londra între Churchill și Molotov, prin care Europa este dată pe mâna bolșevicilor. — Indicații: Linia în zig-zag: frontierele strategice ale URSS; hașurajul larg oblic: sfere de interes sovietice; hașurajul fin vertical: ținuturi sub control sovietic; secera și ciocanul: schimbări de regim de către URSS; săgețile: drept de navigație sovietic; hașurajul gros: convocație specială pentru Iran.

BONSOLAMA
lama impecabilă
numai la magazinele de specialitate
BONSOLAMA-WERK SOLINGEN

Primul ministru al Irakului, Rașid Ali Al-Kailani, care după invazia britanică în Țara sa, s'a stabilit la Berlin, așteptând desfășurarea evenimentelor.

Pyramidon
TABLETE
VERITABILE NUMAI CU CRUCEA „Bayer”

Dureri calmate!
Fiecare tabletă Pyramidon e prietenul Dv. bun, care vă alină indispozițiile și durerile.

Vechiul Blazon Familiar

al casei E. Merck, Darmstadt

devenit marca fabricii, demonstrează existența unei tradiții

de muncă creatoare timp de aproape trei secole.

Numele Merck reprezintă în lumea întreagă un simbol de

muncă și calitate.

FABRICA CHIMICA
DARMSTADT

„REALITATEA ILUSTRATĂ”. Editura „Ziarul” S. A. R. București. Inscrisă sub Nr. 239, Reg. Publ. Periodice la Trib. Ilfov S. I Com. Revistă săptămânală tipărită la Heliogravură și un supliment „De toate pentru toți”. Redacția și administrația, „Str. Th. Masaryk 17, București. Cec Postal 4083. Red. responsabil: G. Ionescu. Prețul abonamentelor: 6 luni (26 numere) lei 500; 3 luni (13 numere) lei 250. Anunciurile se primesc la administrația revistei. Plata taxelor poștale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. Nr. 15.585/939.

Tipografia Societatea Națională de Editură și Arte Grafice DACIA TRAIANĂ, București, Str. Sărindar 5-7-9. Inmatriculată sub No. 156-942 la Reg. Of. Comerțului București. Tipărită la 9-VII-1942

ULTIMELE FOTOGRAFII DIN ȚARĂ

D-na Maria Mareșal Antonescu asistând la serviciul religios pentru inaugurarea Căminului de Zi Nr. 3.

D. General Jienescu, Ministrul Aerului vizitând Expoziția de Modele de Plane de pe aeroportul Romeo Popescu

Alte 56 cununii muncitorești, organizate cu concursul oficiului „Muncă și Lumină”, au avut loc la biserica Sf. Spiridon din Capitală

Cele șase perechi de muncitori care s'au cununat în aceeași zi în comuna Ghica-Tei

CAMPIONATUL DE FOOT-BALL AL RĂZBOIULUI

În cadrul disputei pentru Campionatul Războiului, a avut loc Duminică, în Capitală, meciul de foot-ball între echipele Venus și Sportul Studențesc, meci câștigat la mare scor de ultima echipă

Reproducem aici (Stânga și dreapta) două interesante faze din timpul jocului

DOUA REVISTE COMPLETE IN ACELAȘ PREȚ

16-22 IULIE 1942
NR 806 - ANUL XVI
- 20 LEI -

MITRALIERĂ ANTIAERIANĂ
ROMANEASCĂ ÎN POZIȚIE
PE FRONTUL DONULUI

Foto P.P.

*Dacă
sunteți
curioși*

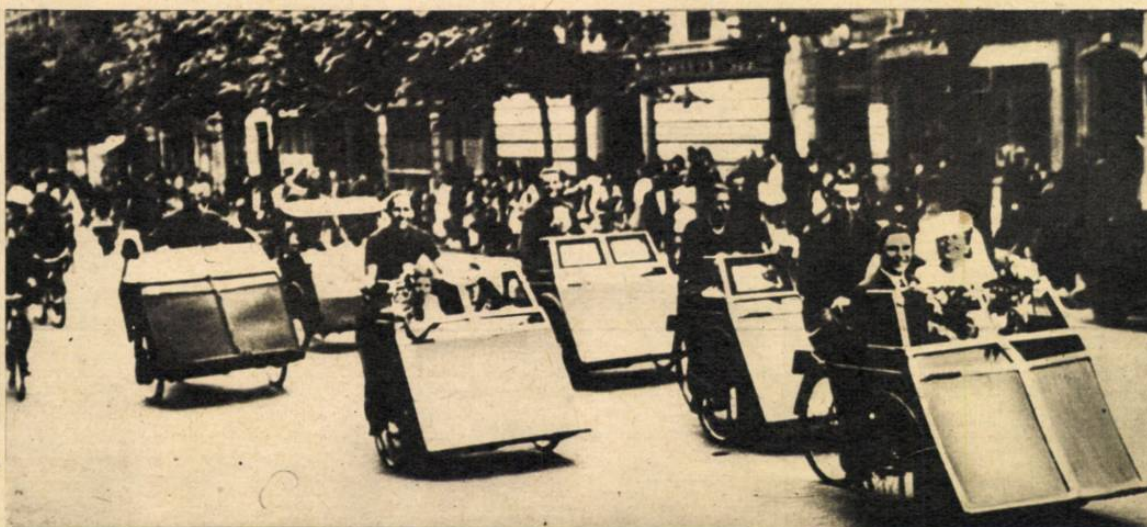
Cea mai mare statuă a lui Buddha, care se găsește în orașul Cekiang din China și față de care oamenii par niște furnici.

Camuflaj practicat de avangărzile germane pe timpul secerișului, în câmpiile Rusiei și denumit „snopul viu”.

Actrița Elsa Merlini, lansată în filmul „Ai voștri ordini, signora”, a fost supranumită de presa pariziană „cea mai stranie frumoasă văzută vreodată pe ecran” (o vedem aici la braț cu partenerul ei preferat Vittorio de Sica).

Dacă la noi se văd nunți în tramvaie, la Paris pot fi văzute în schimb perechile proaspeților căsătoriți și categoriile lor utilizând triciclele inventate de criza mijloacelor de transport, cum foarte sugestiv ne arată fotografia alăturată.

Într-o scurtă trecere prin Paris, celebrul boxeur german Max Schmeling, a fost asaltat de admiratori și admiratoare să le semneze autografe.

Jos: La Paris se pare că și-a făcut apariția un nou geniu al muzicii. E vorba de tânărul Serge Blanc, care, la vârsta de 11 ani, dă concerte uluitoare și compune muzici minunate.

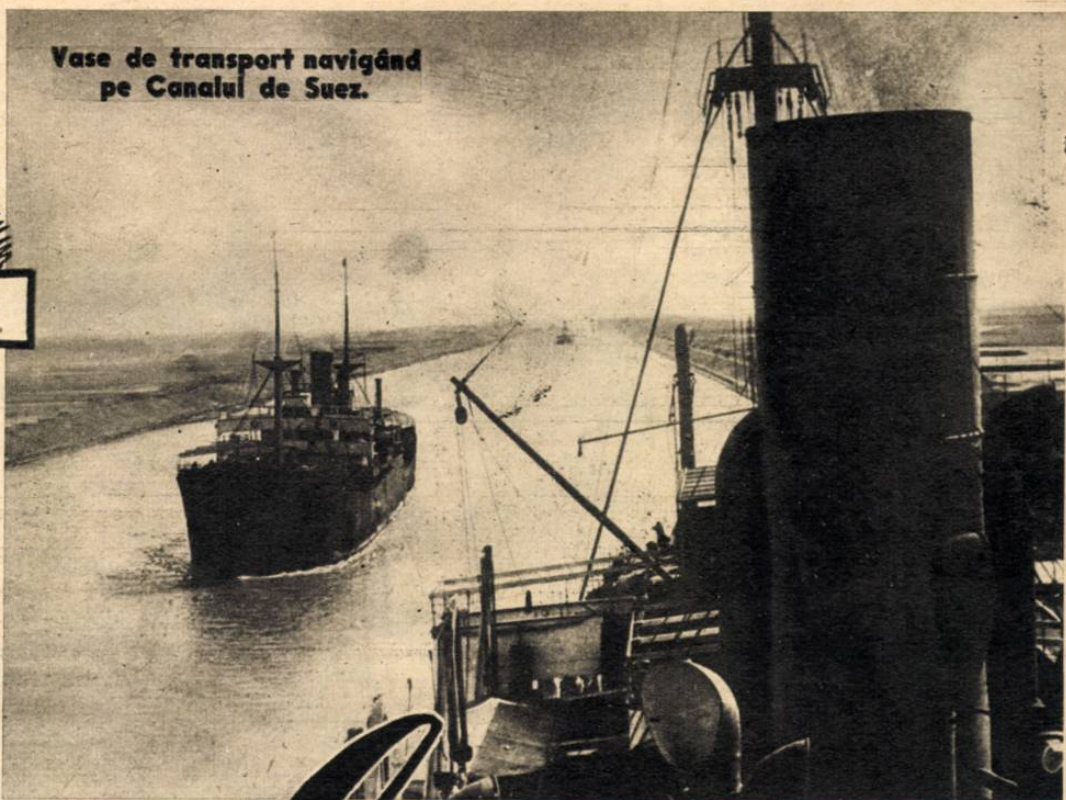

SUEZUL

*cheia
de
boltă
a*

Imperiului Britanic

Vase de transport navigând
pe Canalul de Suez.

TEATRUL de operațiuni din nordul Africei atrage atenția întregii lumi. Luptele ce se dau pe teritoriul Egiptului au drept scop eliminarea influenței britanice din această regiune a Africei și anihilarea ultimelor baze aero-navale pe care englezii le mai posedă în Mediterana Orientală.

Canalul de Suez, care face legătura între Marea Mediterană și Marea Roșie este grav amenințat de rapida înaintare a forțelor Axei. Anglia a înțeles în ultimul ceas că libertatea de mișcare a flotei trebuie să fie garantată prin stăpânirea cu armate terestre și aeriene a porturilor. Or, cum armata care apără frontiera Egiptului a fost învinsă de forțele germano-italiene, pierderea ultimelor poziții mediteraniene ale Angliei a trecut din domeniul ipotezelor în acela al realităților imediate.

Importanța Canalului de Suez este atât de mare în organizarea imperiului britanic în timp de pace cât și în timp de războiu, încât fără nicio îndoială, luptele din nordul Africei sunt de natură de a apropia decizia războiului.

Pentru a pătrunde însemnătatea Suezului, care este ultimul obiectiv al forțelor axe, vom face un scurt istoric al canalului prin care parvin în Orientul apropiat ajutoarele și întăririle trimise din America și din insulă.

În clipa când Ferdinand Lesseps a anunțat omenirii planul său fantastic de a crea o legătură artificială între Marea Mediterană și Marea Roșie el a fost considerat ca un fantast, iar ideea lui a fost socotită complet irealizabilă.

În fond n'a existat nici pe vremea aceea vreun om care să nu înțeleagă covârșitoarea importanță strategică și economică pe care Canalul o va avea în istoria lumii moderne.

În lumina evenimentelor, apare de neînțeles faptul că Anglia n'a participat din prima clipă la finanțarea uriașei întreprinderi. Construcția a început în anul 1859 și după 10 ani de muncă intensă în care s'au înfrățit eforturile muncitorilor egipteni și arabi cu acelea ale specialiștilor europeni, ceea ce părea o vedenie a unui creier de fantast a devenit o realitate. Inaugurarea ingenioasei

lucrări s'a făcut în anul 1869. Ceva mai târziu o statuie a lui Ferdinand Lesseps ridicată la intrare în canal, la Port Said a exprimat recunoștința consiliului de administrație al Societății Canalului de Suez pentru ilustrul inițiator.

Canalul de Suez are o lungime de 80 mile marine adică 148 de kilometri. Din lungimea totală, 140 de kilometri au fost lucrați în linie dreaptă printr'un teren pustiu iar 21 de kilometri au fost construiți în linie curbă.

Ne putem da seama de însemnătatea acestei lucrări dacă ne gândim că cei 20.000 de muncitori au efectuat dragarea și săparea unui volum de 74 de milioane de metri cubi de pământ clisos și nisipos.

Enormitatea lucrării, care avea să determine o nouă dezvoltare a istoriei lumii și în deosebia imperiului britanic a necesitat investirea unor capitaluri imense.

Jos: Egipteni lucrând la construcția unei autostrade, care să lege Cairo de Suez.

Cartierul englezilor din Cairo fotografat din avion.

Capitalul inițial al „Societății universale a Canalului de Suez” a fost fixat la 200 de milioane de franci, împărțit în 400.000 de acțiuni a 500 de franci fiecare. Francezii și italienii au subscris părțile ce le reveneau iar acțiunile destinate celorlalte puteri, Angliei, Rusiei, Austriei și Statelor Unite au rămas nevândute. Kedivul Egiptului a intrat în posesiunea acțiunilor pe care Anglia le-a cumpărat abea în anul 1875, când în cele din urmă și-a dat seama de importanța nebanuită a canalului ce lega Mediterana cu Indiile și cu posesiunile extrem-orientale.

În schimbul sumei de 4 milioane lire sterline, Anglia, care pe vremea aceea era condusă de evreul

Disraeli a obținut majoritatea acțiunilor, pentruca folosind conjunctura politică din anul 1904, defavorabilă Franței, să sfârșească prin a se instala în Egipt, țară decretată zonă de protecție a drumului spre Indii.

Insinuarea aceasta este caracteristică expansiunilor britanice. Așa dar, prin stăpânirea Suezului, Marea Britanie, care-și asigurase bazele dela Gibraltar, dela Malta și în urmă bazele grecești, credea că poate domina Mediterana având în caz de războiu cu puterile europene mediteraniene, avantajele strategice cele mai mari.

Războiul din Balcani a provocat în mod rapid schimbarea strategiei britanice în favoarea puterilor Axei; bazele grecești au fost pierdute iar Malta și Gibraltarul și-au văzut însemnătatea micșorată de intensele bombardamente aeriene ale aviației germano-italiene.

Este inutil să insistăm asupra valorii economice a Canalului de Suez. Trebuie să spunem în treacăt că toate vapoarele în drum spre Extremul Orient, trebuie să treacă pe această rută pentru a scurta drumul care în mod obișnuit duce pe la Capul Bunei Speranțe.

Importanța strategică a Canalului în actualul conflict rezultă din faptul că toate întăririle în arme și în oameni care sosesc pentru armatele britanice de ocupație din Siria, Iran și Irak, precum și ajutoarele destinate armatelor sovietice care apără Caucazul în eventualitatea unui

Sus: O vedere a capitalei egiptene din cartierul în care se găsește cea mai frumoasă și mai impunătoare moschee a orașului.

Jos: palatul de reședință al Societății Canalului de Suez.

În ultima vreme, datorită dezvoltării extraordinare a armei aeriene experții militari britanici au recunoscut că însemnătatea maritimă a Canalului a fost micșorată.

Nimeni însă nu a contestat că Suezul face parte dintr-o linie strategică defensivă care pornind dela Gibraltar trece prin Malta, Port-Said ajungând la Aden.

În ultimii doi ani linia defensivă a fost mult slăbită prin neutralizarea bazelor dela Gibraltar și dela Malta și prin eliminarea englezilor din insulele grecești. În decursul veacurilor Anglia și-a fortificat pozițiile ei mediteraniene și n'a neglijat de sigur apărarea Suezului. Căderea rapidă și aproape fără luptă a pozițiilor dela Marea Matruh și apropierea

vertiginoasă a forțelor marelui Rommel de Alexandria, ultimul port de adăpostire a flotei britanice, sunt de natură să întunece viitorul Angliei în această zonă a intereselor ei imperiale și strategice.

Politica britanică a ignorat drepturile Italiei la folosirea Canalului de Suez. Gladstone și Disraeli au lăsat succesorilor lor ca o moștenire funestă, ignorarea tendințelor vitale ale Italiei care avea forța necesară pentru crearea unui imperiu pe malul opus al Mediteranei.

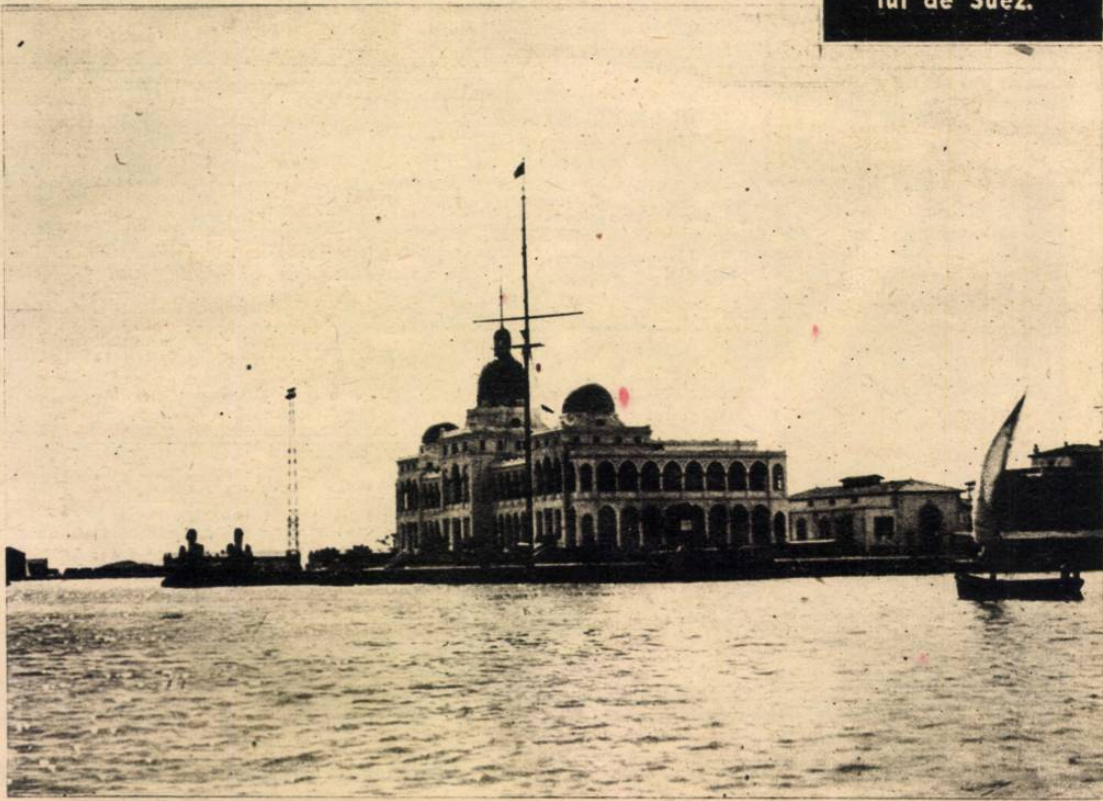
Momentul actual aparține revanșei pe care națiunile europene erau în drept s'o ia, împotriva unui egoism imperial insuficient susținut de forțe militare reale.

Căderea Suezului sau intrarea lui în zona de influență a Axei va determina de sigur și transformarea opoziției surde a națiunilor arabe într-o ostilitate declarată împotriva Marelui Britanii.

Este semnificativ faptul că deși luptele se dau pe teritoriul egiptean, guvernul acestui stat, aflat sub controlul mascat al Angliei n'a schițat nici un gest de apărare sau de solidarizare cu Albionul.

Partida care se joacă în Egipt și în apropierea Canalului de Suez (pe care Lesseps îl concepuse ca un instrument de apropiere pașnică între națiuni), este de natură să participe sfârșitul actualului conflict în favoarea forțelor pline de inițiativă ale Axei.

Jos: Două vase de război britanice imobilizate de bombardamentele Axei în Canalul de Suez.

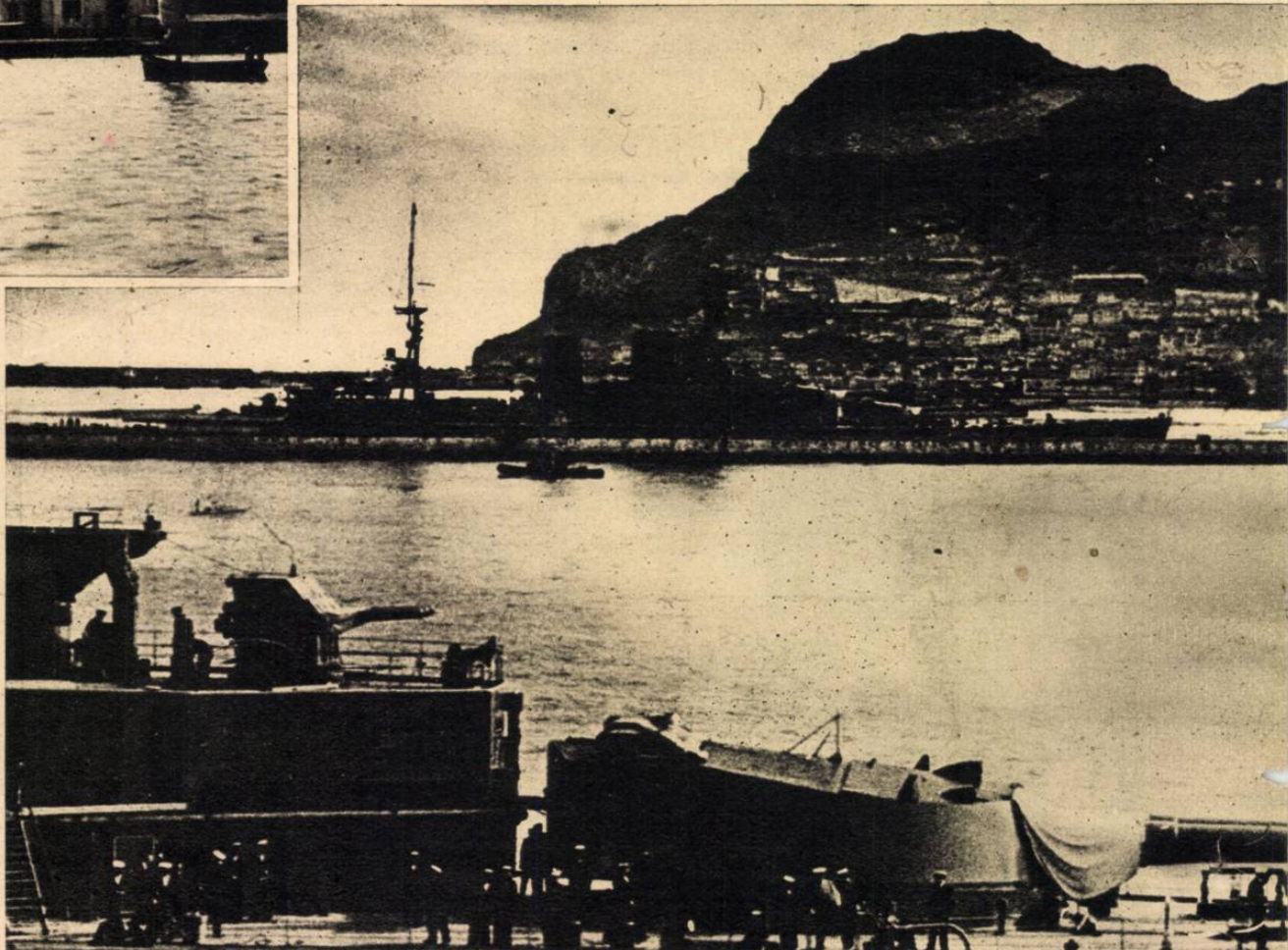

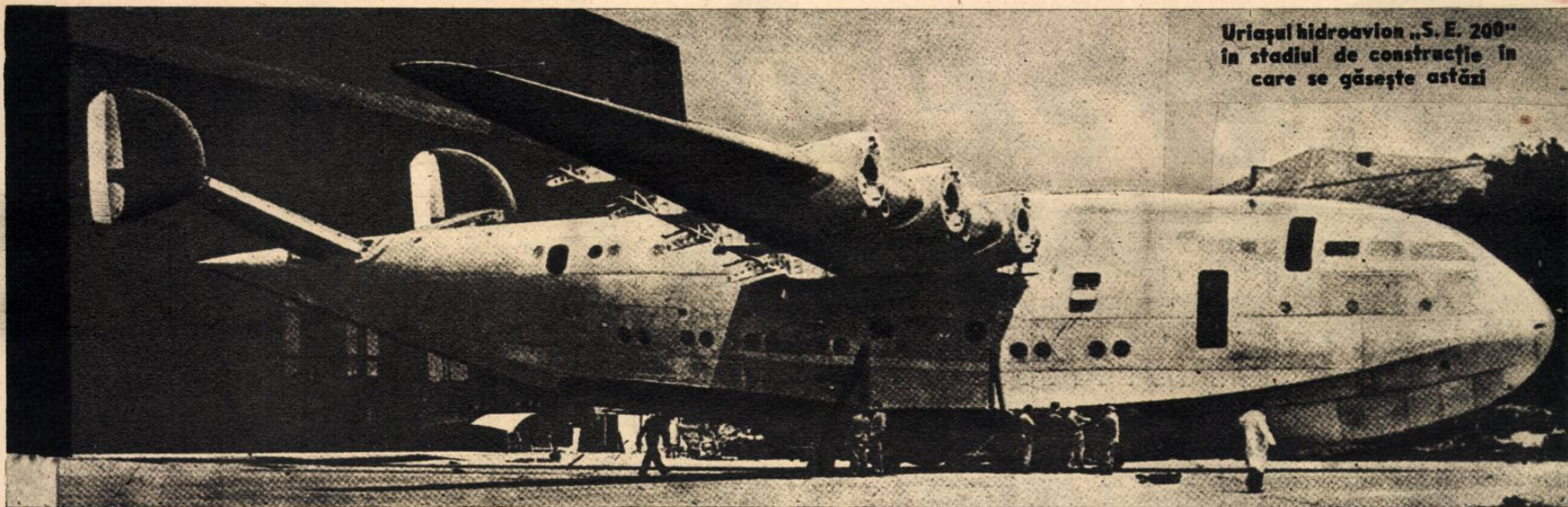
atac din spre sud, sosesc prin Marea Roșie, și deci prin Canalul de Suez.

În ultima vreme, pentru a scurta timpul necesar acestor curente de transport, englezii au adoptat aistmul de a debarca ajutoarele la Aden, pentruca acestea să fie îndrumate spre diferite fronturi și amplasamente prin șoselele strategice construite în Egipt.

Astăzi, nu numai Canalul de Suez este grav amenințat, dar întreg sistemul de șosele strategice care completa însemnătatea Suezului sunt pe punctul de a cădea sub controlul forțelor Axei.

Pentru a ne da seama de însemnătatea Canalului trebuie să amintim că după câțiva ani dela achiziționarea de către Anglia a celui mai important pachet de acțiuni, în urma încordărilor raporturilor existente dintre Rusia și Marea Britanie, aceasta din urmă a putut aduce într'un timp foarte scurt trupe din India la Malta, intimidând astfel pe adversar.

Urișul hidroavion „S. E. 200”
în stadiul de construcție în
care se găsește astăzi

FRANCEZII CONSTRUIESC

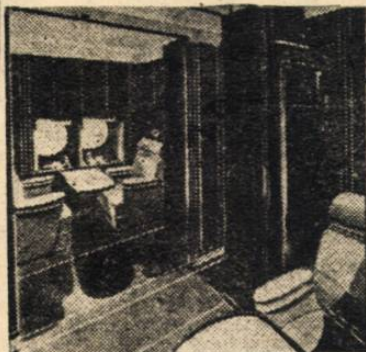
HIDROAVIONUL PĂCII

Marele epoci războinice grăbesc descoperirea unor noi mijloace tehnice în scopul învingerii spațiului pentru care armatele participă la cursa vitezei. Viteza a fost problema de căpetenie a tuturor războaielor. Viteza de mișcare a armatelor combătante, viteza aprovi-

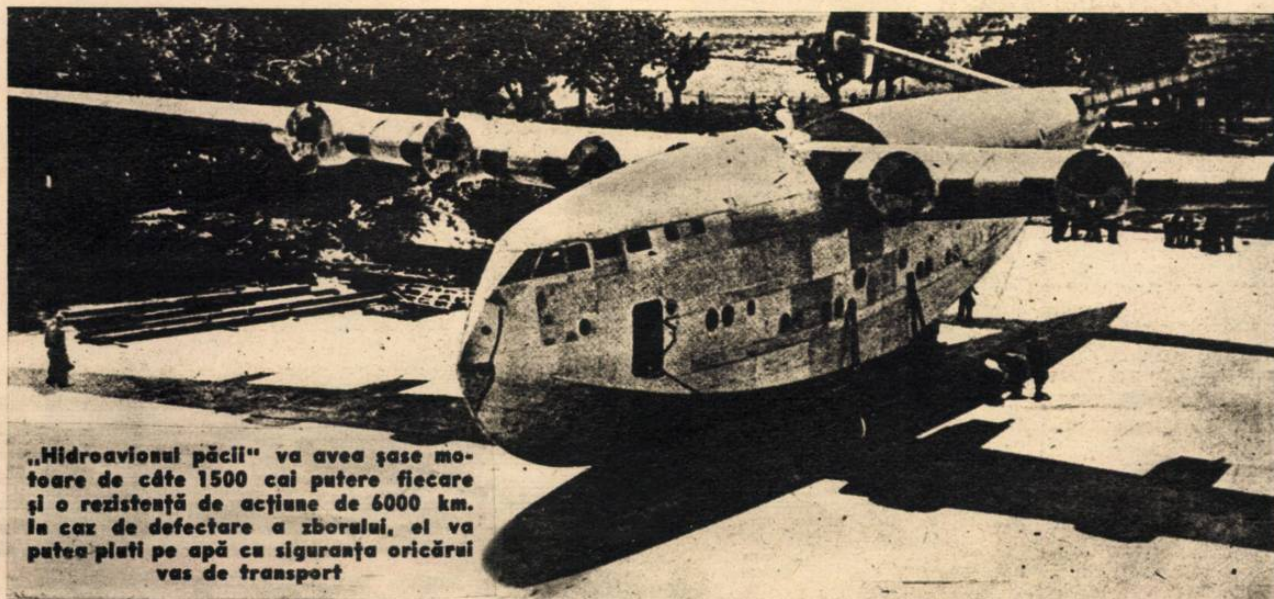
aibă mijloacele de comunicație necesare pentru a relua contactul pierdut cu coloniile.

În șantierele dela Ciotat se termină pachebotul „Mareșal Pétain” în timp ce la Toulon s'a lansat un mare vas comercial de transport. Cu toată criza de materii prime, cu toate greutățile cărora trebuie să le facă față muncitorii, uzinele franceze încearcă să țină pasul cu producția beligeranților.

Firește, producția Franței, al cărui geniu tehnic nu este contestat de nimeni, corespunde unor țeluri pașnice.

Interiorul spațios și confortabil
rezervat călătorilor

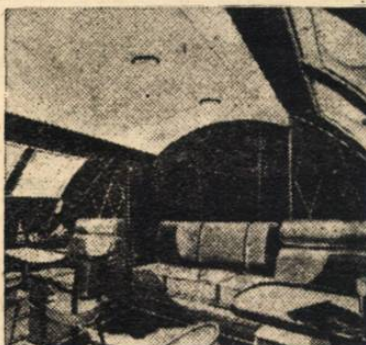

„Hidroavionul păcii” va avea șase motoare de câte 1500 cai putere fiecare și o rezistență de acțiune de 6000 km. În caz de defectare a zborului, el va putea pluti pe apă cu siguranța oricărui vas de transport

Referitor la cele de mai sus, aflăm că într-una din uzinele de aviație ale Republicii se construiește cel mai mare hidroavion din lume, care va putea lega cele două emisfere pe calea aerului și a mării. În uzina de avioane dela Marignane se construiește un uriaș al aerului care a fost numit „S. E. 200”. De fapt, proiectul de construcție a fost expus în Salonul aviației în anul 1939, înainte de războiu.

Lucrările au fost întrerupte de războiu și apoi de prăbușirea militară a Franței. În Iulie 1940 ele au fost însă reluate, căci tehnicienii francezi și-au dat seama că Republica nu are dreptul să negligeze marile chestiuni tehnice ale epocii actuale.

(continuare în pag. 14)

Salonul în care se poate fuma
și citi ziarele

Barul luxos pus la dispoziția
călătorilor

zionării forțelor care luptă, viteză în ceea ce privește atingerea unor țeluri strategice legate de puncte geografice importante. În cursul războiului napoleonic, se descoperise corabia cu aburi la care pânzele și capriciile vântului fuseseră înlocuite cu forța precisă a aburilor.

În drum spre Sfânta Elena, Napoleon a văzut un asemenea vas și a rostit memorabilele sale cuvinte: „Dacă ași fi avut asemenea vase aș fi învins Anglia”.

În cursul războiului dela 1870 s'a verificat pentru prima oară importanța deosebită în conducerea unui războiu a unor căi perfect organizate.

În războiul trecut, avionul a făcut progrese uimitoare numai în decurs de patru ani, progrese pe care le-a continuat în actualul războiu, replică a celui din 1914.

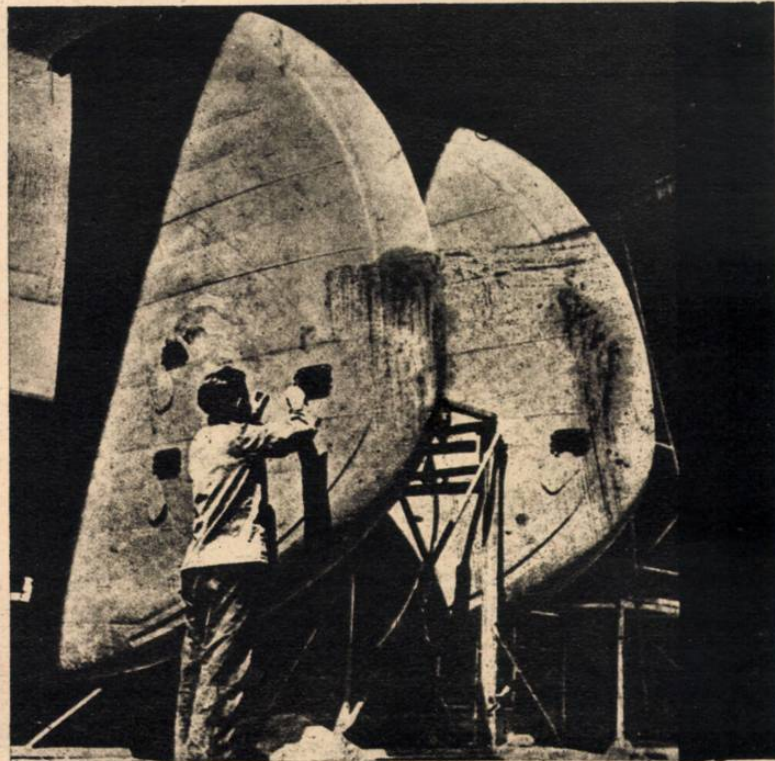
Națiunile beligerante participă cu respirația încordată la marea cursă a înarmărilor. Asistăm la o întrecere extraordinară între inventatorii și tehnicienii lumii. Germanii sunt în fruntea producției industriale și armele lor și-au dovedit de nenumărate ori eficacitatea practică pe câmpurile de luptă.

Pentru Franța, care prin armistițiul a încetat orice activitate războinică, se pune problema de a ține pasul cu marile descoperiri tehnice ale beligeranților. A te pregăti pentru ceasul păcii este o chestiune tot atât de importantă ca problema echilibrului economic.

Șantierele navale și uzinele de aviație ale Franței au fost repuse în funcțiune pentru că în ceasul păcii, Republica să

Fiecare sector al construcției este minuțios pus la punct ca să nu prezinte nici o insuficiență

Ca orice vas marin, hidroavionul este prevăzut cu găurile de lansare a ancorelor

12 ore din viața

Führerul cu Mareșalul von Bock, după o conferință avută în timpul iernii, pentru pregătirea ofensivei de azi

UN tren lung construit dintr'o bucată, staționează pe o linie ferată în mijlocul unui luminis. De-a supra platformelor blindate, gurile tunurilor antiaeriene amenință cerul.

Pe scară a apărut o siluetă. Se aude sgomotul caracteristic al mănuierei armelor. Adolf Hitler, Führerul Marelui Reich și Șef suprem al Armatei germane, pornește în plimbarea lui zilnică. Este îmbrăcat în uniformă extrem de simplă desenată chiar de el și căreia înălțarea sa la rangul de comandant suprem al tuturor forțelor armate nu i-a adăugat nici un semn distinctiv, niciun galon.

Numai culoarea uniformei s'a schimbat, trecând de la cea brună din timp de pace la culoarea „feldgrau” a uniformei soldățești. Führerul poartă în partea stângă a pieptului o singură decorație: Crucea de Fier clasa întâia pe care a câștigat-o în războiul trecut, pe vremea când era caporal.

Jos: Studiind planul noii ofensive împreună cu Ducele, cu Mareșalul Keitel și cu generali Jodel și Cavallero

Führerul în sobra uniformă de campanie, pe care nu o va desbrăca până la victoria finală

La Berchtesgaden, înainte de începerea războiului, alături de Hoffman, fotograful său particular

La începutul războiului actual, Cancelarul a jurat că până în ceasul victoriei nu va desbrăca haina militară. El și-a respectat cuvântul.

Lucrând până la o oră foarte târzie din noapte, Führerul se trezește destul de matinal. Nu doarme mai mult de patru ore pe noapte. Înainte de a se da jos din pat, citește sau răsfoiește o carte cu chestiuni militare.

Citește foarte repede și memoria sa vizuală reține detaliile hărților și ale fotografiilor. Se spune că citește până la două cărți pe zi. Când se află la Berlin, Führerul apelează la serviciile frizerului său pentru a-i face toaleta bărbii. La marele său cartier general, în mijlocul trupelor care luptă, Adolf Hitler se bărbiereste singur cu o mașină mică de ras.

Cancelarul nu admite să fie ajutat să se îmbrace. După ce se îmbracă își ia micul dejun compus dintr'o ceașcă de ceai, din două felii de pâine și puțină marmeladă. Înainte de războiu adăuga și unt, dar marele soldat al Reichului a ținut să-și simplifice alimentația pentru a nu se deosebi de restul poporului german. După micul dejun, Cancela-

Führerului

rul pleacă la plimbare care este singurul exercițiu fizic din timpul zilei.

La Berchtesgaden, în minunata regiune bavareză i se întâmplă Fuehrerului să contemple munții, gândindu-se la viitor. Pădurile și câmpiile rusești nu îngăduie meditațiile prelungite. Războiul se desfășoară rapid și inițiativa este întotdeauna în mâna de fier a omului care conduce astăzi destinul Europei.

Din cauza activității intense, Fuehrerul și-a scurtat timpul plimbărilor sale: o jumătate de ceas pe zi. Zilele de lucru sunt foarte încărcate.

Când revine dela plimbare, el pătrunde în orașelul de barăci care s'a ridicat rapid în jurul trenului său. Două din aceste barăci au o importanță considerabilă.

Prima numită „cortul oriental” conține hărțile frontului rus, cea de-a doua, „cortul occidental” hărțile teatrelor de operațiuni din Atlantic. Colonelul Schmandt, aghiotant principal al Fuehrerului, le ține la zi.

Cancelarul intră în cele două barăci și dintr-o singură privire cunoaște situația tuturor fronturilor de luptă. Șef al forțelor terestre, navale și aeriene ale Reichului el poate să știe în orice clipă poziția oricărei unități pe frontul african și situația oricărui submarin care navighează în Atlantic sau în Marea Neagră. Comandamentul german este cel mai centralizat din lume. Când Fuehrerul se reîntoarce în trenul lui, el convoacă pe generalul Jodl, general de artilerie și șef de stat major în direcția supremă a Armatei de uscat. Cunoștințele militare ale Cancelarului provin din lecturi și studii îndelungate, în cursul cărora tratatele lui Clausevitz și doctrina lui Napoleon au fost bine asimilate. Împreună cu secretarul său particular, Filip Bouhler, cancelarul a studiat zile întregi viața lui Napoleon, greșelile și războaiele lui. Câteodată Fuehrerul primește la marele său cartier și vizitatori civili.

Pe doctorul Dietrich, șeful de presă, care conduce la marele cartier general serviciul de radio-ascultare, adică acela care înregistrează și rezumă toate emisiunile radiofo-

nice din lume. Cancelarul cunoaște cel mai mic comentariu al adversarilor săi și în orice clipă este la curent cu atmosfera politică a țărilor beligerante și neutre. Doctorul Paul Schmidt, purtătorul de cuvânt al Fuehrerului și translatorul său oficial este adesea primit în audiență împreună cu ambasadorii care vizitează cartierul general. Creerul acestui om este o adevărată uzină, Paul Schmidt vorbește perfect șapte limbi, posedă o memorie fenomenală și este capabil să traducă cu o viteză extraordinară cele mai subtile nuanțe ale gândirii Fuehrerului. Din când în când, Fuehrerul primește în audiență pe d. Martin Bormann, camarad din vremea primelor lupte ale partidului național-socialist. Acest om extrem de energic asigură legătura Cancelarului cu partidul.

La orele unu, munca titanică a lui Adolf Hitler ia sfârșit. Cancelarul ia masa în sufrageria trenului său. Menu-ul său obișnuit se compune din ouă, salate, fructe, bere fără alcool, aceasta din urmă preparată de o fabrică din München.

Reședința dela Berchtesgaden, pe care Fuehrerul a schimbat-o, odată cu începerea războiului, cu trenul de campanie.

După câteva clipe închinare viitorului, Cancelarul se întoarce la grijile prezentului.

În fiecare seară, după terminarea zilei de lucru, Cancelarul ia masa cu soldații săi. De fiecare dată oaspeții se schimbă. Într-o zi sunt câțiva aviatori, într'alta infanteriști artileriști sau tanchiști. Din gura acestor oameni cifre posedă cele mai înalte decorații, Cancelarul are prilejul

să afle adevărul asupra luptelor. Dealtfel Adolf Hitler cunoaște la perfecție tehnica tuturor armelor de luptă, astfel încât aceste convorbiri cu soldații săi, îl interesează extrem de mult.

După masă, Fuehrerul, care nu fumează și care nu suportă fumul de țigare are obiceiul să spună oaspeților săi: „dacă doriți, puteți fuma”...

Numai acestor bravi luptători, cancelarul le îngăduie să fumeze. Cei invitați să fumeze se abțin totuși, căci cunosc din auzite aversiunea șefului Reichului pentru tutun. Acum, Cancelarul răsucesce butonul aparatului de radio. Caută muzica care-l interesează. N-o găsește. Un intim se ridică, se duce la pian și cântă un pasaj din vre-o operă a lui Wagner. Cancelarul cunoaște fiecare notă a muzicii lui Wagner.

Și cum nici o lumină nu se vede printre perdelele cabinetului de lucru, nimeni nu va ști la ce oră se culcă omul pe umerii căruia apasă greutatea celei mai mari ale clipei de față și viitorul continentului european.

Sus: Trecând în revistă, împreună cu Ducele, o divizie italiană ce se îndreaptă spre front.

Jos: Vizitându-și răniții, după ieșirea acestora din convalescență.

În unele după amieze, Adolf Hitler dictează stenografului său note relative la viitoarea organizare a Europei după războiu. Toată lumea știe că în timpul plimbărilor sale singuratic, Cancelarul se gândește la viitorul patriei și al Europei. Rezultatul acestor soliloquii sunt așternute pe hârtie. Alături de problemele social-politice, chestiunile morale și artistice sunt strâns legate în concepția Fuehrerului de viitoarea dezvoltare a Europei.

Dreapta: Cu marele Mufciu al Palestinei, discutând problemele ce interesează lumea arabă.

Jos: În mijlocul bravilor săi soldați, într'un sector al frontului

Doi copii chinezi
la intrarea unui
adăpost antiaerian,
în momentul
alarmei.

LONG-YUN, ciudatul guvernator al provinciei chineze Yunan, se află din ziua când japonezii au pătruns pe teritoriile sale, într-o situație dintre cele mai grele. Este cu totul nedecis în privința atitudinii pe care urmează să o ia față de evenimentele ce se desfășoară într'un ritm vertiginos. În timp ce japonezii pătrund cu fiecare zi mai adânc în provincia sa, având drept țintă a marșului lor, Ciung-King-ul, Long-Yung meditează, ia hotărâri și revine asupra lor.

Omul acesta ar trebui iertat pentru șovăelile lui care-i vor fi desigur fatale. N'a putut prevedea pătrunderea forțelor japoneze prin poarta sudică a Chinei, prin faimoasa șosea strategică din Burma.

Până acum câteva luni, el credea că imensa întindere teritorială a Chinei care-l despărțea de Japonia constituia o protecție împotriva oricărei penetrații nipone. S'a îngelat. Poarta sudică a Chinei a cedat și trupele japoneze au înaintat rapid pe șoseaua din Mandalay pentru a se opri în inima Chinei mareșalului Ciang-Kai-Cek.

Long-Yun va fi nevoit să ia poziție față de evenimente; situație de care se teme în mod deosebit. Cu o răbdare extraordinară, acest om și-a clădit cariera timp de 58 de ani, jucând întotdeauna pe două tablouri.

Deși îmbracă în zilele de paradă uniforma de general a armatelor chineze, stăpânul Yunan-ului este pacifist. El a devenit pacifist cunoscând foarte bine războiul. Sentimentele acestea nepermise la un general, i-au adus anumite neplăceri și chiar conflicte cu șeful lui mareșalul Ciang-Kai-Cek.

Dar Long-Yun își bate joc de părerea lui Ciang-Kai-Cek și chiar de ordinele acestuia. Instalat în provincia lui ca un feudal în fieful lui, el acționează după bunul plac, fără să consulte pe nimeni.

În anul 1939 deși China se afla în stare de războiu cu Japonia, Long-Yun a acoperit zidurile capitalei sale, Yunanfu, cu afișe pacifiste, condamnând în termeni fără echivoc războiul dintre două națiuni înfrățite în aceeași rasă.

Faptul acesta nu l-a împiedecat de a-și pregăti și el o armată, de a construi un arsenal și de a pune bazele unei aviații.

Căci așa este Long-Yun, se pregătește de război deși este pacifist.

Aspect de pe strada principală a orașului Yunnanfu, capitala provinciei Yunan

interioare transformate de grădinari în admirabile locuri răcoroase și posedă o colecție foarte bogată de automobile de ultimul tip. Fiul lui cel mare, mai modern decât tatăl său, conduce un mare automobil sport pe șoselele și drumurile presărate cu pagode al Chinei.

POVEȘTEA CAPULUI LUI CHING

Este interesantă cariera acestui om. Long-Yun, stăpânul provinciei Yunan, bogată în ceai și în planta din care se extrage opiumul, papaver somniferum, este un om mititel, slăbuț, brun, nervos, cu o privire neagră, strălucitoare.

Fiul unui modest mandarin, el și-a creat singur situația. Ascensiunea i-a fost rapidă. Profitând de ura pe care cei din Yunnan o nutreau pentru guvernatorul acestei provincii, el a adunat hănde de luptători sălbateci, declarând un războiu necruțător împotriva celui care stăpânea Iunnanul.

Războiul împotriva guvernatorului Ching a durat câțiva ani și s'a desfășurat prin păduri, prin munți și prin văi. A fost un match de ferocitate din care Long-Yun a

ieșit învingător. Într-o zi și-a prins adversarul într-o cursă.

Când a intrat victorios în Yunanfu, capul lui Ching așezat într-o cușcă a fost agățat deasupra porții principale a orașului. Se spune că mai stă și acum acolo.

Cu o liniște desăvârșită, acest uzurpător ocupă palatul adversarului, făcând inventarul bogățiilor pe care le moștenește și trimise la Peking, unde tocmai se declarase republica, o notă prin care anunța că se luase în primire funcțiunile de guvernator al provinciei Yunnan. S'a mai întâmplat asemenea cazuri în istoria Chinei și

Long-Yun a fost felicitat cu toate formulele savante ale politicii extrem-orientale.

După aceea se puse pe lucru și întreprinse lucrări pentru modernizarea Yunanului. Fără să neglijeze cultura macului din care se extrage opium, încurajă cultivarea regiunii Szemao cu ceai, aduse ingineri francezi și americani pentru a construi șosele și câteva uzine și pentru a pune în exploatare minele de cărbuni, de aramă și staniu.

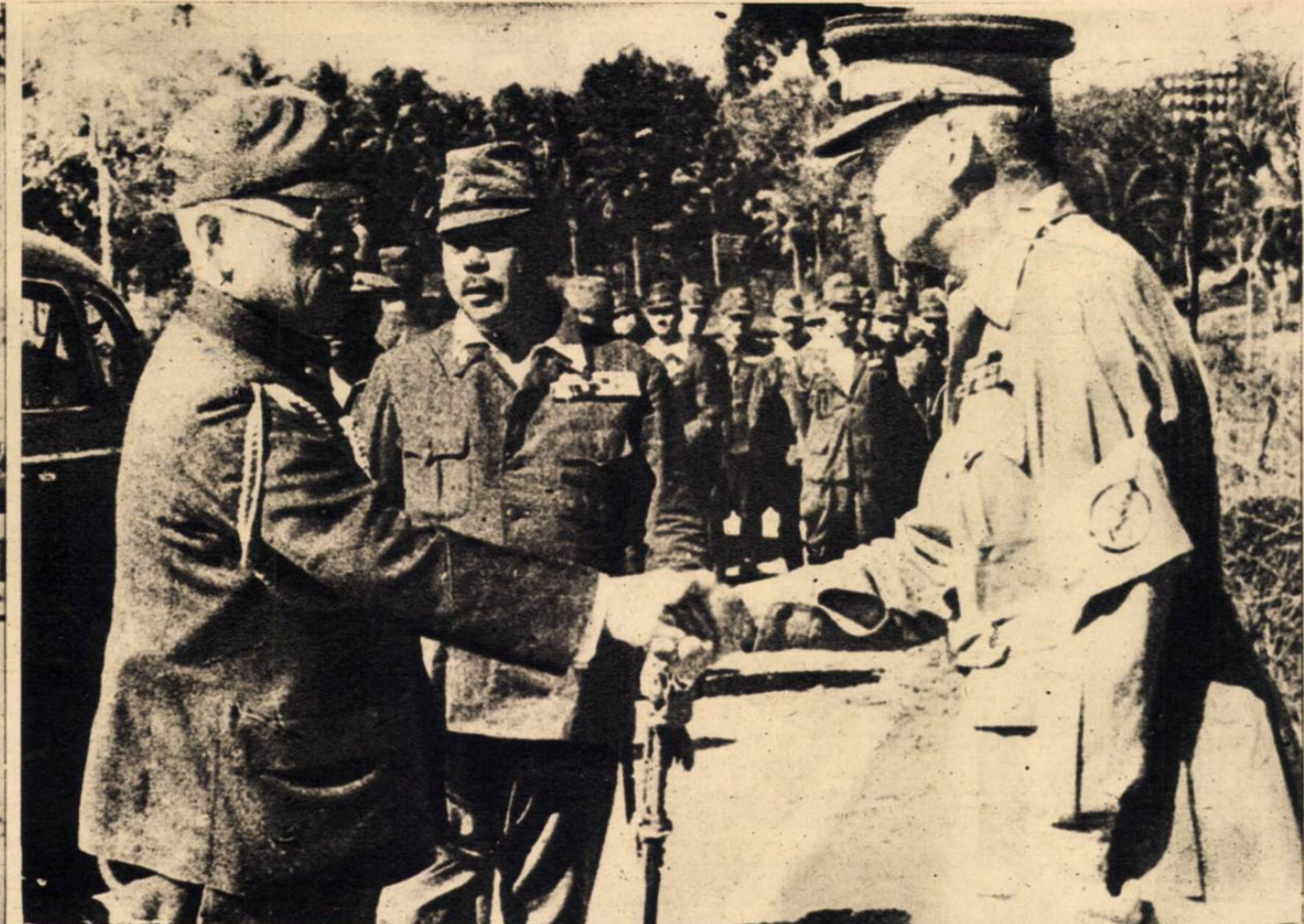
Câțiva arhitecți europeni au trasat planurile capitalei ce urma să fie modernizată după cele mai noi principii urbanistice. În câțiva ani, provincia Yunnan a devenit cea mai fer-

Criza de case, din cauza marelui număr de refugiați, e atât de mare la Ciung-King, încât bărcile din port au fost transformate în locuințe.

D. Serano Suner, ministrul de externe al Spaniei, trece în revistă o companie a marinarilor, însoțit de contele Ciano, cu prilejul vizitei făcute în Italia.

Dreapta: Prizonierii britanici căzuți în mâinile germanilor în cursul ultimelor lupte din Egipt sunt încolonați și trimiși în lagărele din Libia. Jos: Spaima britanicilor din deșertul african: avionul Fw 190, cel mai rapid aparat de vânătoare care a apărut până azi. Fotografia e luată în momentul incendierii unui tanc britanic.

Sus: Trupele japoneze intrând triumfătoare în orașul Schonan.

Stanga: Mareșalul Franchet d'Esperey care a încetat din viață, săptămăna trecută în vârstă de 96 ani, fotografiat pentru ultima oară în uniformă, în castelul lui dela Zorn.

din TOATA LUMEA

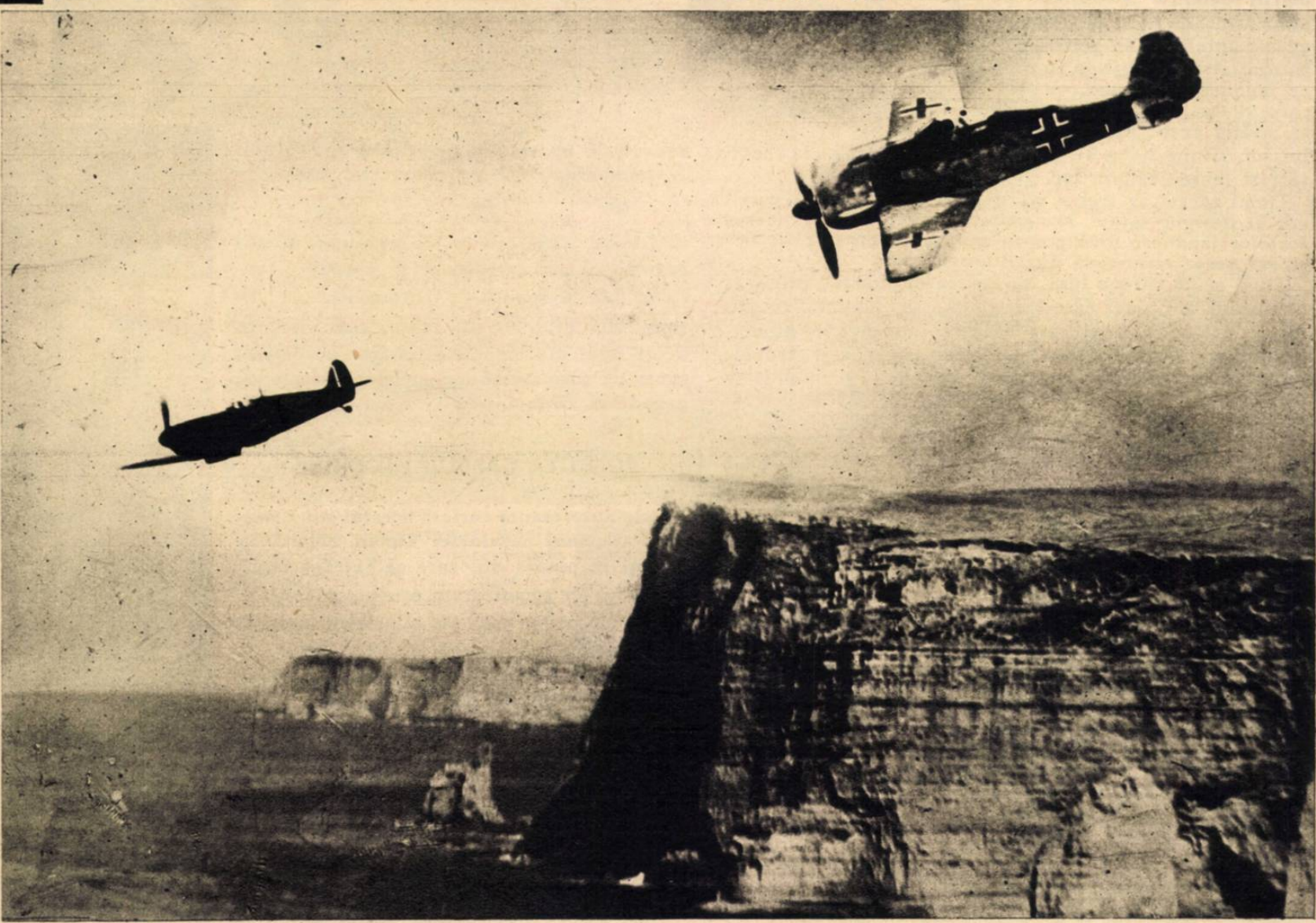

Un document istoric: întâlnirea dintre generalul englez Percival și învingătorii săi, generalii niponi Sugiyama (cu care dă mâna) și Yamashita (cuceritorul Singaporei).

Stanga: Premiata unui concurs de croitorie organizat săptămăna trecută de marile case de modă ale Parisului.

Abatele Zavoral (t) unul dintre marii prieteni pe care l-a avut țara noastră dincolo de granițele ei, fotografiat acum câțiva ani, în mijlocul unei delegații de învățătoare din România, cu prilejul unei vizite a acestora la Praga.

Instantaneu rar: Un avion de vânătoare german „Fw. 190” urmărind un „Spitfire” britanic pe deasupra coastei engleze. Câteva secunde după prinderea acestui instantaneu fotografic „Spitfire-ul” a fost doborât.

IN CHINA

omul care nu se poate decide

tilă și cea mai productivă din întreaga Chină.

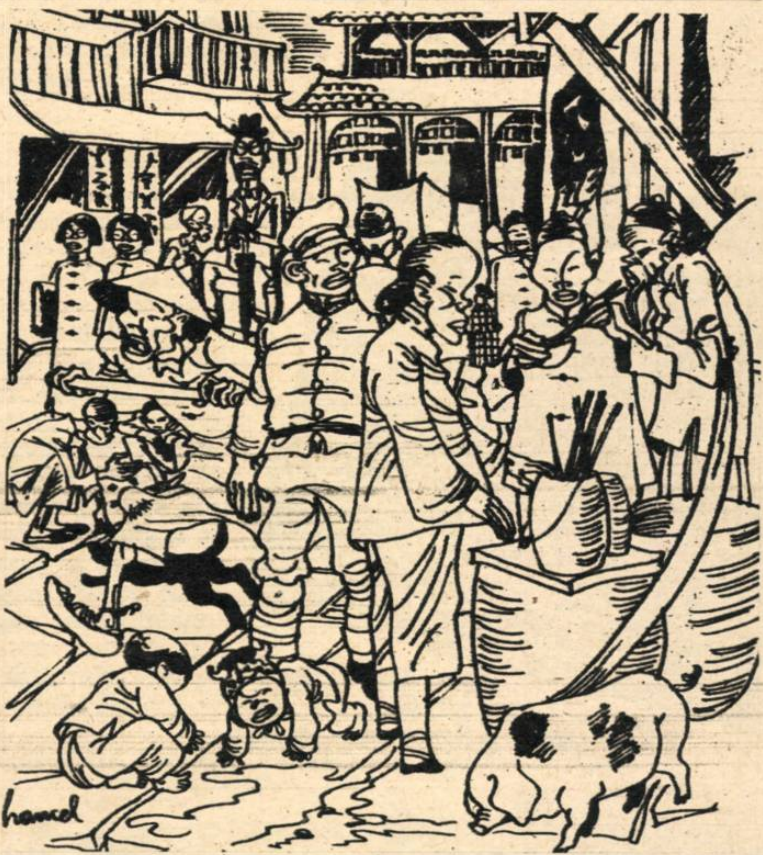
Autorul atâtor reforme rămâne un personaj invizibil pentru poporul său. Închis în minunatul lui palat de marmoră și de cărămizi lustruite, Long-Yun ducea până acum câțva timp o viață liniștită și rafinată alături de frumoasa lui soție — a doua — pe care o adoră. Este un estetic care colecționează arme vechi și stampe cu subiecte religioase.

Dacă nu se prea arată, în schimb Long-Yun simte o deosebită plăcere atunci când lumea vine să-l vadă. Europeanii, în trecere prin capitala lui, au fost primiți regește. În onoarea lor mâncărurile chinezești sunt înlocuite cu bucate franțuzești pregătite de bucătari aduși din Indochina. Unul din banchetele lui l-au făcut celebru în lumea întreagă. Primind la masă un grup de ziariști americani, Long-Yun, la sfârșitul mesei, se ridică în picioare pentru a rosti un mic discurs:

— Vi s'a spus că am fost crud cu adversarii mei. Este adevărat. Dar nu este tot adevărul: sunt crud cu prietenii mei în privința

Infanteriști japonezi pătrunzând într'un oraș din provincia Yunnan.

Aspectul unei străzi chinezești prins de caricaturistul francez Chancel.

poftelor mele. Vă rog deci să nu vă scandalizați dacă voi mânca în fața D-voastră mâncarea mea preferată". La un semn al guvernatorului un servitor aduse într-o cușcă o maimuță al cărei cap ieșea printr-o gaură amenajată în partea superioară a grătilor.

Luând o toporișcă de aur, Long-Yun tăie dintr-o singură lovitură capul animalului și întocmai cum se mănâncă un ou, înghiți creierul însângerat al maimuței sub privirile îngrozite ale mosafirilor. Când s'au sculat dela masă jurnaliștii au luat informații și au aflat dela intimii guvernatorului că mâncarea aceea nu-și făcea nici o plăcere. Fusesse numai o glumă... sângeroasă. De atunci povestea a făcut ocolul lumii.

Yunnanfu este un oraș ciudat. Pe străzile lui poți vedea vechi case chinezești alături de sgârie-nori și blockuri construite în stil modern. Alături de străzi luminate cu lampioane ca acum câteva mii de ani,

Țărânci din China privind dezolate câmpurile care n'au mai putut fi cultivate din cauza războiului.

poți vedea bulevarde iluminate electric. În modernizarea capitalei Yunnanului, un singur lucru a fost complet uitat: canalizarea și construirea instalațiilor de igienă.

Orașul este înconjurat de un inel de canale prin care șerpuesc murdăriile și resturile de mâncare asvârlite de locuitori.

Dar nimeni nu se plânge. În China mirosurile grele sunt ceva obișnuit. Nici chiar colonia europeană care locuiește în centrul orașului nu se mai scandalizează de carenta igienei.

De fapt, colonia europeană este o colecție de desperați, de aventurieri și de oameni fără scrupule aparținând tuturor națiunilor albe.

Yunnanul a fost legat de Indochina printr-o cale ferată care este o minune de tehnică: are 155 de tunele și 3.443 de poduri.

Influența franceză venită din Indochina este dominantă în întreaga provincie.

În toate colțurile de stradă poți vedea în Yunnanfu case de comerț franceze, instituții bancare, agenții de turism.

Spitalul francez este de fapt cel mai mare spital al orașului. El prezintă însă particularitatea de a fi în același timp și o anexă a hotelului numit „Hotelul Comerțului”. Când se întâmplă ca toate camerele hotelului să fie ocupate, călătorii sunt trimiși la spital. Acolo medicul îi primește ca un „maître dhôtel” stilat și le oferă o cameră luxoasă cu vederea spre lac.

Un spital curios acest hotel, sau un ciudat hotel acest spital! Medicii își caută pacienții printre pasageri. Când pasagerul sună are surpriza de a vedea apărând în cameră o călugăriță din ordinul lazarișt al Sfântului Vicențiu de Paul. Faptul că spitalul este deservit de călugărițe, corectează nota de hotel și de restaurant care se degajă din atmosfera generală a acestui loc ciudat.

LONG-YUN VA RĂMÂNE PACIFIST?

După ce am prezentat aspectele cele mai interesante ale provinciei chineze Yunnan și a guvernatorului ei, se pune întrebarea dacă Long-Yun va continua să rămână pacifist.

Trebue să spunem că pe vremea când șoseaua din Burma servea ca mijloc de comunicație pentru curentele de transporturi organizate de englezi spre Ciung-King, Long-Yun cu riscul de a intra în conflict cu Ciang-Kai-Cek a fixat taxe vamale asupra ajutoarelor militare făgăduite și trimise de Anglia și America, Chinei.

Când mareșalul Ciang-Kai-Cek nu plătea prea repede, Long-Yun tăia calea din Burma. Pe calea pe care soseau ajutoarele destinate Ciung-King-ului au înaintat adânc în teritoriul chinez, japonezii.

Șoseaua din Birmania nu mai procură lui Long-Yun veniturile de altădată.

Se pune chestiunea: ce va face acest om în momentul: când va trebui să se decidă pentru japonezi sau pentru Ciung-King?

Și clipa deciziilor se apropie căci Yunnanul ca de altfel întreaga Chină nu mai are legături cu restul lumii și nu mai poate nădăjdui în ajutoarele care nu mai au pe unde sosi.